la orizont această constelație

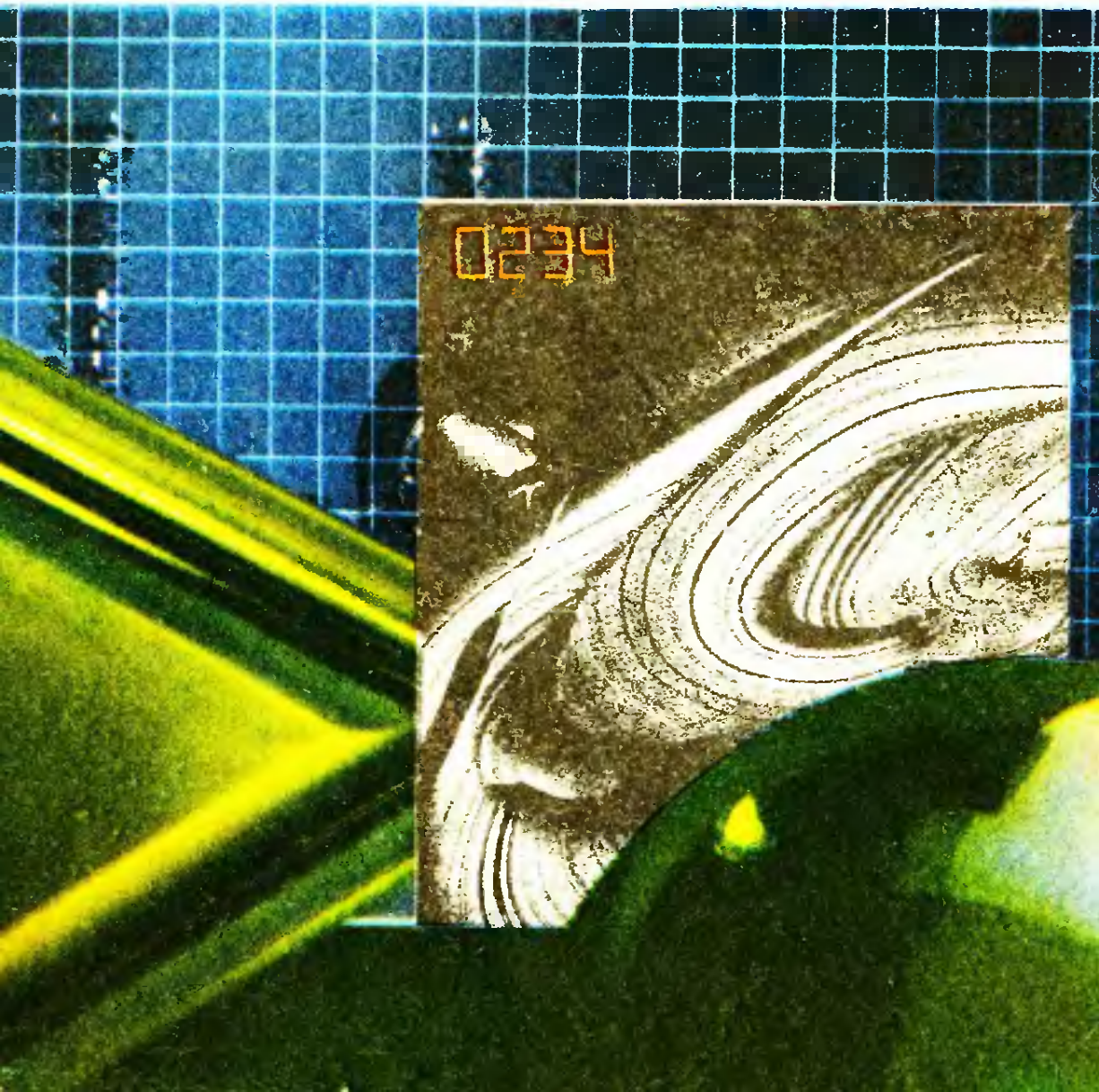

Coperta de DAN STANCIU

I.S.B.N. 973—24—0166—4

LA ORIZONT, ACEASTĂ CONSTELAȚIE...

Selecția textelor și postfață de LUCIAN HANU

Editura Albatros, 1990
BUCUREȘTI ● 1990

Lector : LUCIAN HANU
Tehnoredactor : CORNEL CRISTESCU

Bun de tipar : 15.X.1989. Apărut 1990
Coli de tipar : 16. Com. nr. 2878

Comanda nr. 80 356
Combinatul Poligrafic Bucureşti
Piaţa Presei Libere nr. 1
ROMÂNIA

Ruxandra Andrian Ceciu

ARCONAX

Eram de o săptămînă pe planeta Berenice, un cochet paradis finanţat de bătrînul Bozo. A fost gîndit la început ca refugiu estetic şi recreativ pentru familia Bozo, dar ulterior chiar bătrînul l-a introdus în reţeaua parcurilor Sectorului cosmic 3 Alpha, probabil pentru a nu-şi dezminţi faima de om întreprinzător care scoate parale chiar şi din piatră seacă. Mai ales că atunci nu era vorba deloc de piatră seacă, ci de cîteva terase de grădini suprapuse, aranjate pur şi simplu năucitor, în combinaţii de copaci, trepte de nisip, tufişuri de flori, alei cu pietriş, bolţi de verdeaţă şi alte fleacuri de-astea de „arhitectură verde" / cum spunea un comentator TV / care, aşa cum erau puse împreună, îţi tăiau respiraţia.

— Cum, Lidy, tu ai dichisit toate astea ? o întrebam pe micuţa Bozo, o puştancă de vreo şaisprezece ani care mă invitase la o vizită gratuită a grădinilor, în amintirea vremurilor cînd o purtam în cîrcă pe plaja albastră de pe planeta Teba. Pe atunci tocmai îl cunoscusem pe tatăl ei şi, din prietenie pentru el, le organizasem o vacanţă cu cele mai excentrice distracţii şi mai trăsnite aventuri pe care cred că le-au trăit ei doi vreodată.

Ne sprijineam de balustrada de lemn cioplit a unui balcon foarte lung şi pardosit cu piatră albă. Lidy îmi explica aranjamentul grădinilor, şi anume în două tonuri fundamentale ale grădinăritului clasic terrian : englez, secolul XVIII, şi chinez, dinastia Ming. Îmi împuiase capul pînă atunci cu explicaţii, la tot pasul, despre amestec de stiluri, nume de plante, estetica depărtării şi estetica detaliului, tehnica ajustării formelor vegetale, a măturării cărărilor, mă rog, îmi spusese suficient de multe lucruri inteligente ca să regret că nu aveam la mine nimic pentru fono-înregistrare. O bandă imprimată cu explicaţii date de un ghid atît de competent şi de

negăsit pentru majoritatea reporterilor și curioșilor s-ar fi vîndut foarte bine.

— Fetițo, spusei într-un tîrziu, întrerupîndu-i ciripitul nesfîrșit, lasă astea, că nu mai intră nimic în capul meu burdușit cu alte preocupări și gînduri, care nu prea s-ar acomoda cu asemenea cunoștințe nostime și florale. Uite, îți spun sincer, eu nu știu să apreciez cum se cuvine ce-ai făcut aici. Pot doar să-ți spun că-mi place și că, plimbîndu-mă printre invențiile tale, mă simt bine și fericit.

Lidy se îmbujoră și rîse veselă.

— Trebuie să fie ceva grozav, o mare realizare, grădinile astea ale tale, așa intersectate și suprapuse, pentru că altfel n-ar ieși parale atît de multe și nici nu s-ar înghesui cu laudele atîția specialiști în artă cîți am auzit numai eu vorbind despre tine.

— Mulțumesc, Denelo, ești un mare prieten, are dreptate tata, îmi zise Lidy făcînd gropițe în obraji.

Era o puicuță naivă într-ale vieții dacă aprecia un prieten după laudele pe care i le aduce într-o după-amiază lipsită de griji. Bătrînul Bozo, da, avea el motivele lui, temeinice, să-i zică fetei că-i sînt bun prieten! Ehe, n-am trăit noi multe pățanii împreună, adică n-am mîncat mult timp din aceeași farfurie, cum s-ar zice, dar atît cît a fost ne-a ajuns să ne amintim cu emoție și bucurie de fiecare dată cînd ne-om întîlni.

— Cînd apare și Gonzi ? mă întrebă ea.

— Trebuie să pice zilele astea.

Coborîsem treptele albe și mărunte ale unei scări largi, alături de un păun indiferent ce-și tîra coada strînsă într-un smoc de pene pestrițe. Toată această faună și floră de proveniență voit terriană mă înduioșa. Lidy nu strecurase nici un element floral de pe o altă planetă pe micul lor asteroid climatizat.

Scara se termina pe plaja de pietriș ce contura un lac. În timp ce-l treceam pe unul dintre podurile grațioase ca niște picioare uriașe de lăcustă, construit din piatră de Arconax, verde și cu aspect marmorat, îmi veni singura idee estetică din toată ziua. N-am păstrat-o în mine pentru că voiam să-i fac Lidyei bucuria de a o smulge din interminabilul monolog. / Știam din proprie experiență a întîlnirilor cu oamenii artiști că dialogul le satisface orgoliul peste măsură, chiar dacă partenerul de

conversaţie este un guguman — poate chiar cu atît mai mult !

— Am observat că fauna este numai ornamentală, am spus. Păuni, fazani, păsările cîntătoare, şi cam atît...

— Bineînţeles, doar nu e grădină zoologică.

— Da, dar toate păsările tale sînt pentru uscat. Lebedele sînt pe lac, spusei arătîndu-i-le cu degetul. Dar în lac ?

— Cum adică în lac ?

— Da, un peşte de exemplu, sau chiar un delfin terrian...

— Aaa...

Lidy rămase pe gînduri.

— Ce adîncime are lacul ?

— Doi metri.

Îmi veneau iniţiativele „artistice“ ca pe roate.

— Am fost de cîteva ori pe planeta Arconax. Acolo am văzut un soi de peşte uriaş care înoată cu dorsala afară din apă, aşa că, îţi dai seama, se oferă mereu privirilor, e comercial cum s-ar zice.

— Cum arată ?

I l-am descris. Era tocmai bun pentru acel cadru oriental. Avea solzi galben-verzui, groşi şi rotunzi ca nişte bube, cu mustăţi şi cu tot felul de ţepi, iar aripa dorsală era zdrenţuită şi răsfirată, deci foarte de efect.

La început Lidy îmi respinse propunerea. Spuse că peştele, după descrierea mea, semăna cu un monstru legendar chinez din nu ştiu ce album video. Pînă la urmă îşi manifestă dorinţa de a-l obţine cu orice preţ, pentru că nu va crea dezarmonie, ci, din contră, armonia stilurilor va fi mai pregnantă prin contrast cu un element neterrian, iar peştele în sine va fi ca o picanterie.

— Imediat cum vine Gonzi, plecăm să-ţi aducem un exemplar. Bineînţeles, numai dacă şi tatăl tău va fi de acord.

Puştanca a înţeles repede că bătrînul trebuie să suporte toate cheltuielile.

De-abia spre seară Lidy s-a săturat să mă pisălogească cu multiplele ei cunoştinţe horticulo-estetice şi m-am putut retrage în camera mea. Aici aveam la îndemînă o jucărie foarte interesantă, un videoproiector, greu de obţinut de pe piaţă pentru uzul particular, pentru că e

destinat (strict) navelor de cercetare cosmică sau instalaţiilor izolate unde singurătatea este apăsătoare.

Mi-am pus metacercul pe frunte cu electrozii în dreptul tîmplelor şi m-am concentrat la redarea cît mai fidelă a amintirilor mele de ordin sentimental. Urmăream, cu satisfacţia unui creator, cum imaginile derulate de obicei pe ecranul proiecţiilor mintale se transmiteau, pe ecranul din faţa mea. Revedeam momentele cînd roşcata Yona, marea mea iubire — cu cît mă depărtez mai mult în timp de această amintire, cu atît filmul despre ea se apropie de o viziune ideală — m-a părăsit, adînc jignită de convingerea ei că nu a reprezentat pentru mine decît o banală experienţă, ca toate dinaintea ei şi toate care bănuia că vor urma.

— Ce faci, bătrîne, la ce visezi ? am auzit un glas în spatele meu.

— Gonzi, amice ! am exclamat, repezindu-mă să-l îmbrăţişez. Ne-am strîns ca doi urşi în braţe. Avea pe el un costum de o culoare metalizată, din fibre de sticlă, un sac de călătorie în mîna dreaptă şi harnaşamentul de zbor atîrnînd pe umărul stîng.

— Ai o formă fizică excelentă, i-am spus. / Nu ne văzusem de vreo două luni./

— Am cunoscut un tip care inventase un joc sportiv. M-am antrenat puternic şi l-am ajutat să şi-l impună undeva prin Centaur.

— Şi ?

— Am lucrat cam dezinteresat. Am trăit bine, dar nimic în plus. A fost distracţie mare. Tu ? Cu ce te-ai ocupat ?

— Am fost acasă.

— Pe Terra ?

— Da.

— Cum mai e pe-acolo ?

— Romantism, bătrîne. Chestii vechi. Totul are importanţă, fiecare gest, fiecare mobilă, dar totul este praf. Înţelegi ?

— Îmi dau lacrimile, rînji Gonzi. Ce-ai făcut pe-acolo?

— Mi-am cîştigat gradul doi în funcţia de psihocercetător al civilizaţiei inter-galactice.

— Îmi pare bine pentru tine. Dar spune-mi şi mie pe ce bază, că de cînd te ştiu eu, adică de vreo douăzeci de ani, numai la funcţia de vagabond ai aspirat !

— Pe baza rapoartelor pe care le trimiteam după fiecare aventură. Mă ajuta un stilist, care-mi cizela exprimările. Eh, nu știu dacă mă pricep eu la chestiile alea spuse în școlile lor înalte, dar le trimiteam niște observații psihologice atît de ciudate, cum n-au citit ei nicăieri, că le era halcă de ros la cursurile și în cărțile lor pe un an întreg.

— Parcă mi-amintesc că ai patima asta a scrisorilor, făcu Gonzi indiferent. Și ?

— O leafă micuță depusă lunar la o bancă din Baalbek. Și un post sigur cînd mă pensionez din vagabondaj.

— Va să zică peste vreo treizeci de ani te văd înțolit cu togă neagră și cu un coif roșu pe cap ? rîse bunul meu amic.

— Cam așa ceva, rîsei și eu.

— Eh, și acum ce planuri ai ?

I-am povestit despre familia Bozo și despre ideea de a face împreună o călătorie pînă pe Arconax, planeta tuturor ciudățeniilor și a tuturor posibilităților. Gonzi rîse de acest aranjament care, ca toate afacerile pornite de mine, părea poetic și fără avantaje materiale mari.

— Facem pe voiajorii comerciali, nu-i așa ? spuse el.

Afacerile construite minuțios, riscante, pendulînd spectaculos între diferitele legi universale sau planetoidale, la care se putea exclama „Mamă, ce bombă o să fie !“ sau „Bătrîne, cade pleașca !“, erau invariabil pornite din vreo idee de-a lui Gonzi. El avea alt termometru al aventurii, imaginația lui bătea din aripi într-un cer mai furtunos.

— Mi-a spus fiică-mea că vrea nu știu ce animal ! atacă în sfîrșit bătrînul Bozo miezul problemei pentru care ne invitase seara următoare în biblioteca lui.

— Este o idee pe care eu mi-am permis să i-o dau, pentru că remarcasem că lacul era lipsit de simbolul vieții! am conferențiat cu aplomb ca să-i arăt că, chiar dacă nu părea așa, noi ne ofeream serviciile și dintr-un considerent estetic, nu numai dintr-un meschin calcul practic.

Bătrînul Bozo îmi zîmbi politicos și vădit ironic, ne cunoștea el bine pe amîndoi, dar am înțeles în același timp că era dispus să facă această toană Lidyei și deci

să ne înlesnească și nouă contactul cu acea lume în care matrapazlîcurile sînt ca peștele în apă.

Restul serii ni l-am petrecut printre rafturile vastei sale biblioteci. Avea o cameră cu toți pereții ocupați cu microprocesoare, benzi fono-video, casete și alte soiuri de imprimări. Bozo nu era un savant. Ocupa funcția de președinte al unei rețele industriale. Era întreprinzător, penibil de corect în fața legilor, vigilent cu îndeplinirea la termen a obligațiilor de serviciu, în timpul liber coordonînd activitățile a două cămine de copii și a unei instalații simulatoare de zbor pentru tinerii cosmonauți învățăcei din acea zonă galactică.

Am băut rotopo cu gheață și am admirat apusul stelei Aida într-o intensă strălucire verde, urmat de apusul mai modest, complementar, în picături roșii risipite pe cer, a micuței Retta. Ne simțeam copleșiți de o stare euforică. Eram numai noi trei, buni prieteni, totul părea să fie bine, ne aștepta o călătorie promițătoare, la care visam cu ochii deschiși, peisajul era aproape ireal de frumos, adică trăiam acele rare momente de combinație a împrejurărilor cu senzațiile cărora unii le spun fericire.

*

Nava personală a lui Gonzi rămăsese în cosmoparkingul de pe Berenice, în urma aranjamentului cu un membru al poliției galactice de a nu plăti taxa de parcare.

Călătoria pînă pe Arconax am făcut-o cu o splendidă navetă rapidă, ultima modă, pentru opt persoane. Instalația de refrigerare funcționa foarte bine, nu ne-a dat nici un efect secundar — vreo durere de cap sau de ficat — ba, din contră, în primele momente am fost pradă unei senzații de adîncă mulțumire, evident artificială. Ne-a lăsat în orașul-port Alexandria.

— Bagajele dumneavoastră, domnilor ! strigă grijuliu androidul de serviciu de la înmînarea bagajelor, văzîndu-ne ieșind din instalațiile de revenire și control metabolic complet nepăsători la banda de bagaje.

— N-avem, băiete, mulțumesc ! spuse Gonzi înghițind în sec de mai multe ori, neacomodat încă la atmosfera planetei.

Dacă reuşeam să concepem vreo afacere, aveam parale şi de haine, cu care să putem umple nenumărate geamantane, dar dacă afacerea nu reuşea, bagajele n-ar face decît să ne stînjenească în cazul unei retrageri pripite.

Am colindat prin mai multe baruri încercînd cît mai puţine licori pentru că nu voiam decît să ne familiarizăm cu atmosfera oraşului.

Planeta Arconax e plasată pe o orbită destul de apropiată de o stea zisă Danaia, de aceea avea o complexă instalaţie cosmică de protecţie contra roiurilor de particule ce ar fi bombardat-o fără milă. Peisajul era preponderent nisipos şi uscat, dar colorat de o floră destul de interesantă. Copacii specifici aveau trunchiurile subţiri, contorsionate aproape spiralat, noduroase, terminate cu ramuri roşcate şi frunze sîngerii. Mă mai plimbasem pe aici o singură dată într-o excursie pe care o oferisem Yonei. (A fost singura persoană căreia am simţit nevoia să-i fac astfel de daruri.)

Lumina zilei era deosebit de strălucitoare, aşa încît era obligatorie purtarea unor lentile puternic reflectorizante. Străzile şi faţadele clădirilor erau de asemenea orbitor de albe şi această puternică presiune vizuală de alb strident contribuia la impresia că ne topeam de căldură. Oraşul era populat de o diversitate fantastică de naţii, de la stranii arconacşi, băştinaşii planetei — bipezi avînd capetele ca nişte ciupercuţe şi mîinile slabe, terminate cu degete lungi şi moi — pînă la binecunoscuţii azurieni.

Deodată, după un colţ de stradă, am dat nas în nas cu o veche cunoştinţă, de pe vremea cînd ne dădeam examenele de bacalaureat pe un cosmodrom de pe Venus.

— Salut, copii ! se auzi glasul nazal al lui Ilia, simpaticul xilozin, vorbind în limba univo.

Ne-am îmbrăţişat într-un acompaniament adecvat de strigăte şi pumni prietenoşi. Ne depăşea cu peste un cap în înălţime şi avea o statură puternică şi pătrată. Solzii de pe gît şi mîini, atît cît lăsa la vedere eleganta salopetă pe care o purta, se colorasră acum, la maturitate, într-un albastru-cenuşiu, de la suavele nuanţe de portocaliu pe care i le ştiam din adolescenţă. M-am gîndit ce mult trebuie să ne fi schimbat şi noi doi faţă de puştii slăbănogi şi cu bretonul în ochi de acum douăzeci de ani.

— Cu ce treburi, Ilia ?

— Locuiesc aici de un an. Am o nevastă.

Ne arătă, cu degetele sale unite printr-o membrană subţire, o casă albă, identică celor din jurul ei.

— Nu e prea uscat aici pentru tine ? îl întrebai.

Xilozinii sînt amfibieni, preponderent acvatici, chiar dacă pot rezista fără strop de apă două săptămîni.

— Ah, nu, planeta are reţele freatice foarte complexe, scoarţa Arconaxului seamănă cu o imensă insulă. E foarte comodă din punctul ăsta de vedere. Să veniţi pe la noi !

— E-n regulă, Ilia, vom veni mîine sau poimîine, promise Gonzi, cu toate că nouă numai la vizite nu ne era capul.

Ne-am strîns mîinile, ne-am bătut cu simpatie pe umăr şi ne-am despărţit.

La marele Muzeu al faunei ne-am lămurit în privinţa mediului acvatic al planetei. Nu numai apele freatice formau o complexă şi deasă reţea subterană, dar planeta avea şi două oceane împrospătate de ploile deosebit de abundente în anumite perioade ale anului. Animalele expuse mi-au lăsat amintirea unor cactuşi umblători, toate ţepoase sau cu carapace, colorate în nuanţe de pămînt uscat, de la alb la cărămiziu. Am găsit repede şi uriaşul peşte pe care-l căutam. Solzii rotunzi, galbeni şi verzui, îi acopereau tot corpul ca sute de ochi bulbucaţi. Aripile şi, mai ales, dorsala erau prelungite cu solzi lungi şi subţiri. L-am privit îndelung. Am avut apoi o interminabilă discuţie, înregistrată, despre îngrijirea lui, cu veterinarul acelui sector al acvariilor, un student terrian în practică. Apoi, în faţa acvariilor de selecţionare, am tratat cumpărarea unui exemplar.

Imaginea peştelui mult-rîvnit am transmis-o familiei Bozo într-o scurtă videogramă, alături de ştirea că s-au făcut primele demersuri pentru achiziţionarea lui. Răspunsul ni l-a transmis un android de la poşta planetei Berenice, într-o convorbire ecranată, menţionînd suma în bonuri verzi pentru serviciile noastre şi codul pe care va fi depusă la banca din Alexandria.

Nu l-am acuzat pe Bozo nici măcar o clipă de zgîrcenie, pentru că un serviciu de felul celui pe care i l-am făcut noi era foarte simplu. Dar am simţit deodată îmboldul de a găsi o sursă rapidă de venituri, măcar pentru plăcerea de a lucra din nou împreună.

A doua zi i-am făcut o vizită lui Ilia. Pe marginea scurtei alei de la stradă la uşa casei lor erau aliniate cîteva statuete cioplite în frumoasa piatră verde de Arconax, reprezentînd animale ciudate, originare de pe Xilozis, cu piei solzoase. La baza lor erau montate celulele de identificare a vizitatorilor. Uşa casei s-a deschis printr-o glisare tăcută.

— Bine aţi venit ! auzirăm glasul lui Ilia dintr-un difuzor mascat nu ştiu unde. Voi veni imediat acasă. Faceţi-vă comozi !

Pereţii şi mobila erau realizate dintr-un material albăstrui, uşor translucid, dînd impresia, deosebit de reconfortantă pentru un xilozin, că se află în mediu acvatic. Colţurile casei erau ornate cu vase mari, transparente, în care se unduiau graţios plante oceanice.

— Scuzaţi-mă că nu v-am întîmpinat, probleme de serviciu... spuse Ilia imediat după ce dădu mîna cu noi. Veniţi după mine !

Îl urmarăm într-o uriaşă cameră, ocupată în întregime de un bazin adînc de vreo zece metri.

— Lucrezi în oraş ? îl întrebă Gonzi.

— Da, într-un birou de coordonare a transportului comercial, la Centrul de zbor. Pe ecranul video de-acolo, care e anexat la instalaţia de-acasă, v-am văzut venind.

După ce se dezbrăcă, se aruncă în bazin cu o mişcare abilă. Ne făcu semn de sub apă să intrăm şi noi. Gonzi nu stătu mult pe gînduri. L-am şi văzut dezbrăcat la slip, sărind în apă vesel şi stîngaci. Ce puteam face ? Am dat şi eu hainele jos şi am încercat apa cu piciorul, în hohotele de rîs ale celorlalţi doi. Curînd am început să-mi exersez puţinele cunoştinţe de înot subacvatic. Apa avea o culoare verde pal, plăcută, aleasă cu grija şi bunul gust ale unuia pentru care apa era prima sa natură.

Făceam chiar şi conversaţie — Ilia vorbea sub apă printr-o tehnică asemănătoare vechilor ventriloci, iar noi doi cu capul deasupra apei. O xilozină se apropie de marginea bazinului cu mişcări pe care, după gustul lor, am ştiut să le apreciez drept graţioase. Îşi sprijini braţele solzoase de balustradă şi ne salută pe toţi în univo, adăugînd cîteva cuvinte amabile. Era Asia, soţia lui Ilia. Eu i-am

făcut complimente pentru frumusețea și tinerețea ei (avea mulți solzi încă aurii), spre bucuria nemascată a lui Ilia.

După un timp, în care ne privi tăcută cum ne hîrjoneam sub apă, începu să vorbească exclusiv cu soțul ei, pe limba lor. Acesta o asculta cu atenție și ne privea din cînd în cînd, deci era clar care era subiectul discuției. Tocmai începusem să ne simțim stînjeniți, intrigați, de această situație prelungită, cînd Ilia se învrednici să ni se adreseze, în univo :

— Arconacșilor le e frică de apă, au o inhibiție cu rădăcini religioase. Tocmai de aceea sînt foarte amatori de spectacole cu umanoizi care pot înota. Nevastă-mea și cu mine am scos deja mulți bani din numere sportive de acest gen. Dar au început să se plictisească de noi. Asia spunea că am putea organiza, în trei, un spectacol, subacvatic. Ce părere aveți ?

Eu tăceam. Gonzi puse o întrebare firească :

— Ies parale multe ? Adică merită efortul ?

— Foarte multe. De ordinul milioanelor.

Eram perplecși. Părea incredibil. Ilia ne văzu uluiala și rîse.

— Vin foarte mulți spectatori, ne lămuri Asia. Fiecare aruncă cît vrea într-un șănțuleț ce înconjoară acvariul.

— Dar stai puțin ! spusei eu nelămurit. Dacă afacerea este atît de grasă și durează de atîta timp, pînă acum ar fi trebuit să mișune hoarde de profesioniști subacvatici, care să se bată între ei ca să ocupe piața. Cine mai are nevoie de niște amatori ca noi ?

— E perfect adevărat ce spui. Chiar există echipe profesioniste cu numere de senzație, dar toți sînt xilozini sau parteci, deci amfibieni, pentru care totul este un fleac. Arconacșii sînt foarte inteligenți, și-au rafinat gustul pentru distracții de acest fel. Terrieni înotători ar fi ceva inedit și mult mai palpitant, pentru că sînteți bipezi de useat, asemeni lor. S-ar observa efortul de a înota sub apă.

— Mai ales că terrieni înotînd n-au mai văzut de foarte mult timp, adăugă Asia zîmbind. (Xilozinii au buzele subțiri și întinse pe o gură exagerat de largă.)

— S-a făcut, a spus Gonzi.

— S-a făcut, am adăugat.

După mai multe zile de antrenament intens, conform unor tehnici impuse de Ilia, ne-am dat seama că ne puteam gîndi la un număr închegat, care să dureze, fără mari eforturi fizice, cam treizeci de minute în unităţi de timp pămîntene.

Ilia luă legătura cu preşedintele Asociaţiei organizării distracţiilor. Acesta veni să ne cunoască. Se recomandă Htchu. Era un tip de vreo cincizeci de ani care-şi legăna mereu capul-ciupercă atunci cînd vorbea. Contractul se încheie imediat. Actul nu prevedea alte obligaţii ale celor două părţi decît ca noi să ne facem numărul, iar el să ne aranjeze acvariul, să facă publicitate şi să ia o sumă fixă, de cîteva mii, din cîştig.

Ilia a conceput un număr deosebit de simplu. A avut ideea să intrăm în bazin din două direcţii opuse, el dintr-o parte şi noi doi din cealaltă, ca să fie evidentă diferenţa de specii. Apoi trebuia să facem cîteva figuri şi salturi. Nimic periculos. Totul părea atît de simplu, încît eu eram neîncrezător în rezultatul fabulos scontat de Ilia. Pînă şi Asia a spus, după ce ne-a văzut la repetiţii, că am putea face ceva mai greu.

— Lasă că ştiu eu mai bine. O să vedeţi..., a spus Ilia zîmbind ciudat.

Între timp, bătrînul Bozo era impacientat că nu ne întorceam cu peştele. Îl îngrijora şi că stăteam pe Arconax pe banii lui. Gonzi i-a transmis că aveam o afacere pe roate. Bozo nu păru prea mulţumit de explicaţie. Ne sugeră să trimitem peştele prin altcineva.

— Nu se poate, doar sîntem prieteni, a refuzat Gonzi. Cînd terminăm treburile noastre, ne întoarcem şi vom bea împreună un rotopo. Dacă o să fim la ananghie, ce pretext vrei să avem ca să părăsim în grabă Arconax, dacă nu transportul peştelui ? Şi unde să ne ascundem dacă nu pe Berenice ? Nu eşti tu Bozo ? Vechiul prieten Bozo ?

Aşa-i plăcea lui Gonzi, să-şi fiarbă cunoştinţele în suc propriu cum îi simţea că dădeau semne de egoism.

Veni şi ziua spectacolului. Ne pregătisem conştiincios pînă în ultima clipă. Ilia spunea să fim într-o formă fizică de trei ori mai bună decît cea necesară efectuării figurilor, ca mişcările să pară firești, asemeni unui balet.

— În seara asta vom fi şi noi nişte peşti într-un acvariu, spuse Gonzi.

Bazinul în care trebuia să ne arătăm talentele era de dimensiuni impresionante, iar amfiteatrul care-l înconjura avea o capacitate de cîteva zeci de mii de indivizi. Htchu ne-a asigurat că va fi arhiplin. În timp ce ne bălăceam în acvariu pentru a ne acomoda cu el ne-am dat seama că, pereţii fiind de sticlă, vom vedea continuu sutele de mii de perechi de ochi fixaţi pe noi.

— Gonzi, încep să simt că am trac ! am spus.

Era caraghios, trecusem prin situaţii într-adevăr periculoase şi în care riscul era real, şi fusesem de piatră. Probabil pentru că atunci nu răspundeam pentru precizia faptelor mele decît faţă de un ţel personal, în timp ce acum toată lumea aceasta aştepta spectacolul, iar scopul meu era să nu le înşel speranţa de distracţie.

Ne înconjurau o mulţime de camere video minuscule, fixate de pereţii transparenţi, din fundul acvariului, atîrnate deasupra apei şi conectate la ecrane exterioare.

— Succes ! ne-am spus şi ne-am despărţit.

Gonzi şi cu mine am pătruns într-un culoar îngust în care Htchu ne închise pînă în momentul intrării în scenă. Ilia era blocat într-un culoar asemănător în partea opusă a acvariului. Eram echipaţi cu nişte elemente de protecţie pe bust, la coate şi la genunchi dintr-un material metalizat, pe care Ilia a insistat să le purtăm ca fiind de efect.

Printr-o mică ferestruică puteam privi primii arconacşi care-şi căutau locurile în amfiteatru. Îşi mişcau cu încetineală corpul gelatinos, dînd impresia că erau gata să cadă la fiecare pas. Cutia craniană era de forma unei pălării de ciupercă acoperită cu o piele groasă şi umedă.

Apoi coridorul în care ne aflam se umplu cu apă, lăsînd doar o mică fantă pentru respiraţie. Ne simţeam din ce în ce mai acvatici. Un obscur sentiment de nesiguranţă mi se strecură în suflet. Poate tocmai pentru că stătusem atît de mult timp departe de uscat, care este totuşi imprimat în genele noastre, încă de la strămoşii premergători ai speciei, ca simbolul elementar al siguranţei existenţiale. Mi-am alungat repede gîndurile despre legile mitice ale ordonării psihologice individuale, doar

nu intenţionam să-mi scriu atunci primul capitol al tezei de doctorat !

Deodată uşa glisă rapid, deschizîndu-se. Am ţîşnit afară cu o viteză incredibilă pentru potenţialul meu fizic mediocru, probabil pentru că izolarea în acel culoar, pînă la umplerea amfiteatrului, ne dăduse un fel de claustrofobie.

Ne îndreptam spre Ilia umăr lîngă umăr. El se apropia de noi la fel de îndîrjit. Era ceva ciudat în atitudinea lui. Ne privea cu ochii larg deschişi şi nu zîmbea deloc. Mîna dreaptă era puţin îndoită în cot şi cu palma sprijinită de şold, în tipica poziţie de aşteptare la luptele xi-fu. Oare Gonzi a recunoscut-o ? Am întors scurt capul spre el şi ne-am citit în ochi acea nelinişte dinaintea confruntării cu adversarul. Nu am avut timp să caut un răspuns la schimbarea de atitudine a lui Ilia faţă de noi.

În dreptul nostru a frînat cu o mişcare dibace, răstignindu-şi braţele contra înaintării şi împingînd puternic picioarele înainte. M-a izbit cu stîngul în ficat. Am icnit şi m-am ridicat. Acvariul era mult mai adînc decît bazinul lui Ilia, aşa încît pînă sus tîmplele începuseră să-mi zvîcnească dureros din lipsă de aer. L-am văzut pe Gonzi parîndu-i calea amfibianului agresiv.

Am răsuflat adînc şi m-am avîntat spre cei doi. Înotau unul în jurul celuilalt, Ilia cu mişcări precise şi mereu în atac, Gonzi dezordonat, dar îndîrjit. Corpurile li se învălmăşiră într-o ciocnire violentă. Apoi l-am văzut pe Gonzi prins între braţele xilozinului, degetele acestuia căutîndu-i beregata. Faţa amicului meu devenise stacojie, pierduse tot aerul din plămîni, venele gîtului erau umflate, gata să plesnească. L-am apucat pe Ilia de laba piciorului, dar mă lovi năprasnic în plex printr-o piruetă dibace. Am încercat să-l lovesc în ceafă, pentru că, întîmplător, ajunsesem în spatele lui, dar lovitura a fost prea slabă. M-am grăbit să respir. Spectatorii erau în delir. Înţelesesem deja că jocul era pe viaţă şi pe moarte. Arconacşii se ridicaseră în picioare şi scoteau strigăte scurte şi ascuţite. Contractul era semnat, eram prinşi în capcană, nu mai puteam ieşi din acvariu decît învingători.

Gonzi ocolea acvariul într-un înot disperat, încercînd să-l scoată pe Ilia din ritm. Xilozinul observă prea tîrziu cum am ţîşnit direct de pe fundul bazinului. L-am lovit cu capul sub umărul drept. Dezechilibrat, mai primi

o lovitură de la Gonzi. Şansele noastre creşteau luptînd la suprafaţă, pentru că puteam respira în voie.

Ilia era puternic ca un taur şi poseda tehnica desăvîrşită xi-fu de lupte subacvatice. Din trei lovituri dibace ne îndepărtă ameţiţi. O durere îngrozitoare, în urma unei lovituri la baza gîtului, mă împiedica să iau aer. Gonzi încerca să reziste unei lupte corp la corp, undeva pe fundul acvariului. M-am îndreptat spre ei. L-am izbit de mai multe ori cu picioarele, cu toată puterea, pe masivul nostru adversar. Gemeam şi începeam să înghit apă. Gonzi, moale ca o cîrpă, urca lent la suprafaţă. Îi atîrna o mînă din umăr. Probabil era ruptă. I-am privit pe Ilia, care se lăsase uşor pe o parte. Părea leşinat.

Ambele glezne îmi zvîcneau şi durerea îmi paraliza orice altă mişcare. Cred că mi-am pierdut cîteva momente cunoştinţa, plutind pe spate cu ochii închişi.

*

Cînd m-am uitat în jur, primul pe care l-am văzut era Ilia. Se apropia uşor de mine. Am zvîcnit spre el.

— Stai ! Stai ! strigă el. Vrei să ne omorîm unul pe altul ?

L-am lovit cît am putut de tare cu pumnul peste faţă.

— N-ai cîştigat destul ? bolborosi el în univo, legănîndu-se dezechilibrat.

— Ai vrut să ne omori, împuţitule ! am strigat eu deasupra apei.

— Doar n-ai crezut că o să cîştigi atîta numai cu jocurile alea de copii ? îmi răspunse Ilia cu greutate.

Gemeam de durerea care-mi sfîrteca gleznele şi înjuram cît mai pitoresc. Gonzi, care se apropiase cu repeziciune, îi trînti şi el doi pumni lui Ilia.

— Stai, că se pare că e o şmecherie la mijloc, am îngăimat suflînd greu.

— Ştiu că este, îmi răspunse Gonzi obosit. Dar, dacă ştiam de la început, nu-mi mai rupeam braţul.

Pluteam cu faţa în sus, răsuflînd ca nişte cimpoaie. Abia atunci am sesizat teancurile de bonuri verzi care pluteau pe apă, pentru că şanţul ce înconjura acvariul era de mult plin. Spectatorii chiţăiau toţi cu entuziasm. Făceau un vacarm de nesuportat, pe care, însă, pînă cu

două minute înainte nu-l auzeam deloc. Erau în picioare, aplaudînd lipicios cu palmele lor gelatinoase și legănîndu-și capetele.

Am făcut un semn vag de „la revedere", la care publicul răspunse printr-un chiot prelung, paroxistic, și ne-am scufundat prin coridoarele pline cu apă. În culise ne așteptau niște arconacși, care ne-au tras afară. Erau îmbrăcați în alb și se purtau foarte delicat cu noi. Am căzut într-un somn vecin cu leșinul.

Cînd m-am trezit, eram curat, bandajat, îmbrăcat, iar Asia era aplecată asupra mea. Cu glasul ei subțirel și nazal mi-a turuit toate neplăcerile corporale ale celorlalți doi eroi. Mi-a spus că vom fi transportați la spital. Ne aflam încă în culise, în niște cămăruțe care nu erau decît cabinele de schimb ale artiștilor și nu locuri potrivite pentru odihnă și tămăduire.

La a doua trezire am recunoscut luminile, muzica, sticlăria, parfumurile și moleșeala patului specific numai unei camere de spital. Am zăcut în acel mediu plăcut aproape o săptămînă.

Htchu venea deseori să ne vadă. Ne compătimea pe fiecare în parte, împreunîndu-și mîinile moi deasupra burții și tremurînd ușor din cap și din bărbia dublă. Toate teancurile verzi le-a strîns el, personal, cu respectul celui care a cunoscut niște mari artiști. A strîns chiar și bancnotele care pluteau pe apă, tot el personal, ignorînd stoic inevitabilii stropi care-i încrîncenaseră pielea. A depus totul într-o bancă terriană din Zürich, minus suma pe care i-o datoram prin contract. Imediat mi-am transferat paralele pe codul personal, folosind terminalul din cameră, și l-am liniștit pe Bozo în legătură cu soarta noastră.

— N-aș spune că m-ați supărat, dar vă avertizez că Lidy e nervoasă, iar eu, ca părinte, nu pot suporta starea ei un timp prea lung fără să iau anumite măsuri, îmi răspunse el tăios, după care întrerupse convorbirea.

Nu m-am neliniștit nici un pic. îl cunoșteam eu bine, era impulsiv și atît. Și, dacă mă înșelam în privința aceasta, atunci încă nu mă cunoștea el bine pe mine.

La sfîrșitul săptămînii am părăsit ceva mai întremați acel paradisiac așezămînt, dar purtînd încă urmele gloriosului spectacol : cu șchiopătam, Gonzi își ținea mîna

dreaptă blocată în buzunarul salopetei, Ilia nu prea putea vorbi pentru că avea maxilarul inferior cam înţepenit. Asia ne pregăti un tort gustos din alge carnivore.

Şase ore după festin, Gonzi şi cu mine descindeam din naveta pe ruta Arconax-Berenice, urmaţi de doi androizi şi de o instalaţie completă de transport şi manipulare a acvariului în care înota peştele Lidyei.

Bozo ne-a întîmpinat cu energomobilul său, un vehicul ultima modă importat de pe Pluto, de forma unei languste, dar atît de generos, încît am încăput cu toţii fără probleme, inclusiv bagajele, acvariul şi androizii. Lidy ne aştepta pe traseu cu o macara. I-a pus pe androizi pe liber cu transportorul lor cu tot. (— N-am eu nevoie de şenilele alea care să-mi distrugă aleile !). Ne-am simţit iarăşi tulburaţi de culorile verzi ale grădinilor, pentru că ne aducea aminte atît de puternic de pădurile Terrei şi erau într-un contrast atît de evident cu nisiposul peisaj de pe Arconax.

*

În fiecare dimineaţă ne plimbam pe marginea lacului în care înota minunatul peşte. În restul zilei consultam cataloage peste cataloage, luam legătura cu grupări de aviaţie sau cu indivizi dubioşi, pentru că ne hotărîsem să vindem micuţa navă a lui Gonzi şi să ne procurăm o navă adevărată, puternică. O săptămînă întreagă ne-am pierdut astfel timpul în mod plăcut, fără să ne grăbim să părăsim asteroidul paradisiac Berenice.

— Se pare că nimic nu vă îndeamnă la drum, ne acostă Bozo. Planurile voastre de viitor cred să nu ar avea nimic de suferit dacă le-aţi amîna cu încă vreo două săptămîni...

— Ce ai de gînd, amice ? întrebă Gonzi suspicios.

— Vă propun o afacere frumoasă. În colaborare cu Ilia, prietenul vostru devotat...

Involuntar, am făcut amîndoi un pas înapoi, urmat de o piruetă de orientare în teren pentru un eventual sprint. Era deja prea tîrziu. Androizi de ordine ne urmăreau orice mişcare de la o distanţă, încă, respectuoasă. Eram prinşi în capcană.

— Un singur contract, fii atent, Bozo bătrîne ! spuse Gonzi. Altfel rupem relaţiile diplomatice.

— Bine, bine, ne răspunse conciliant, afișînd o stînjeneală de circumstanţă. Va fi un spectacol grandios, ne încurajă el. Impresarul şi persoana cea mai apropiată de voi va fi Htchu, cu care v-aţi înţeles aşa de bine. De restul mă ocup personal. Mii de xilozini vă vor aclama... vă vor răsplăti...

ŞAPTE OAMENI CU JOBEN

Ea, mătuşa, nebuna, a împins-o uşurel pe scenă în aplauzele înflăcărate ale mulţimii, aiurită seară.

Lampioane uriaşe îi furaseră umbra, iar fanfara (instrumentiştii ei îngîmfaţi parcă nici n-o luau în seamă !) năvălise cu o forţă de nestăvilit în urechile ei mici, roz, delicate.

Un oftat.

Să stai acolo pe scenă cu genunchii tăi cei frumoşi lipiţi bine unul de altul, să te fereşti să priveşti publicul înverşunat de senzaţia cea tare, să-i urmăreşti cu timiditate pe cei şapte cu joben, ce nebunie !

NUMĂRUL UNU (apropiindu-se tiptil, îmbrăcat în redingotă, tot ştergîndu-şi faţa cu o batistă roşie, aruncînd în stînga şi-n dreapta cu flori de celofan, cu confeti, cu cerculeţe care iau foc pe deasupra sălii, răspîndind un miros de flori de măr ; se proţăpeşte chiar în mijlocul arenei, scărpinîndu-se în bărbuţa liliachie ; tuşeşte semnificativ ; cere mulţimii să se liniştească ; devine misterios ; se lamentează în lumina reflectoarelor ; şi iată, în sfîrşit, te observă cum stai aşa cu genunchii lipiţi unul de altul, emoţionată, aproape orbită de luminile care nu te lasă nicidecum să te ascunzi în tine, aşa, numai închizînd ochii ; numărul unu cere să fie ascultat ; scoate o baghetă ; face semne prin aer, se codeşte să-ţi pună prima întrebare ; ai spune că şi el e emoţionat ! că şi el e pentru prima oară sub ploaia aceea multicoloră ; îşi drege glasul ; face o piruetă ; izbucneşte într-un hohot nebun de ris ; tu-l priveşti mirată, nerăbdătoare, haide odată, îi spui rugătoare din priviri ; să nu înţeleagă oare ? numărul unu tuşeşte ; poate că va începe, e timpul, mulţimea bate din picioare ; cîteva fluierături ; instrumentiştii cei îngîmfaţi dau semne vădite de plictiseală ; şi numărul unu scărpinîndu-se în bărbuţa cea liliachie pune între-

barea, misterioasa întrebare și scoate din buzunar un metronom pe care, știi bine tu, la sfîrșit o să-l prefacă într-un iepuraș) :

— Domnișoară, spune-mi te rog, cunoști principiul conservării energiei ? !

Auzi la el ce întrebare, pufni ea în rîs, făcînd cu ochiul mătușii care o privea cu sufletul la gură, auzi !

Și spune apoi repede, pe nerăsuflate.

Și mai spune ceva despre conversiunea energiei și lumea rămîne cu gura căscată și uită să și aplaude și numărul unu, dezamăgit, dezarmat, disperat, face o plecăciune grăbită, își strînge florile de celofan și zîmbetul viclean, preface metronomul într-un șarpe liliachiu care se ascunde în bărbuța lui și se retrage plîngînd în jobenul său care plutește acum prin aer și-apoi se pulverizează ca un balon de săpun.

O nouă intensificare a fenomenului ozn, zice unu miop. Așa să fie.

Și fanfara intonează marșul cel vesel și vin doi clovni care se dau peste cap ca să destindă atmosfera și se aude un șuierat grozav din culise, semn că așa s-a și întîmplat.

Și iată-l pe numărul doi !

Tu-l privești curioasă apoi cu indiferență, aștepți liniștită pe scăunelul vopsit în întregime în roșu, îți place culoarea asta, culoarea soarelui în amurg, culoarea buzelor tale în toiul dimineții, cînd tocmai te-ai trezit și-ți amintești că în vis te săruta un zburător.

NUMĂRUL DOI (oarecum gîrbov ; nu-i ia în seamă pe instrumentiștii care, iată, i-au și întors spatele, numai un trombonist mai scoate niște sunete grave ; a adormit, strigă un copil și toată mulțimea rîde în hohote ; nu se mai aude nimic, poate doar răsuflarea ca o boare de vînt strecurîndu-se printre puternice automobile nesățioase de spațiu ; liniște ! tăcere !, ropot de tobe ; numărul doi se oprește ; ar vrea să se întoarcă ? o migrenă, o durere de stomac ; numărul doi, mutră de academician ? rece, indiferent, antipatic publicului de la bun început ; cineva îl salută, cineva îi aruncă o floare de celofan, ascunsă vezi bine de ochiul viclean al celui cu numărul unu ; și salută și floarea se veștejește într-un chip nefiresc ; numărul doi își scoate jobenul și mulțimea strigă speriată, cine este oare acest purtător de joben, să-l dea afară, el ne va pune cu siguranță cele mai grele întrebări, între-

bările cu cheie sînt specialitatea lui ; îi şi place, îi şi place, mormăie unul cu şapcă ; el simţindu-se frustrat ; chiar îşi bagă degetele în gură şi fluieră de mai mare dragul ; numărul doi nu-şi mai termină reverenţa, poate că a înţepenit, îşi dă cu părerea cineva, rîsete, o mulţime de rîsete, în sfîrşit, a terminat ; să-i auzi întrebarea, să nu te mai ţină acolo în bătaia reflectoarelor, să te duci repede acasă, să-ţi bei cana cu lapte, să te lase în pace, nu-ţi place jocul ; să strigi după mătuşă ; ea, încîntată, face semne că totul e nemaipomenit şi că tu eşti nemaipomenită şi în adîncul sufletului tău se deschide o rană ; şi iată-l pe numărul doi că se grăbeşte să ajungă în faţa ta, să te sperie cu privirea lui pătrunzătoare şi rece, să te sfredelească, să-ţi umble prin suflet cu nerușinare ; chiar strigă la tine, să-i spui numele tău, dar repede, repede de tot, e grăbit şi sigur că nu vei lua nici un premiu ; şi nici n-au să ţi-l dea, zice el înverşunat ; află că totul e o minciună ; nimic nu e real, dar ce-ai tu cu el, te pipăi speriată, te ciupeşti, nici măcar nu visezi şi-i strecori printre dinţi : dumneata eşti mincinosul ; numărul doi face ochii mari, se dă înapoi jignit, se preface jignit, apoi reflectează, se plimbă şi reflectează şi inima lui bate ca un metronom ; să vedem de ce eşti în stare dumneata, strigă cel cu şapcă sărind de pe banchetă ; şi mai zice rîzînd în timp ce se-aşează, are un curaj nebun puştoaica, îmi place ! ; şi numărul doi, aproape subtil, furios, scoate din joben o mulţime de sfere colorate pe care le răspîndeşte prin aer).

Şi-apoi zice plin de sine :

— UNIVERSUL !

E prea de tot, omul acesta merită o lecţie, te urci pe scăunel şi-ţi apropii sferele una cîte una, doar făcînd un semn discret cu degetul arătător, sferele te ascultă docile, ţi-e atît de uşor să le dispui sub formă de inimioare sau de porumbei, publicul răsuflă uşurat, inocent, e tocmai ceea ce vrem, ceea ce vrem să vedem !

— Ei bine, priviţi : iepuraşii cu pieptarul roşu, femeia tăiată cu fierăstrăul, iluzionistul cu asul-de-treflă-ieşit-chiar-din-mîneca-dumitale, femeia peşte cîntînd la harmonică, clovnul bizar ca un bazar, cîinele care ştie cînd te-ai născut, omul-care-înghite-foc, foca buclucaşă în stare să învîrtească o minge frumos colorată şi să în-

fulece pe negîndite şapte găleţi cu peşte, leii şi tigrii şi panterele şi zidul morţii şi femeia zburătoare şi acrobaţii în costume cu paiete, şarpele constrictor în stare să îndoaie o bară de oţel şi papagalul Dominic.

Şi uite-l pe numărul doi, academicianul, scrie lîngă fanfară, aşezat pe o tobă şi-şi înmoaie creionul chimic între buzele ruginii şi nici nu te ia în seamă şi nici nu se uită cum te joci cu sferele sale, nu vrea să te mai ştie, poate că nici nu te iubeşte ! Şi scrie cu înverşunare o scrisoare nu ştiu cui.

Şi trompeţii sună cu veselie şi mulţimea se emoţionează iarăşi şi iarăşi, cine mai vine, e de la sine înţeles, numărul trei.

NUMĂRUL TREI (mişcări de felină, face un triplu salt, mulţimea îl aclamă, numărul trei se rostogoleşte, face podul, imită zborul condorului, joacă rapid moartea toreadorului, îşi pune o mască, două, trei, patru, cinci, dar tu ştii bine cine este, nu te laşi înşelată, numeşti măştile cu uşurinţă, ai putea dacă ai vrea să spui şi povestea lor, dar numărul trei e la fel de grăbit ca numărul doi, spune-mi acum ce mască sînt, soarele, strigi tu înveselită, dar acum, luna, strigi tu şi mai înveselită ; e dată naibii puştoaica, strigă entuziasmat cel cu şapcă, şi fluieră să-ţi spargă urechile, urechile tale mici şi roz în care şi-a făcut culcuş întreaga fanfară ; dar ce mască-i asta, întreabă numărul trei cu vocea lui tunătoare, tu te ridici de pe scăunel, aproape că-ţi frîngi mîinile, hai răspunde, răspunde, strigă mulţimea înverşunată, şi tu ce să le răspunzi, că ştii foarte bine masca asta, o iubeşti chiar, ai o încredere oarbă în ea ; dar e un joc ; şi ţi-e frică să-i spui totuşi numele, cum poate fi un om în două locuri în acelaşi timp, încă nu poţi înţelege astfel de lucruri ; căci nu e o mască, chiar !... dar să-ţi mai dea un răgaz, poate îşi schimbă masca, poate că uită, scoţi un strigăt uşor, mai mai să leşini, numărul trei te prinde în braţe şi-ţi şopteşte la ureche, aproape să mă las înşelat de tertipul tău, domnişoară, nu-i înşela pe aceşti oameni, vezi bine ce mult te iubesc ei, au o încredere nebună în tine, tu reprezinţi ceva pentru ei, vei înţelege mai tîrziu, spune-le cine e masca ; tu n-ai scăpare, deschizi ochii, faci doi-trei paşi de vals şi mulţimea te aplaudă, te adoră şi arena se umple de flori, dar spune-le odată !)

— E chiar mătușa mea !

Să asculți rîsul vesel al mătușii, să asculți glasurile înveselite ale instrumentiștilor, ale mașiniștilor, ale directorului, ale dresorului, farsorului și să te întrebi încet cum de poate fi un om în două locuri în același timp, căci iată mătușa e chiar în carne și oase în fața ta, acolo, în arenă, și uite-o și pe banchetă rîzînd fericită, ce lume mai e și asta ?!

Și numărul trei se apropie cu mișcări de felină de numărul doi, care încă își mai scrie scrisoarea :

— Să ghicim, să ghicim acum ce scrie el !

Numărul doi, gîrbov, zîmbește liliachiu și nici nu te ia în seamă și spune :

— Nici nu e greu de ghicit, scrie cam așa : lumea e plină de copii geniali, de copii care te înnebunesc cu întrebările lor fascinante... de ce oare sînt ei aduși la circ, tocmai la circ, așa scrie nefericitul număr doi care și-ar fi dorit să rămînă copil toată viața și care la vîrsta de cinci ani se ascunsese de bunăvoie într-un dulap ca să nu mai crească, asta-i, înecțoșat de propriile mele imagini despre copilărie, s-ar părea că vă aduc aminte de S. Freud.

Și numărul doi începe să plîngă și numărul trei îl ia pe după umeri și tu te simți ușor stingherită, cei doi se pierd ușor în anonimat, fanfara anunță o pauză în care nu mai apare nimeni în arenă și sub lumina reflectoarelor simți că totul e o minciună, ce mai urmează, fie ce-o fi, îți spui, continui să crezi că e un joc, un om de serviciu mătură prin arenă și tot încearcă să-ți lase în palma mică și roz un bilețel, ar vrea să nu-l observe nimeni, își leagă șireturile la numai o jumătate de metru de tine, își reia măturatul, îți zîmbește și tu accepți ca el să-ți sărute mîna, un gest virtuos, și-ți lasă în palma mică și roz un bilet : ȚINE-TE BINE, SÎNTEM CU TINE !

Și omul de serviciu, călare pe mătura lui, execută un număr de acrobație, se învîrte prin aer și imită zgomotul unei rachete, dar nu-l aplaudă nimeni și tu îți rotești privirea încercînd să-ți găsești prietenii, dar reflectoarele aproape că te orbesc.

Și pauza se apropie de sfîrșit și publicul se uită chiorîș în dreapta și-n stînga și pe bună dreptate, unde sînt leii și elefantul Bingo, bărbierul și clovnul cel trist care rivalizează cu fanfara, cu cele o mie de instrumente ale sale și cavaleria și fata care merge pe sîrmă și bateria anunță

înfricoșător pe numărul patru, care apare pedalînd pe jobenul său ca pe o bicicletă și-ți face o curte nebună, care împrăștie bomboane de ciocolată prin sală și care nu-i nici pe departe viclean, felin, gîrbov sau cîrcotaș, care împrăștie sărutări în toate cele patru puncte cardinale și-ți aruncă o floare neasemuit de frumoasă și care cîștigă într-un timp nepermis de scurt testul de popularitate.

NUMĂRUL PATRU (răsuflînd repede, cu obrajii îmbujorați, scoate din buzunarele fracului său tot felul de ghirlande multicolore, o frunză de palmier, un mănunchi de banane ; numărul patru se bate în piept și pieptu-i sună ca un tam-tam, și parcă se adună nori albi și albaștri peste arenă și parcă și nisipul are altă culoare ; ferește-te, strigă înfierbîntat numărul patru, ferește-te de mîncătorii de oameni, ei pot fi pretutindeni, tu te arăți neîncrezătoare, pufnești în rîs, îți treci mîinile prin păr nerăbdătoare să urmeze și ceilalți și cinci și șase și șapte, curioasă fiind de ce mai pot inventa cei de dincolo de cortină ca să amuze mulțimea care te aclamă, ei sînt cu tine, nu-i crede, zice numărul patru, tam-tam, uite o ghirlandă de flori pentru tine, frumoaso, și spune nu știu cum acest „frumoaso" că-ți vine să intri în pămînt de rușine, și numărul patru desenează inimioare pe nisip și săgeți, să-i săgetăm pe mîncătorii de oameni, mai zice numărul patru și scoate o flintă din joben și trage și publicul țipă speriat, ce'ule, chiar ne-a împușcat, și din țeava flintei iese un iepuraș, ha, ha, ha pezevenghiul de patru și tu-l îmbrățișezi și vine omul de ordine și spune că nu e permis, e doar un concurs, asta-i ! Și, dîndu-se un pas înapoi, numărul patru îți pune întrebarea fatală și publicul amuțește) :

— Să fie acesta un joc al zeilor, drăguță domnișoară ?!

Tu ești numărul patru, ești JOI, dar eu aș vrea să cred că ești VINERI, iubitul meu vineri, să te oprești o clipă, să nu mă mai minți și să-mi deslușești taina neauzitului, nevăzutului și a nepipăitului ce se ascunde în junglă ? ! Și numărul patru ar vrea să-ți răspundă și tocmai privește în jur cînd un reflector pînă atunci nevăzut îl învăluie într-un con de lumină.

— Asta e ! Jobenul, tam-tam ! Și inima din pieptul meu tam-tam, oa, oa ! Dansul jaguarului ! pah, pah ! Și speranța, speranța, drăguță domnișoară, că-ntr-o bună zi

vei putea zări o corabie, o corabie, așa mai zice VINERI și sare ca un apucat prin arenă și împrăștie nisipul și dansează, dansează ca să te înnebunească.

Rostogolindu-se printre picioarele lui, jobenul împrăștie un parfum îmbătător de flori, de alge și de caréne proaspăt călăfătuite și el, numărul patru, dispare într-o rază de soare, sublimare. Atît.

— Doriți o pauză ? !, întreabă o voce.

— Sigur că nu, strigă mulțimea prea înfierbîntată, să v-arate ce știe, cerule, ce-o mai iubim, te iubim și tu te uiți în jur, dar reflectoarele orbitoare s-au multiplicat dintr-o dată, ce înșelăciune !

Și tobele anunță pe numărul cinci secondat de numărul șase și cortina se dă în lături și uite-i că vin, se-mbrîncesc, uite-i cum se rățoiesc unul la altul, cum se bîrfesc, dar publicul nu ține cu nici unul dintre ei, acum e acum, să te vedem, surîd intrumentiștii cei îngîmfați, lustruindu-și instrumentele lor din cristal. Numărul cinci și numărul șase împart baloane colorate, bilete de tramvai, de autobuz, de troleibuz, au bice cu care mînă atelaje imaginare și nimic din ceea ce prezintă ei nu ne este nouă pe deplin necunoscut.

NUMĂRUL CINCI SECONDAT DE NUMĂRUL SASE (unul după altul, sprijinindu-se umăr în umăr, pătrunzîndu-se, păcălind publicul) : eu sînt cinci sau el e cinci ; tu îi privești amuzată, sigură acum de succesul tău, sigură că în curînd îți vei trage plapuma pînă la bărbie și vei aprinde veioza, sfiindu-te să dormi de una singură pe întuneric, și-ți vei bea cana cu lapte și vei citi o poveste frumoasă și să te uiți după mătușa, dar nu e, vezi bine s-a dus să cumpere acadele ; și numărul cinci-șase te întreabă cu un aer nițel vinovat dacă nu vrei să te plimbi prin Olimp și să tragi de barbă pe vreun zeu sau poate pe Marte, Venus & Tau Ceti, să schiezi prin zăpada purpurie sau să stai de vorbă cu vocile universului, tu-i privești mirată, ce sînt aceste voci dacă nu chiar gîndurile mele, șoptești tu speriată, da, da, cît pe-aci să te hotărăști, numărul cinci chiar caută prin buzunarele fracului său un bilet dus-întors, să și-l perforeze și fanfara intonează un marș vesel și lumea tace înfiorată, o călătorie în necunoscut, și mătușa cu palmele făcute pîlnie la gură strigă tulburată : DU-TE !

Tu ceri însă o minge colorată şi, în continuare, un munte de vată de zahăr şi te prefaci că nu ştii tabla înmulţirii, că nici n-ai aflat încă nimic despre Einstein, Boltzman, Fermi ; rîsete în sală, din nou publicul te aplaudă şi te-ar strînge în braţe şi reflectoarele parcă s-au mai împuţinat şi chiar distingi cîteva chipuri cunoscute de pe strada ta, le faci voioasă semne din mînă şi direcţiunea, învinsă, pare să renunţe în ultimul moment la numărul şapte, omul de serviciu aruncă mătura celor doi şi cinci şi şase îşi iau rămas bun de la tine, interpretînd un cuplet hazliu despre cum-m-am-îndrăgostit-de-Hanka, cine poate fi ?, te întrebi, dar nu mai ai timp pentru vreun răspuns, căci, iată, numărul şapte apare, jobenul lui e tivit cu luminiţe artificiale şi trupul lui e cuprins de un halo.

NUMĂRUL ŞAPTE (împleticindu-se, tîrînd după el cortina, rîde cu gura lui strîmbă şi încearcă să întindă braţele spre tine şi tu nici că-l vezi, ai lacrimi în ochi ; numărul şapte se opreşte în faţa ta neputincios, îşi scoate jobenul şi face o plecăciune şi se vede că n-are habar de vreo întrebare încuietoare şi nici nu împrăştie flori şi nici baloane şi nici tichete-pentru-călătoria-cea-mare ; şi deschide încet încet gura şi spune) :

— Permiteţi-mi să explic această confuzie... difuzie... iluzie...

Şi dispare în joben şi jobenul pluteşte prin aer şi omul de serviciu cu o flintă trage în el şi directorul îşi frînge mîinile în culise şi strigă la tamburul major, publicul fluieră, bate din picioare, să vină iluzionistul-cel-adevărat cu jobenul-cel-adevărat şi tu-ţi ridici ciorapii-trei-sferturi, uşor nedumerită, n-ai cîştigat concursul, te-au păcălit, hei mătuşico, mătuşico, unde eşti, unde te-ai ascuns, cineva se îmbracă grabnic în frac şi-şi pune un joben care-i cade pe ochi şi vine să-ţi restituie seara, spunînd pe un ton jalnic : sînt chiar numărul unu, pipăie-mă, sînt aidoma ţie !

Minciună ! Minciună ! În jur miroase a metal, a automobile şi nicidecum a exotice flori şi alergi prin arenă şi mătuşica ia-o de unde nu-i şi nu mai ştii dacă e joi sau vineri sau sîmbătă şi ţi se pare, poate că numai ţie ţi se pare că ai peste nouăzeci de ani sau poate peste o sută de mii şi că din întîmplare cineva, demult, te-a numit DUMINICA !

Mihnea Columbeanu

ETERNUL PURGATORIU

Într-o dimineață de la sfîrșitul primăverii acestui an, Bruno Chrystal a primit o citație din partea Serviciului de Organizare Socială.

Ieșise în curtea casei, ca întotdeauna, cu puțin după răsăritul soarelui. A coborît cele două trepte de la intrare și, din capătul aleii presărate cu prundiș alburiu, a cercetat cerul, rotindu-și încet privirea de jur-împrejur. Se zăreau cîteva scame subțiri de nori, întinse leneș dinspre apus. Nici un pericol să se strice vremea. Primăvara trecuse pe nesimțite, însorită și din ce în ce mai caldă, cu făgăduiala nerostită a unei veri prielnice pentru culturile de zarzavat, legume și pomi fructiferi din grădină, ca și pentru lanurile de cereale de unde aveau să-i parvină produsele pe care nu i le putea asigura mica sa gospodărie.

Între întinderea lanurilor și drumul de pămînt ce trecea prin fața porții, Alma își rostogolea liniștită valurile limpezi, curate, ce începeau să prindă, unul cîte unul, licărele razelor de soare. Purta încă pe suprafața sa unduitoare nenumărate petale colorate scuturate din coroanele pomilor ce-și schimbau, de cîteva zile bune, haina de flori pe verdele crud al frunzișului.

Bruno a pornit cu pași rari, măsurați, pe lîngă casă, privind în treacăt răsadurile de flori, a străbătut agale cărarea dintre straturile de pătlăgele și fasole și a intrat în curtea orătăniilor. Păsările forfoteau prin tot locul, agitîndu-și în răstimpuri aripile slabe, cu pene rare și lipsite de culoare, scurmînd zadarnic după grăunțele pe care abia urma să li se arunce. L-au întîmpinat cu un cor de cotcodăceli mărunte și grăbite, înecîndu-i picioarele într-un tumult de fîlfîituri, în timp ce el lua din dulăpiorul de deasupra cotețelor cutia de tablă și începea să împrăștie în evantaie largi boabele de porumb. După ce păsările s-au risipit disputîndu-și cîte trei-patru deodată fiecare

grăunte. Bruno a pornit înapoi spre casă, cu gîndul să intre în bucătărie prin uşa din dos şi să pregătească micul dejun pentru el şi Stella. Şi, ca în fiecare dimineaţă din ultimii ani, odată ajuns în dreptul uşii şi-a spus că n-ar strica totuşi să se abată pe la cutia poştală, deşi nu exista nimeni care să-i scrie şi nu mai era abonat de multă vreme la nici un periodic. Pe deasupra, singurul aparat mass-media pe care-l avuseseră de cînd locuiau aici, un teller cu sistemul video stricat, moştenit de la un fost vecin, aduna praful pe dulapul din dormitor. Bruno se îndoia că, dacă, prin cine ştie ce capriciu, l-ar deschide din nou la un moment dat, ar mai putea prinde vreo emisiune radiofonică. Oricum nu o mai făcuse de multă vreme şi nici nu avea de gînd să încerce.

În dimineaţa aceea, însă, a zărit prin fanta verticală a uşiţei metalice o pată albicioasă. Nedumerit, s-a apropiat şi a deschis cutia. I-au căzut la picioare două plicuri de culoare alb-albăstric, purtînd un antet necunoscut. Abia cînd le-a ridicat de pe prundiş a putut identifica în interiorul dreptunghiului de ornamente baroc-geometric-înflorate sigla mult stilizată „S.O.S.". În mijloc, primul plic purta numele şi adresa lui, înscrise în caractere dactylo cît unghia. Fila din interior, nu mai mare decît o palmă, îl înştiinţa :

CREDATORE CHRYSTAL BRUNO,
SÎNTEŢI INVITAT SĂ VĂ PREZENTAŢI DE URGENŢĂ LA SECŢIA LOCALĂ A SERVICIULUI DE ORGANIZARE SOCIALĂ DIN CONCOCTVILLE, SPRE REZOLVAREA UNOR PROBLEME CE NU SUFERĂ AMÎNARE.
Consultant S.O.S. Zona Concoct,
RUDY BLUM

Al doilea plic, asemănător întru totul cu primul, conţinea o citaţie de acelaşi fel adresată soţiei sale. Pe numele ei de fată : „CREDATOAREI POENAR STELLA".

Bruno a împăturit laolaltă citaţiile şi plicurile şi, cu ele în mînă, a pornit spre casă. Probabil că, în urma recentelor schimbări despre care auzise în treacăt la Punctul de Contact şi Distribuţie, secţia locală a S.O.S.-ului trecuse în custodia unui şef nou, care dorea să se

pună la curent cu unele date rămase neînscrise în topurile personale ale habitanţilor.

Nu regreta prilejul astfel ivit de a face o călătorie în oraşul-reşedinţă al departamentului. Oricum, nu mai vizitase Concoctville-ul de ani de zile. Multe trebuie să se fi schimbat între timp !

„Zona" Concoct ? Înainte se numise „departament"...

Stella tocmai se trezise. Ceasul fixat în tavan, deasupra patului, îi dădea de înţeles că nu peste mult Bruno va sosi cu micul dejun. Ceva mai jos, icoana holografică a Celui Nesfîrşit îşi trimitea razele de lumină irizată, veghindu-i, parcă, deşteptarea. Nemişcată, întinsă pe spate, Stella îşi lăsa gîndurile să prindă contur, hoinărind în voie prin grădina în care braţele soţului aveau să o ducă în curînd spre a-şi petrece acolo jumătate din zi, prin cîmpul semănat cu grîu din faţa casei, printre undele şopotitoare ale Almei. Deşi imobilizată pentru totdeauna, nu se simţea nefericită. Locuia în spaţiul rustic pe care îl visaseră amîndoi o viaţă întreagă şi îl avea alături, pentru cîte zile le mai păstra Nesfîrşitul în circuitele sale, pe Bruno. Medicul care o examinase imediat după atacul paraliziei le spusese că o intervenţie promptă ar putea-o restabili, însă nu pentru mult timp. O sensibilitate congenitală, neidentificată la vreme, o condamna acum la nemişcare. Era prea bătrînă, atît pentru fortificare clinică preventivă, cît şi pentru vindecare definitivă.

Spre deosebire de Bruno, care se lăsase pentru scurt timp cuprins de disperare, Stella primise sentinţa cu seninătate. Dacă aceasta era voia Celui Nesfîrşit, atunci nu putea decît să îi primească îndeplinirea cu bucurie. Crezuse toată viaţa în El şi în Legea şi Forţa Sa Eternă pentru a se mai lăsa biruită de greutăţile unei bătrîneţi cel mult „incomode".

Nesfîrşitul o veghea şi alături îl avea pe Bruno. Nu-şi dorise niciodată mai mult.

Bătrînul a intrat în dormitor la ora obişnuită, împingînd uşa cu marginea tăvii pe care aducea ouă fierte, şuncă, brînză, cîteva roşii de seră, două ceşti şi două ceainice, unul cu lapte fierbinte, celălalt cu ceai verde, aburind. S-a aşezat pe marginea patului, şi-a sărutat soţia şi au mîncat amîndoi în tăcere, schimbînd doar din

cînd în cînd cîte o vorbă despre treburile gospodăriei. Abia la sfîrşit, cînd s-a ridicat şi a luat tava cu resturile mesei, Bruno şi-a amintit de cele două citaţii.

— La Con'ville ? s-a alarmat bătrîna. Da'. eu cum să merg pînă acolo ?...

— N-ai grijă, nu poate fi nimic important, a liniştit-o Bruno. Ei nici n-or şti că eşti bolnavă. Mă reped eu după prînz să văd ce-i.

După care a ieşit cu tava, s-a întors de îndată aducînd un lighean, un vas cu apă caldă şi un prosop, şi-a ajutat soţia să se spele, a îmbrăcat-o cu rochia largă, de plastic violet, pe care o purta ea în zilele acelea, a luat-o în braţe — povară deloc grea pentru un om, chiar de vîrsta lui Bruno, trăind de atîta vreme în mijlocul naturii — şi a dus-o la fotoliul ei de sub vişin, punîndu-i în faţă, pe masă, suportul cu cartea fixată astfel încît să poată citi şi întoarce cu o singură mînă paginile. A intrat apoi în hambar şi a început să-şi pregătească uneltele de grădinărit.

Zilele fără program de predare erau, la Punctul de Contact şi Distribuţie, moarte, nesfîrşite. De regulă, atunci nu era de serviciu decît dispecerul Valdo Perez ; îşi petrecea tot timpul în faţa unui teller conectat pe lungimea de undă a emisiunii regionale permanente de jocuri, dintre care alegea „FLASH-MAIL", credincios fostei sale slujbe la centrul de calcul al oficiului poştal din Quilt /Alma. Era în stare să joace de unul singur ore în şir „FLASH-MAIL", cu aceeaşi neobosită încăpăţînare de a-şi bate propriile recorduri, stabilite, unul cîte unul, de-a lungul celor trei ani şi ceva de cînd fusese re-repartizat la Punct.

Concentrat asupra destinatarilor neaşteptaţi cu care îl bombarda în ritm tot mai intens programul jocului, Perez nu a auzit zgomotul monocicletei cu remorcă decît în clipa cînd aceasta a frînat în faţa Punctului — şi nici atunci nu s-a ostenit să-şi ridice privirea, ocupat cu găsirea unei adrese undeva în mijlocul aglomerării urbane haotice ce umplea tot ecranul asemenea unui monstru imobil pe-al cărui trup mişunau mii de făpturi minuscule. Bruno, obişnuit cu mania dispecerului, l-a lăsat să-şi găsească destinatarul imaginar, ultimul din serie de altfel, să-i „înmîneze" plicul cu invitaţia la întrunirea de a doua

zi intru Slava Celui Nesfîrşit şi Fără De Seamăn (toată corespondenţa din ficcare joc se axa exclusiv pe teme onorifice privitoare la Atotstăpînitor), să citească lista de numere care s-a aşternut scînteind pe ecran şi să-şi noteze rezultatele cu creionul electric cam consumat pe care-l ţinea înfipt după ureche. Odată încheiată partida, Valdo Perez s-a întors în sfîrşit spre el.

— I-auzi, Chrystal ! a exclamat surprins şi posomorît dispecerul. Da' azi nu-i distribuţie !

— Ştiu ; nici n-am venit de-asta... i-a răspuns Bruno, aşezîndu-se pe un scaun rigid de lîngă uşă. Poţi să-mi dai legătura pe un aerian ? Am un drum de făcut pînă-n oraş.

— La Con'ville ? s-a mirat Perez. Tu ? S-a-ntîmplat vreo catastrofă sau ce, de te dai în sfîrşit urnit din loc ?

— Mi-au trimis de la S.O.S. nişte citaţii, pentru mine şi Stella.

Chipul dispecerului s-a decolorat brusc.

— Da' ce-ai făcut ?

— Ce să fac, nimic... Chiar *nimic*, de fapt. Or vrea să verifice ceva...

— Să dea Eternul Unic, a mormăit precipitat Perez. Da' Stella ?

— Stella-i acasă, ce-ţi închipui ?!... Doar nu-ţi închipui c-o s-o car pînă-n Con'ville !...

Valdo Perez a început să-şi plimbe fără rost pe tăblia mesei vîrful stins al creionului.

— Nu ştiu cum să-ţi spun... Da' dacă zici că v-au citat pe amîndoi...

— Ei, n-or fi ştiind că-i bolnavă... Nu uita că n-am mai avut treabă cu S.O.S.-ul de cînd ne-am mutat aici.

— N-ai mai avut tu treabă cu nimeni, ca s-o spui p-a dreaptă... Şi S.O.S.-ul nu mai e ce era acu' zece ani..

— Cum adică ?

Nervos, Perez s-a ridicat de pe scaunul său pneumatic şi a început să se plimbe prin încăpere.

— Cum să-ţi spun... În ultima vreme s-au schimbat multe, ai auzit doar... De cînd Crezul a dobîndit supremaţia mondială, de cînd Eternul a devenit Unic. Fie-I Numele Binecuvîntat... Atribuţiile Serviciului de Organizare Socială s-au extins, măsurile disciplinare au devenit tot mai drastice... Marele Proces al Reformei stă mărturie. Înaltul Conciliu are de făcut faţă unor probleme de-

acum de anvergură planetară... De pildă, problema demografică. Crezi că e ușor lucru să menții populația unei lumi întregi la o constantă de echilibru, astfel încît... tu, la o adică, să te poți bucura în liniște împreună cu Stella, să nu te trezești că încep să crească în jurul gospodăriei voastre spații și case de-ale altora precum ciupercile ?

— Și ce-are a face asta cu convocarea noastră la S.O.S. ?

— Păi are ! Ți-am spus, măsurile disciplinare s-au înăsprit, ceva de speriat ! Mai zilele trecute i-a venit și lui Peter Karst o citație, pentru el și toată familia. Omul s-a dus singur. A doua zi, Runa a primit pentru ea și copii o somație. Înțelegi, nu citație, *somație !* Chiar a doua zi !

— Și ?

— Și atît. Încă nu s-au întors. Tare mă tem să nu le fi ars la toți cinci un exil în Eternul Purgatoriu !

— Exil ?!? Familiei Karst ? Da' ăștia n-au călcat Legea în viața lor !

— Legea... ? Legea nu mai e cea pe care o știi tu, Bruno ! Ai face bine să-ți mai pui la punct teller-ul ăla, măcar pe radio ! Și în primul rînd, descurcă-te cumva s-o iei și pe Stella la Con'ville !

— Asta știi și tu că nu se poate. Mai bine prinde-mi un aerian.

— Ba mă tem c-o să cam iei trenul, mi-au făcut ieri o revizie la terminal și nu știu ce nu le-a convenit de l-au sigilat pînă vine un expert să-l vadă. Cît e ceasul acum ? Da, ai timp să prinzi Expars-ul. Îți ajunge fisiolul pînă la gară ?

— Nu cred... Ziceam că doar trag un zbor pînă-n oraș și-napoi...

— Bine. Îți fac eu un plin pe credit din retrocont...

— Pe credit ? Mai bine-ți aduc eu mîine niște ouă, și...

— Nu nu ! Te rog las-o așa, bine ?

Și fără să aștepte răspunsul lui, Valdo Perez s-a apropiat de consolă și a tastat datele unei capacități de fisiol și codul de credit al familiei Chrystal.

La scurt timp după ce „Instant Expars"-ul s-a decuplat de intermediarul stației Quilt/Alma, Bruno a zărit apărînd de după linia orizontului o pereche de mîini ce se mișcau dezordonat și leneș, parcă împărțind saluturi și binecuvîntări. Nu peste mult timp s-a ivit și capul, cu tră-

săturile încă nedesluşite. Bruno îl privea mirat. Fie era victima unei iluzii optice, fie cel ce-şi agita braţele cu atîta dărnicie era un gigant de o înălţime incalculabilă. N-a apucat să se lămurească. Trenul a prins să coboare lin pe ultima pantă dinaintea platoului litoral şi arătarea s-a făcut din nou nevăzută.

Bruno stătea într-un fotoliu pneumatic din salonul de clasa întîi a expars-ului (de fapt singura clasă existentă, păstrînd încă, nu se ştie de ce, vechiul indicativ). Alături, un călător coborît, probabil, în intermediarul de Quilt/Alma, lăsase o revistă îndoită. Bruno însă era atît de puţin curios să afle ce se mai petrecea în lume, încît pînă şi efortul infim de a ridica publicaţia şi a o deschide i se părea un preţ prea mare. Nu-l preocupa decît planul de lucru pe a doua zi şi posibilele probleme de pe urma călătoriei. Oricît de robust pentru vîrsta lui îl menţinuse munca gospodărească de zi cu zi, nu era sigur că va rămîne cu totul neafectat de neprevăzuta schimbare de ritm. Aşa că socotea iar şi iar timpul necesar plivirii straturilor, al curăţirii cotețelor, al reparării cîtorva unelte şi al drumului pînă la Punct şi înapoi (era zi de distribuţie alimentară). Cele auzite de la Valdo Perez îi ieşiseră din minte cu totul.

Coasta lină a unei coline a alunecat lent în stînga trenului, dezvăluind cîmpia întinsă, acoperită de lanuri verzi-gălbui cît vedeai cu ochii, pînă în zare, unde începea să se distingă dunga albastră a mării. Uriaşul se vedea din nou ; părea să fie chiar pe plajă. Începuse să facă nişte gesturi asemănătoare cu cele ale lui Bruno, dimineaţa, cînd îşi hrănea păsările cu grăunţe. Purta o mantie azurie ale cărei falduri se pierdeau treptat, spre poale, într-o transparenţă irizată ce-l făcea să pară a pluti deasupra pămîntului. I se desluşeau de-acum trăsăturile : un chip senin, surîzînd generos, cu ochi strălucitori şi limpezi, nas acvilin, bărbie proeminentă, voluntară şi păr castaniu ondulat, înălţat deasupra frunţii bombate, într-un val ce se răsfrîngea peste creştet revărsîndu-se spre ceafă ca o cascadă de bucle bogate. Un om al cărui chip l-ar fi recunoscut oricînd. Îi zîmbea din înaltul cerului, din icoana holografică de acasă, din efigia fixată deasupra fantei de acces din capătul salonului, din fotografia-portret imprimată pe prima pagină a publicaţiei uitate ală-

turi, între titlul „CRONICA ETERNITĂȚII“ și invocația, parțial vizibilă : „...LE ETERNULUI UNIC, FIE-I DE-A PU...“

— „...ruri Numele Binecuvîntat. Să salutăm sosirea în Concoctville cu un gînd adînc și curat către Cel ce cîrmuiește cu lumina rațiunii Sale atotcuprinzătoare destinele preafericitei noastre planete !...“

Vocea comandantului de tren și-a încheiat anunțul în acordurile suav-marțiale ale Imnului Etern. Orașul se vedea deja bine, emisferă de edificii din ce în ce mai înalte dinspre periferii spre centru, deasupra căreia, izvorînd ca dintr-un abur străveziu, se înălța imaginea holografică în mișcare a Eternului Unic, compusă cu ajutorul a sute de mii de proiectoare instalate pe mai toate acoperișurile orașului și cuplate sincronizat la cel mai puternic computer din Concoctville, afectat de mult exclusiv acestei acțiuni. Gigantica iconană holo fusese concepută astfel încît să-și ofere privitorilor numai fața, indiferent din ce parte era contemplată, și toți cei ce soseau în Concoctville erau întîmpinați încă de departe de binecuvîntările Eternului Unic. Cea mai frumoasă priveliște li se oferea celor ce se înapoiau din croaziere marine, îndeosebi noaptea, cînd, devenită luminiscentă, imaginea părea că plutește pe apele oceanului asemenea unui miracol scînteindu-și strălucirea în locul valurilor.

Cînd „Instant Expars“-ul a intrat în Gara de Sud, soarele era aproape de asfințit. Un amurg limpede de vară timpurie, pe al cărui cer violaceu colosala efigie dinamică se profila, de-acum, aplecîndu-se spre a mîngîia duios creștetele unor copilași gigantici care forfoteau în jurul său apărînd pentru o clipă și ștergîndu-se din văzduh înainte ca privitorii să le poată reține trăsăturile.

Bruno Chrystal s-a lăsat dus de șuvoiul călătorilor, schimbînd cîteva rulante pietonale, escalatoare și turnante pînă cînd, aproape fără să-și dea seama cum, s-a pomenit pe peronul subteran de la ieșire, prin fața căruia se perindau în șir continuu sferele opace ale subtaxurilor automate, cu fanta de acces deschisă. Amintindu-și vag de vechile vehiculele semipneumatice care asigurau transportul între gară și diferitele puncte ale orașului pe vremea cînd fusese în Concoctville pentru ultima oară și orientîndu-se și după felul în care procedau ceilalți călători,

Bruno a intrat şi el într-una din sfere. Instantaneu fanta de acces a dispărut şi, în timp ce vehiculul se punea în mişcare, o voce confuză, probabil simulată, a rostit cu blîndeţe :

— Bună ziua. Bine aţi venit în Concoctville ! Fie Numele Celui Etern Unic de-a-pururi-binecuvîntat ! Destinaţia, vă rog !

Surprins, Bruno n-a răspuns nimic.

— Destinaţia, vă rog ! a insistat imperturbabilă vocea.

Sediul S.O.S. se afla într-o latură a scuarului. Un edificiu cilindric, cu suprafaţa alcătuită în întregime din geamuri fumurii. Spre surprinderea lui Bruno, nu avea decît cinci etaje, fiind pe departe cea mai scundă clădire din regiune. Îşi amintea că în urmă cu zece ani, cînd făcuse ultima vizită la sediu, acesta funcţiona tot într-o casă destul de mică, avînd însă, totuşi, cel puţin zece etaje, şi construită în stilul uşor baroc al vremii, care încă mai persisita pe ici pe colo în arhitectura celorlalte construcţii. Cum s-or fi împăcat dimensiunile atît de reduse ale clădirii cu lărgirea impetuoasă a atribuţiilor S.O.S.-ului la care se referise Valdo Perez ?

L-a întîmpinat un tînăr înalt, în costum alb-albăstriu, închis pînă în vîrful bărbiei :

— Bună seara. Pe cine căutaţi ?

— Bună seara. Am primit o citaţie...

Tînărul a aruncat o privire pe foaia întinsă de Bruno şi a spus indiferent :

— Trebuia să vă prezentaţi înainte de amiază.

— Am primit-o abia azi dimineaţă. Ştiţi, eu am o gospodărie lîngă Quilt/Alma şi o serie de treburi de-ale casei...

— Veniţi mîine dimineaţă devreme, i-a răspuns sec tînărul.

— Nu s-ar putea rezolva în seara asta...

— În seara asta nu mai puteţi găsi pe nimeni la secţia disciplinară. Mîine dimineaţă.

— Secţia disciplinară ? Dar nu am comis nici o încălcare a Legii...

— Veţi fi informat. Veniţi mîine în zori !

Nedumerit, Bruno a ieşit din nou în stradă.

Se întunecase. Orașul zumzăia molcom sub aurora cerească ce emana din acoperișurile și cornișele tuturor clădirilor.

Bruno a pornit pe o stradă lăturalnică, în căutarea unui hotel mai ieftin. De cînd fusese ultima oară în Concoctville, acesta se schimbase în totalitate. Nu mai recunoștea nici o stradă, nici o clădire, nimic. Peste tot numai edificii nesfîrșit de înalte, săgetînd cu formele lor vag baroce cerul senin ale cărui stele se dizolvau în calota de lumini multicolore din care se înălța, atotstăpînitoare, silueta Eternului Unic.

La fel ca pe vremuri, frontispiciile clădirilor erau încărcate de inscripții. Nicăieri, însă, nu se mai putea vedea firmele și reclamele vii, aproape agresive, ale localurilor de agrement și turism, sau spoturile publicitare pentru produse de larg consum. În locul lor, formule înălțătoare la adresa Nesfîrșitului, citate fundamentale din Cartea Eternității, crîmpeie de program: CREZUL → FERICIRE; DACĂ CONTUL CREDITOR = EXCEDENTAR → DONAȚIE ONORIFICĂ ETERNULUI UNIC FIE-I DE-A PURURI NUMELE BINECUVÎNTAT; DACĂ SITUAȚIA DISCIPLINARĂ = CORECTĂ → RETROCONT SUPLIMENTAR, DACĂ RETROCONTUL = SUPLIMENTAR → CONTUL CREDITOR = EXCEDENTAR, DACĂ CONTUL CREDITOR = EXCEDENTAR → ÎNSCRIERE ÎN CARTA DONAȚIILOR ONORIFICE ETERNULUI UNIC FIE-I DE-A PURURI NUMELE BINECUVÎNTAT, toate scînteind pe suprafețele edificiilor multiforme, clădiri cilindrice sau prismatice, ale instituțiilor și întreprinderilor oficiale, arborescente blocuri de locuințe cu apartamente în formă de vilă cu grădină, suspendate pe ramuri de infrastructură flexibilă unduind dulce în adierea vînturilor litorale, emisfere de lumină ale imenselor bazilesci și tempalle închinate Crezului Etern. Străzi largi, cu rulante pietonale prin mijloc, destul de populate. Nu se zăreau nicăieri vehicule: de cînd transporturile fuseseră în întregime asigurate de către rețeaua subterană computerizată, suprafața era rezervată cu totul pietonilor.

După ce s-a îndepărtat îndeajuns de Scuarul Dembinski, Bruno a recunoscut în sfîrșit o clădire datînd din vremurile vechi. La mică distanță în fața sa se înălța silueta masivă, aproape pătrată, a Agenției Cronoturistice.

Cîndva, efectuase și el o călătorie în timp, împreună cu Stella. Ciudata și frumoasa lor călătorie de... și *pentru* nuntă. I-o facilitase un prieten din copilărie, dispecer al Agenției. Poate mai lucra acolo... l-ar îndruma spre un loc unde să-și petreacă noaptea.

Apropiindu-se, însă, de intrare, Bruno a văzut că pe uriașa fațadă se aprindeau, una cîte una, literele luminoase ale unei firme ce anunța : „CENTRUL DE COORDONARE ȘI CALCUL AL SISTEMULUI DE HOTELURI, RESTAURANTE ȘI SERVICII DE AGREMENT DIN CONCOCTVILLE". Încă o schimbare...

Alături se înălța unul dintre acei „copaci" gigantici cu apartamente pe „ramuri", purtînd, compusă din litere așezate la capetele cîtorva „crengi", firma „HOTEL SANTINI".

Giaccomo Santini fusese unul din discipolii-martiri ai Eternului Unic...

În fața terminalelor recepției stătea o femeie între două vîrste foarte frumoasă și admirabil „conservată", îmbrăcată într-o rochie largă vișinie, cu scaunul electric al lui Santini brodat auriu în mijlocul pieptului.

— Bună seara. Doriți o locuință ? i s-a adresat recepționera lui Bruno, cu un zîmbet cald ca o pîine proaspăt ridicată de la Punct.

— Dacă se poate...

— Cameră comună, garsonieră, apartament ?

— Aș dori să cunosc tariful...

— Același în toate cazurile : 99 de stili și 87 de centostili.

— Atunci, o garsonieră, dacă sînteți amabilă...

Femeia a atins o tastă și pe display au apărut cîteva șiruri de numere.

— La ce nivel doriți ?

— Cît mai jos...

— Nu vreți să admirați priveliștea Concoctville-ului noaptea ?

— Mulțumesc, sînt foarte obosit...

— Nici imaginea ocrotitoare a Eternului Unic, fie-i-de-a-pururi-numele-binecuvîntat ?

— Nu stau decît o noapte, a răspuns cu naivitate Bruno. ...În care aș dori să dorm, și nimic mai mult.

— Cum doriți, a răspuns cu aceeași bunăvoință recepționera. Ramura întîi, locuința 126. Vă rog să-mi prezentați carta personală.

— Chrystal Bruno, cont de credit 7-2-6-8...

— Nu aveți carta personală la dumneavoastră ? s-a interesat femeia, zîmbindu-i de parcă l-ar fi îndemnat să o ia în căsătorie.

Bruno s-a supus și acestei noi rigori, după care a fost întrebat în ce scop vizitează Concoctville-ul.

— Trebuie să mă prezint mîine în zori la sediul S.O.S.... Știți. am primit o citație.

Recepționera a ridicat spre el un chip mai fericit decît oricînd.

— În acest caz, nu vă putem oferi decît un apartament de categoria întîi, cu servicii și mijloace de agrement complete ! Același preț, desigur ! Vă rog să vă înregistrați în codificatorul de identificare.

Bruno și-a apăsat vîrful arătătorului drept pe lectorul de amprente și, în sfîrșit, a fost poftit să intre într-unul din ascensoarele vizibile în rotonda din centrul „trunchiului".

— Aș mai avea o întrebare... a îndrăznit Bruno. Unde s-a mutat Agenția Cronoturistică de alături ?

Zîmbetul larg al femeii a stăruit, parcă înghețat pe figura ei, o clipă mai mult, înainte de a da răspunsul :

— Nu există o asemenea agenție în Concoctville. Noapte bună !

Ajuns în „cuib", Bruno s-a hotărît să-și caute prietenul. A atins tasta videofonului și s-a găsit în fața unui chip aproape androgin, probabil simulat :

— Bună seara. Cu ce vă putem fi de folos ?

— O informație, vă rog. Aș dori să știu codul habitantului...

— Comunicați numele, prenumele și adresa și vă dăm legătura.

— Ampère Johann... Adresa nu o cunosc...

Androginul a rămas încremenit cîteva clipe, apoi s-a reanimat pentru a răspunde :

— Regretăm, nu există nici un habitant al Concoctville-ului care să poarte acest nume.

Abia după ce a rămas singur, în luxosul apartament legănat de vînt, Bruno a găsit răgazul de a se gîndi în

liniște la Stella. Îi lăsase la îndemînă mîncarea pentru seară și, în urma unei inspirații de ultim moment, și micul dejun. Deocamdată nu avea motive de îngrijorare. Dacă problema cu S.O.S.-ul se va rezolva repede, va ajunge acasă pînă-n prînz și totul va fi în regulă. Îl preocupa, totuși, starea de spirit a bătrînei, singură și imobilizată în pat, pentru aproape o zi și o noapte.

Se cunoscuseră demult, tot în Concoctville... Pe atunci, Stella era o fată de douăzeci și doi de ani, sportivă și plină de energie, cu părul blond tuns scurt, asemenea unei căști de plastic mulate pe craniul ei ușor bombat spre creștet. Un chip de o ciudată armonie, rămînînd prin nu-se-știe-ce undeva în imediata vecinătate a frumuseții, cu ochi nefiresc de mari, verzi, presărați cu minuscule puncte de aur lucitor. Puțin ieșiți în afară, dar deloc inestetici, obișnuind să și-i dilate puternic atunci cînd îl asculta, ceea ce dădea chipului ei un farmec cu totul deosebit. Gura îi era încă de pe atunci destul de mare, bombată, părînd permanent luminată de un zîmbet larg, din care izbucnea adesea într-un rîs plin, zgomotos, eliberînd cascade nesfîrșite de acorduri ale unei melodii ce umplea sufletul oricui se afla lîngă ea. Un rîs deschis și năvalnic, în puritatea sa de fată dăruită cu totul bucuriei de a trăi. Cum oare ar fi putut să nu o iubească ?

Pe vremea aceea, Concoctville-ul de-abia începea să se transforme, din port maritim și oraș eminamente comercial, în megalopolisul administrativ al departamentului. Ultimele vapoare, scoase din circuitul economic în urma cuceririi hegemoniei de către navele aeriene, mai supraviețuiau doar ca mijloace de agrement pentru romantici și excentrici. Deocamdată, portul mai funcționa, cam la a suta parte din capacitatea sa de odinioară, restul fiind folosit de cu totul alte instituții. Pe locul fostului bazin al docurilor se înălța noul centru de calcul al Oficiului Agricol Departamental în care, undeva pe la etajul al nouăzecilea, se afla biroul tînărului statistician-coordonator Bruno Chrystal.

Întîmplarea făcuse ca, în fiecare după-amiază, Stella Poenar să-și conducă planșa de hypersurf prin fața Oficiului. Plictisit și deprimat de singurătatea vieții sale casnice, în care amintirea eșecului sentimental cu Ascania, prima soție, era încă foarte vie, Bruno își petrecea cea

mai mare parte a timpului liber la serviciu, reușind de cele mai multe ori să evadeze în rezolvarea problemelor profesionale. Uneori, nemaiavînd nimic de lucru, dar stăpînit încă de repulsie față de apartamentul atît de plin de vestigii ale recent destrămatei căsnicii, rămînea în birou, citind sau contemplînd amurgul pe mare. Așa că nu i-a fost greu să observe silueta fetei care se aventura pe valuri exact prin dreptul clădirii. La fel ca majoritatea colegilor, Bruno își instalase lîngă fereastră un binoclu analitic în stare să apropie orice punct, oricît de îndepărtat, pînă la o distanță aparentă de cîteva degete. Cum sezonul jocurilor și întrecerilor marine, organizate în disperare de cauză de trustul portuar pentru a supraviețui cît de cît și care constituia principalul motiv al instalării binocluri-lor, se sfîrșise, Bruno găsi curînd un mijloc de a se delecta privind prin binoclu evoluția tinerei sportive solitare. Nu agrease niciodată jocurile electronice, dar asta nu l-a împiedicat să facă o reală pasiune din a urmări, ca pe un display cuplat la un program de „vînătoare", traiectoria fetei, cu instrumentul reglat pentru apropiere maximă, străduindu-se să păstreze în vizor, permanent, (cu toate dificultățile ridicate de viteza mare și deloc constantă a planșei, sinuozitatea imprevizibilă a traseului și distanța considerabilă ce-i despărțea), mai întîi toată făptura fetei, apoi numai bustul, numai capul... în sfîrșit, doar un ochi, ajungînd pînă la a putea distinge, reflectată în cristalinul său, imaginea colosului arhitectonic dintr-al cărui pîntec el însuși o privea. Uneori, în chip inevitabil, fata executa cîte-o volută neașteptată, dispărînd cît ai clipi din vizor și lăsînd în urma ei imaginea în albastru și alb a apei, un moment neclară, pînă ce instrumentul se auto-regla din nou. Tentația firească pentru Bruno era să se desprindă de binoclu, să o caute cu ochiul liber și abia apoi să-și reia urmărirea. Se ambiționa însă să rămînă solidar cu instrumentul ; transfoca puțin înapoi și își plimba raza vizuală pe suprafața mării pînă ce prindea din nou silueta proiectată pe văpaia apei însîngerate de asfințit ; stabiliza și iar transfoca la detaliul ochiului verde-auriu în care se oglindea tot orizontul. Își petrecea astfel după-amieze întregi, captivat ca de o vînătoare din cele mai antrenante.

Își amintea cu surprindere că niciodată nu-i trecuse prin minte să o caute pe fata cu planșa de hypersurf. A întîlnit-o pentru prima oară întîmplător, într-o dimineață, pe peronul gării, așteptînd pneumonorail-ul de Albante, unde mergea să-și viziteze mama. Prima pornire a fost de a o aborda ca pe o veche prietenă, dar s-a oprit la timp, mirat el însuși de ciudățenia sentimentului ce-l încercase. Doar ea nu avea de unde să știe cît îi e de cunoscută — nici măcar de existența lui nu avea habar, dar-mi-te de vînătorile optice la care îl incitase aproape zilnic. Așa că s-a mulțumit să o observe de la distanță. Fata purta o salopetă de un roșu incandescent, supraelastică, turnată dintr-o singură bucată de plastex, cu un buzunar mare aplicat pe piept. Lîngă ea se aflau două valize negre imitînd pielea de crocodil, cu mîner încorporat. Și planșa. Era limpede că, o dată cu sfîrșitul verii, părăsea litoralul. Pentru un an ? Pentru totdeauna ? Cu nedumerire, Bruno s-a surprins punîndu-și, fără voie, această întrebare. N-a avut însă timp să mediteze. I-au atras atenția remarcile sonore ale cîtorva Kimbites proaspăt ieșiți din adolescență și a regretat pentru prima oară cu adevărat că nu are sînge de erou romantic. Din fericire, fata, în ciuda ținutei destul de provocatoare, cel puțin pentru cei hămesiți de așa ceva, se purta firesc, cu modestie chiar, total indiferentă față de intervențiile puștanilor, care s-au plictisit curînd și și-au văzut de drum.

Bruno a ezitat un timp. Abia cînd, ajuns în salonul vagonului, a văzut-o ocupînd fotoliul din fața lui, și-a dat seama că era inevitabil să se cunoască.

În holul care ocupa aproape jumătate din parterul sediului S.O.S. nu se afla nici un ascensor. Omul de la poartă l-a trimis pe Bruno la etajul trei, biroul 303. A fost nevoit să urce o scară circulară, largă, cu treptele de pseudomalachit și balustrada strălucitoare. Multor tipuri de efort le făcea față Bruno, dar de urcat scări, în zece ani petrecuți la nivelul solului, se cam dezobișnuise, și gîfîia vizibil cînd s-a prezentat în fața consultantului subzonal Rudy Blum — un om fără vîrstă, slab, bărbierit ireproșabil (dacă nu cumva imberb), cu buze străvezii și craniul complet pleșuv (fără a fi totuși spîn : două sprîncene subțiri — pensate oare ? — dimpreună cu aripile

unor gene lungi şi dese, şi tremurătoare, ca de femeie, îi încadrau ochii înguşti, tăioşi, de un violet spălăcit, bătînd în gri stins).

— Chrystal Bruno... Da. Numai dumneavoastră ? Credatoarea Poenar Stella unde e ?

— Soţia mea ? Este...

— Am spus „credatoarea *Poenar* Stella", cu care conlocuiţi. De ce nu s-a prezentat ?

— E paralizată de aproape şapte ani.

— Da. Vom reveni asupra acestui punct. Ştiţi cum se disciplinează neprezentarea în urma unei convocări ?

— Nu...

— Veţi fi informat.

— Poate o rezolvăm totuşi acum. Despre ce e vorba ?

— Veţi fi informat.

Blum a atins tasta unui terminal aflat pe pupitrul său.

— Habitaclul 156.

În încăpere a intrat un bărbat scund, musculos, cu părul argintiu, tuns perie şi trăsături aproape infantile, speriat parcă.

— Vă rog să-l urmaţi pe credatorele, i-a spus Blum lui Bruno.

Condus de noul sosit, Bruno a parcurs coridorul pînă au ajuns la un ascensor avînd pe peretele cabinei o coloană de cel puţin cîteva zeci de taste. Însoţitorul a atins una din ele, cam a douăzecea de sus în jos. După cîteva momente, păşeau pe un coridor mult mai lung şi... fără ferestre.

...Atît de lung, de fapt, încît capetele nici nu i se vedeau. Perfect pătrat, de o lăţime egală cu înălţimea, cu pereţii, planşeul şi plafonul dintr-un material lucios, alb-albăstriu, reflectînd difuz chipurile celor doi. Spre deosebire de culoarul pe care îl străbătuseră înainte, acesta nu avea uşi. Pereţi nesfîrşiţi, goi şi lustruiţi.

Deşi nu avea nici un motiv de teamă, Bruno a început curînd să se simtă apăsat de un sentiment ciudat. I-a trebuit o bună bucată de mers pentru a-i desluşi cauza : nu se auzea decît un singur şir de zgomote de paşi. Însoţitorul purta cizme flexibile, mulate perfect atît pe gambe şi glezne cît şi pe tălpi, asemenea unor ciorapi groşi, care-i făceau paşii mai vătuiţi decît ai unei pisici. Bruno rămăsese încălţat cu bocancii săi de drum, comozi

și aproape noi, dar părînd, alături de încălțămintea oficiantului S.O.S., adevărate crucișătoare. În tăcerea absolută a coridorului, zgomotul pașilor lui Bruno, amplificat și de pereții drepți și lustruiți, reverbera de-a dreptul obsedant. Nu i-a trebuit mult timp ca să ajungă să se simtă stingher, jenat și, în fine, de un penibil înnebunitor. A fost chiar, la un moment dat, pe punctul să-și ceară scuze, dar și-a dat seama la timp că nu ar avea nici un rost. S-a străduit, totuși, fără prea mare rezultat, să pășească pe cît putea de delicat.

În sfîrșit, după ce au parcurs astfel o distanță imposibil de apreciat, însoțitorul s-a oprit, reținîndu-l și pe Bruno pe loc, cu o mînă. De îndată, în perete s-a deschis o fantă de mărimea unei uși, lăsînd să se vadă interiorul unei încăperi mici, aproape cubice.

— Intrați, vă rog, l-a invitat cu indiferență însoțitorul.

— Ce-i aici ?... a întrebat nedumerit Bruno.

— Acesta este habitaclul 156. Locuința dumneavoastră pe timpul cercetării.

— Dar am unde locui ! a răspuns Bruno, grăbit să-l asigure pe omul S.O.S.-ului că îl scutește astfel de o complicație în plus. Am închiriat un apartament la hotelul Santini...

— Procedura cercetării presupune ca subiectul să locuiască în incinta Serviciului de Organizare Socială, a urmat, la fel de nepăsător, însoțitorul. Vă rog să intrați !

Intimidat, Bruno a pășit în interiorul „habitaclului 156". S-a reîntors însă de îndată, pentru a întreba despre ce „cercetare" era vorba și cît avea să dureze, dar... fanta dispăruse. În locul ei, un perete identic cu ceilalți trei, alb-albăstriu, lustruit.

Încăperea era perfect simetrică. De jur-împrejur, o banchetă încastrată în pereți. La mijloc, o masă pătrată. Și nimic altceva. Nici un punct de reper. Nu mai era în stare nici măcar peretele „prin" care intrase să-l recunoască.

Au început să-l asalteze întrebările.

„Cercetare" ? Ce fel de cercetare ? Pentru ce ? Și cît de complicată, de vreme ce nu se putuseră lămuri sus, în birou ?

Și-apoi, „habitaclul" acesta strîmt și anost ! Auzi, „locuință" ! Dacă astea se puteau numi condiții de locuit... !

De „habitat", poate, dar în nici un caz de locuit — în înțelesul decent al cuvîntului ! Cum era posibil ca într-o societate ca a lor să se procedeze atît de... necugetat... cu oamenii ? Da, necugetat ! Necugetat și cam urît ! Oare banchetа asta din patru segmente îi va servi și drept pat ? Exclus ! Poate chiar caracterul sumar al locuinței presupuse (mai bine zis „impuse" !) de procedura cercetării era un semn că timpul pe care-l avea de petrecut aici nu avea să fie prea lung. Doar n-or să-l pună pe el, om bătrîn, să petreacă mai mult de cîteva ceasuri în cămăruța asta. Nu că ar fi fost un răsfățat, da', oricum, „locuința" îi fusese *oferită*. (Oferită, impusă, mă rog, tot aia e). Desigur că, în cazul unei șederi mai îndelungate, s-ar fi manifestat mai multă grijă pentru confortul celui care o ocupa.

Și-a amintit, însă, că locuințele urbane moderne se bucurau de un înalt grad de automatizare. Poate că, la nevoie, va putea beneficia de un pat normal, de un așternut, de acces la un grup sanitar și o sursă de apă și hrană, de cărți sau alte mijloace de a-și petrece timpul în mod plăcut.

A privit atent pereții, de jur-împrejur. Nu se vedea nici un dispozitiv. Butoane, taste, clape... Nimic. A pipăit, a apăsat... Zadarnic. Tot ce a descoperit a fost faptul că tăblia mesei se putea ridica în jurul unei balamale, dezvăluind un fel de chiuvetă avînd în centru un tub vertical cu o tastă neagră aproape de vîrf. La atingerea ei, din tub a prins să țîșnească, fără prea mare presiune, un șuvoi de apă.

Apă la îndemînă... L-a cam pus pe gînduri. Nu cumva reprezenta strictul necesar pentru un om claustrat ? *Strictul strictissim* necesar ?...

Și felul în care procedaseră ? Desigur, politicos, civilizat, nici n-ar fi fost de conceput altfel, dar... Era, oare, necesară atîta rigiditate în a-și impune punctul de vedere ? Pur și simplu îl obligaseră să le accepte metodele de lucru, total nepăsători față de problemele lui gospodărești și familiale... Ca să nu mai vorbim de refuzul susținut de a-i da cea mai mică lămurire ! „Veți fi informat" în sus, „veți fi informat" în jos, și pînă la urmă nu l-a informat nimeni de nimic ! Pe vremuri, fusese convocat la sediul S.O.S. în vederea unei rectificări în contul de credit. Conștiincios, se prezentase după numai două zile. Îl în-

tîmpinase un funcţionar în uniformă (pe atunci) sinilie, cu guler rotund şi îngust, cu cizme cu talpă dură, amintind încă de anii în care S.O.S.-ul era nevoit să recurgă şi la procedee violente pentru a face faţă tulburărilor provocate de ultimele elemente antisociale, şi îi spusese că problema nu e deloc urgentă şi e cam complicat să o rezolve pe moment, nu se aşteptaseră să răspundă atît de prompt apelului lor, aşa că îi propune fie să se ducă liniştit acasă şi să mai treacă în altă zi, fie, dacă îi e mai comod, să se plimbe prin oraş pînă spre seară pentru a reveni atunci — ceea ce şi făcuse. Fusese necesară şi carta personală, dar o uitase acasă iar funcţionarul îl crezuse pe cuvînt şi îndreptase eroarea. A-i fi pus la îndoială, fără motiv, cinstea de bun credator ar fi echivalat cu o calomnie care-i permitea să reclame la conducerea secţiei — şi nu era cazul.

Da, dar acestea se întîmplaseră cu vreo cincisprezece ani în urmă !...

Pe vremea aceea, Stella era încă sănătoasă... El tocmai se retrăsese din Sistemul Social, cumpăraseră mica gospodărie de la Quilt /Alma, dornici să-şi trăiască ultimele decenii de viaţă în linişte, departe de tumultul citadin, cu care se împăcaseră greu întotdeauna. Erau sătui de complicaţiile vieţii social-politice, de ecourile luptelor pentru supremaţia Crezului, care umpleau de stress şi obsesii viaţa pînă şi a celui mai retras şi neutru orăşean. De ani de zile visau o căsuţă cu grădină şi livadă undeva la marginea unui sat cît mai mic, în care să regăsească liniştea vieţii în doi. Se gîndiseră, într-o vreme, să încerce un cronovoiaj într-o epocă mult anterioară, poate chiar premergătoare ultimei conflagraţii, dar costa mult şi în cazul unui eşec pe un ţărm temporal ale cărui particularităţi nu le putea prevedea nimeni cu exactitate, nu le mai rămînea nici un centostil pentru a-şi cumpăra, odată reveniţi în timpul lor propriu, un spaţiu la ţară. Şi erau şi prea bătrîni deja ca să mai aibă vocaţie de aventurieri. Apoi, în chip surprinzător, rata creşterii populaţiei a intrat într-o reducere rapidă, atingînd în scurt timp o constanţă relativ echilibrată, spaţiile de habitat s-au ieftinit şi, ajuns la vîrsta retragerii, Bruno a ales proprietatea de pe malul Almei, pentru a părăsi amîndoi, definitiv, viaţa socială.

Stella nu fusese niciodată înscrisă în Sistemul Economic. Pe vremea cînd îl întîlnise pe Bruno, studia artele plastice antice. Cum singurul mobil care o împinsese la aceasta fusese pasiunea, şi-a încheiat studiile şi în continuare a rămas credincioasă cercetării, din pură plăcere. Cu recontul său de statistician-coordonator Bruno nu întîmpinase nici o dificultate în a asigura o viaţă decentă pentru amîndoi, economisind totodată, fără efort, suma necesară cumpărării spaţiului şi casei. Iar retrocontul dobîndit la retragere atingea, de asemenea, o cifră de natură să alunge orice nelinişti.

Nu încălcaseră niciodată Legea Eternă. Nu avuseseră nici prilejul, nici vreun motiv oarecare, şi în fond firea lor era cu totul străină de asemenea acte. După retragere, relaţiile cu Sistemul Economic şi Social li s-au redus la cîteva operaţii financiare elementare care ţineau exclusiv de computerele Serviciului Economic. Ei doi erau mai pasivi ca oricînd în materie de activităţi oficiale. Vreun posibil delict ? Exclus. Nu putea fi decît o greşeală.

...Dar o greşeală de pe urma căreia el se afla acum sechestrat într-un habitaclu din incinta S.O.S.-ului iar Stella, imobilizată în pat, terminase mîncarea pe care i-o lăsate el la îndemînă. Dacă nu se întoarce pînă la prînz — ceea ce ar fi însemnat să plece imediat — ea ce-o să mănînce ? Dar seara ? Era complet izolată, nimeni nu obişnuia să-i viziteze...

Cît să fi fost ceasul ? Probabil se apropia amiaza. L-a scos din buzunar şi l-a privit.

Cercul de afişaj era mat ; nu prezenta nici un indicator de timp.

Ceasul lui de buzunar, marca „Ohar", vechi, dar de cea mai bună calitate, cu perpetuitate energetică, încetase să funcţioneze.

Cum era cu putinţă ? Un accident... ?

...Şi dacă se înşela ? Dacă ora prînzului trecuse, dacă deja se însera, dacă îl vor ţine aici cine ştie cît, dacă... ? Trebuia să le explice amănunţit situaţia Stellei, să-l lase să plece, să vadă de ea... De cînd constatase defectarea ceasului, începea să-şi piardă firea...

A strigat. O dată, de două ori... de mai multe... Zadarnic.

A început să bată în pereţi, pe rînd în fiecare, sperînd că va fi auzit de pe coridor. La început destul de calm,

apoi, pe măsură ce timpul trecea, tot mai agitat. Cu nodurile degetelor, cu palmele. Cu pumnii.

S-a gîndit, apoi, că poate... Poate e, totuși, supravegheat. Poate că pereții sînt din material transparent unidirecțional și, de undeva, cineva sau ceva îi înregistrează toate acțiunile.

Atunci, de ce nu-i răspundea nimeni ?

Oare indiferența rigidă pe care i-au arătat-o la sosire poate merge pînă la o asemenea nepăsare ?

Ar fi inuman.

A continuat, totuși, să bată, să strige, să explice în gol...

În minte îi prindea contur, tot mai chinuitoare, o imagine ca de videotragie comercială : Stella, sfîșiată de foame, tîrîndu-se prin casă cu ajutorul singurului ei braț valid, răsturnînd toate cele din bucătărie și zbătîndu-se neputincioasă printre cutii, farfurii, sticle, făină, sucuri, conserve și resturi de mîncare care cad de-a valma peste ea, înmormîntînd-o de vie, ca într-un coșmar...

Cît timp să fi stat astfel, rezemat de masă, cu ochii pironiți pe propriu-i chip reflectat în peretele din față, difuz, încețoșat, vag omenesc, și gîndurile încremenite în direcția Stellei și a soartei ei ?... L-a smuls din nemișcare o voce seacă :

— Pregătiți-vă pentru cercetare.

A zvîcnit, scurt, atent, cu ochii sclipitori. Slavă Celui Nesfîrșit ! Va sosi, în fine, cineva !

Anunțul s-a repetat :

— Pregătiți-vă pentru cercetare.

Să se „pregătească" ? Adică... Ce să facă ?

Din nou, pentru a treia oară :

— Pregătiți-vă pentru cercetare.

În momentul în care ultimul sunet al anunțului s-a stins, pe peretele din dreapta sa a prins brusc formă un ecran videografic pe care se putea vedea chipul unui bărbat gras, cu fălcile literalmente atîrnînd de o parte și de alta a gulerului înalt alb-albăstrui, ochi verzi, sclipind mărunt printre faldurile unor pleoape umflate și păr scurt și rar, castaniu.

Aceeași voce, (nu era a bărbatului de pe ecran, care aștepta clipind răbdător), a spus :

— La anunțul „Pregătiți-vă pentru cercetare" vă ridicați în picioare, vă corectați ținuta și așteptați apariția videogramei de comunicare.

A tăcut un moment, apoi :

— Vă rugăm să luați loc cu fața la videogramă !

Umil, Bruno s-a așezat. Cel de pe ecran a deschis în sfîrșit gura, dezvăluind două șiruri de dinți mici și rari :

— Bună ziua. Sînt Burt Ballard, cercetătorul dumneavoastră. Cu ce vă pot fi de folos ?

— Bună ziua... a bîiguit mirat Bruno. Aș dori... aș dori să știu scopul cercetării... Iertați-mă. Înainte de aceasta, aș vrea să vă informez cu privire la soția mea și să vă rog...

— Vă referiți la credatoarea Poenar Stella ? l-a întrerupt, delicat, Ballard, profitînd de ezitarea lui Bruno.

— Da... Acesta este numele ei de fată. Știți, este...

— S-au luat măsurile necesare în privința ei, a răspuns Ballard.

— O, cît vă sînt de recunoscător !... a izbucnit Bruno. Nici nu știți ce piatră mi-ați luat de pe...

— Știm, i-a retezat vorba, de astă dată fără prea mari menajamente, Ballard. Altceva ?

— Păi... cum să vă spun... dacă mi-ați putea spune pentru ce am fost convocat...

— O verificare de rutină. Este adevărat că ați fost căsătorit întru Legea și Forța Eternă cu credatoarea Chrystal Ascania, născută Tomasini, între anii 149 și 184 ?

— Este adevărat.

— Este adevărat că începînd din anul 154 conviețuiți cu credatoarea Poenar Stella ?

— Da... dar e inexact.

— Adică ?

— Sînt *căsătorit* cu Stella, întru Legea și Forța Eternă...

— Din ce an ?

— Iertați-mă, nu este consemnat acest lucru în analele S.O.S. ?

— Nu sîntem în măsură să vă dăm informații asupra conținutului documentelor noastre, i-a răspuns, binevoitor, Ballard.

— Vă rog să mă iertați ! Știți, acum zece ani, cînd am trecut din nou în evidența departamentului Concoct...

— A *zonei* Concoct, l-a corectat Ballard.

— A zonei Concoct... Atunci datele mele și ale soției mele...

— Vă referiți la credatoarea Poenar Stella ?

— Desigur ! Sîntem căsătoriți de patruzeci de ani !

— Adică din anul 146 ?

— Într-un fel...

— Ce înțelegeți prin cuvintele „într-un fel" ?

— E o poveste mai complicată... cum să vă spun...

— Cît mai pe scurt, vă rog.

— Da. Vedeți, în anul 139 m-am căsătorit într-adevăr cu Ascania Tomasini. Un capriciu de tinerețe... Curînd ne-am dat seama că ne era imposibilă convieţuirea. Nu ne înțelegeam. Am fi anulat căsătoria dacă Legea ar fi permis aceasta. Cum, însă, divorțul este exclus din Legea Eternă, am fost nevoiți să ne resemnăm la despărțirea în fapt. Cu toate condițiile și taxele legale. Nu peste mult am întîlnit-o pe Stella. N-a fost greu să ne dăm seama că eram făcuți pentru a trăi ca soț și soție.

— Și ați început să întrețineți relații intime ? s-a interesat fără prea mare curiozitate, Ballard.

— Nu, desigur. Cunoșteam amîndoi prevederile Legii Eterne cu privire la adulter sau concubinaj și, pe deasupra, Stella a fost dintotdeauna devotată Celui Nesfîrșit...

— Dar dumneavoastră nu credeți în Legea și Forța Eternului Unic, fie-i-de-a-pururi-numele-binecuvîntat ?

— A, cum să nu ! ?... Numai că, într-un mod, ca să zic așa... rațional... lucid... N-am fost niciodată un fanatic și nu m-aș putea împăca vreodată cu acest mod de a crede.

— Mă rog, opinia dumneavoastră. Continuați !

— De vreme ce Legea nu admite recăsătorirea decît în caz de deces al primei soții (sau al soțului), nu puteam decît să așteptăm eventuala moarte a Ascaniei.

— Un răspuns plin de bună-credință, a fost de părere, fără urmă de ironie, Ballard.

— Vă dați seama că nu era să-mi treacă prin minte s-o ucid !...

— Nu mă îndoiesc.

— Iar Ascania era tînără și sănătoasă și ducea o viață lipsită de orice pericol.

— Tot ce se poate.

— Așa... Ei, și am rămas în această situație pînă ne-a venit o idee salvatoare... Țineți minte că, pe la începutul anilor '40, călătoria temporală a devenit, printre altele,

obiectiv turistic, la îndemîna oricui avea posibilitatea financiară de a și-o permite.

Ballard nu a răspuns. Îl privea fix, cu chipul nemișcat.

— Dacă, la o adică, am fi călătorit amîndoi în viitor, într-un timp mult ulterior morții Ascaniei, cînd Legea ne-ar fi permis să ne căsătorim ? O căsătorie încheiată în 230, de pildă, sau 300, ar fi fost perfect legală, nu ?

— Continuați, l-a îndemnat, cu o voce incoloră, Ballard.

— O călătorie de 130 de ani în viitor costa o sumă deloc la îndemîna oamenilor de rînd... Vreau să spun, a tinerilor care încă nu au acumulat un credit substanțial. Stella, însă, moștenise de la tutorele ei o sumă de stili destul de mare, apropiată de costul unui asemenea cronovoiaj. Iar eu aveam un prieten la Agenția Cronoturistică din Con'ville...

— Cum se numea ? a întrebat repede Ballard.

— Johann Ampère. Dar nu mai locuiește în oraș. L-am căutat aseară și mi s-a spus...

— Da, continuați.

— Așa că am luat legătura cu Johann, care a obținut pentru noi aprobarea unei călătorii pe credit de rate, cu garanția lui. Și am părăsit astfel anul 146, am ajuns în 300, unde am aflat că Ascania murise, într-adevăr, de peste un secol, și... ne-am căsătorit. Noi numim acea călătorie „voiajul nostru de... și *pentru* nuntă". Am rămas în 300 timp biunivoc de două luni, după care am revenit în 146, cu un laps obiectiv tot de două luni, pentru a păstra sincronul cu timpul nostru propriu. Deși Ascania era în viață — pentru încă treizeci și ceva de ani — căsătoria mea cu Stella, înregistrată în 300, era perfect legală.

Bruno a tăcut, în așteptarea unui răspuns — sau a unor noi întrebări.

După cîteva clipe, Ballard a spus :

— Mai aveți ceva de comunicat ?

— Nu... doar dacă mai doriți dumneavoastră să...

— Cercetarea a luat sfîrșit. Bună ziua.

Și Ballard, deopotrivă cu întreaga videogramă, a dispărut. A rămas reflexul difuz al chipului lui Bruno în luciul peretelui.

Atît de neașteptată a fost dispariția cercetătorului, încît Bruno a rămas buimăcit cu totul. I-a trebuit un timp destul de îndelungat pentru a-și da seama că ar mai fi

vrut să pună *el* niște întrebări, să facă o serie de observații privind modul în care fusese tratat, să-și exprime nemulțumirea față de condițiile de „locuit" ce i se oferiseră...

Treptat, însă, l-a cuprins liniștea. Cercetarea se terminase, Serviciul aflase datele necesare... În curînd avea să plece acasă. Stella scăpase de călătoria chinuitoare în oraș... Ba chiar i se spusese că s-au luat măsuri ca ea să nu ducă lipsă de nimic în absența lui ! Îi judecase greșit. Nu erau chiar atît de neomenoși.

În așteptarea plecării, s-a întins pe o latură a banchetei pătrate. Era mai scurtă decît înălțimea unui om, astfel încît trebuia să-și țină capul aplecat înainte, într-o poziție incomodă. Dacă ar fi îndoit genunchii, aceștia ar fi depășit atît de mult marginea prea îngustei banchete, încît greutatea lor l-ar fi făcut să cadă.

Discuția cu Ballard îi readusese în minte călătoria „de... și pentru nuntă", la care nu se mai gîndise de ani de zile.

Se hotărîseră să se căsătorească într-o seară de toamnă tîrzie, în timp ce se plimbau pe Faleza Bunului Harry. Stella venise de la Albante pentru cîteva zile. În dreapta lor strălucea jocul multicolor de lumini al orașului noaptea. Pe atunci, frontispiciile celor mai multe clădiri erau împodobite cu reclame fluorescente, astfel încît, văzut de pe mare, orașul părea un caleidoscop feeric de litere și simboluri uriașe desemnînd nenumăratele localuri de recreere și interes turistic.

Ajunseseră în dreptul Marelui Tempall Al Bunului Harry (alt discipol-martir de prim rang al Nesfîrșitului, pe care îl proslăvea o sectă puternică, nu foarte mult deviată de la curentul principal al Crezului). Era seară de întrunire și grandioasa emisferă, înălțîndu-și domul de lumină aurie în mijlocul panoramei litorale, emana muzica divină a unei suite de imnuri astfel compuse încît să se acompanieze perfect cu cîntecul neîncetat al valurilor ce-și sfărîmau crestele înspumate de sistemul de diguri protejuitoare ale orașului. De vreme ce nici unul dintre ei nu aderase la secta lui Harry Cel Bun, au rămas afară, mulțumindu-se să asculte muzica și să privească valurile peste care domul arunca un con de lumină întins pînă aproape de orizont. Iar Harry Cel Bun fusese

întotdeauna ocrotitorul tinerilor și al căsătoriei. Lui îi datorau codicele de Legi ce înscriau însoțirea conjugală în rigorile Eternului Crez.

— Ascania... a murmurat încet Bruno.

— Ai vrea să fie ea în locul meu ? l-a întrebat Stella.

— În locul tău ! ?... Aș vrea să nu mai fie între noi...

— Dar nu a fost niciodată.

— Ba a fost... Și este... Prin Legea Bunului Harry, care ne împiedică să...

S-a oprit. Și-a dat seama că vorbea pentru prima oară despre un lucru pe care nici măcar sieși nu îndrăznise vreodată să și-l mărturisească.

Tăcuți, nemișcați, au stat acolo multă vreme, el așezat pe un scaun de piatră, ea, alături, în picioare, ținîndu-i o mînă pe umăr, mînă ce-și strîngea degetele, încet, tot mai tare, de umărul lui, pînă ce, abia auzit, Stella a murmurat :

— ...Care ne împiedică să... ?

Vocea îi era o undă de tremur gîtuit.

Și a mai trecut un timp pînă ce Bruno a întors pe jumătate capul, atît cît să poată privi domul de lumină din spatele lor.

— ...să intru cu tine într-o bazilescă și să urcăm împreună spre sanctuar și să pășim în făptura Celui Nesfîrșit și să...

Alt timp a trecut încet ca un val leneș vara pe plaja de unde își lansa Stella planșa de hypersurf și Stella a spus :

— Nu trebuia să spui asta...

Și o auzea că plînge.

Și tot plîngînd, dar mai potolit, a continuat :

— ...Dacă n-o spuneai tu, aș fi spus-o eu...

Și încă :

— ...Tot astăzi... Că nu mai puteam...

Și apoi :

— ...Și uite că nu putem...

Și :

— Mare și bun e Nesfîrșitul și în nimic nu greșește, dar nu pot crede că Legea lui ne stă împotrivă...

Oricît de urîtă le era ispita, în seara aceea s-au îmbrățișat pentru prima oară și pînă ce Imnurile Bunului Harry nu s-au încheiat Bruno și Stella nu s-a dezlipit unul

de celălalt. Nici nu s-au mai îmbrățișat, pînă... mai tîrziu cu o sută de zile și... o sută cincizeci și șase de ani.

Adormise.

S-a trezit în aceeași poziție, culcat pe partea dreaptă, cu capul aplecat în colțul habitaclului și brațul îndoit în chip de pernă.

S-a ridicat și a rămas așezat. În timp ce-și freca ceafa, destul de amorțită, și-a dat seama brusc ce anume îl trezise din somn. O necesitate firească și... foarte acută.

Ce să facă ?

Ar fi fost de-a dreptul scandalos ca nici în această situație să nu primească un răspuns.

Așa că și-a exprimat doleanța cu voce tare, către pereți (sperînd să facă numai la modul propriu acest lucru) și a așteptat.

Într-adevăr ! Vocea seacă pe care o auzise înainte de cercetare s-a făcut de îndată auzită :

— Pentru satisfacerea necesităților fiziologice, treceți sub masă, procedați la cele necesare, apoi urcați-vă în picioare pe banchetă.

Cum adică, „sub masă" ? *Pe jos ! ?*

Se părea însă că nu avea de ales, iar nevoia era atît de presantă, încît s-a resemnat să se conformeze instrucțiunilor primite.

Odată urcat, cu vădit dezgust de pe urma a ceea ce fusese silit să facă, pe banchetă, a văzut planșeul glisînd în jos preț de cîteva degete și înclinîndu-se totodată ușor într-o parte, iar în clipa următoare cîteva jeturi late de apă au țîșnit cu presiune dinspre latura mai ridicată, au spălat rapid dușumeaua scurgîndu-se afară pe sub peretele opus, după care planșeul a revenit la normal.

Bruno a coborît, a ridicat tăblia mesei și a atins tasta de pe țeavă. S-a spălat pe mîini, apoi a băut puțină apă. Nemaifiindu-i atît de sete ca prima oară, a putut constata (sau, poate, era numai o părere ?) că apa avea un anume gust... Greu de definit, și parcă, totuși...

— Aș dori să știu cît este ceasul.

De astă dată, însă, pereții au rămas muți.

Cronovoiajul lor nupțial fusese cît se poate de real. Și-l amintea, în pofida anilor, pînă în cele mai mici amănunte. Sosiseră în Concoctville-ul anului 300 într-o di-

mineaţă înnourată de primăvară timpurie. La ieşirea din cîmpul transtemporal de expulzie îi întîmpinase un oraş necunoscut, surprinzător de tăcut. Construcţiile nu erau, în genere, mai înalte decît cele din vremea lor, în schimb stilul arhitectural evoluase considerabil. Discretele tendinţe baroce de odinioară ajunseseră la o formă aproape agresivă, fie prin motive abstracte fie, la clădirile mai noi, tinzînd puternic spre reproducerea elementelor naturii, de la stilizat către un realism aproape absolut. Singurele construcţii de dimensiuni cu adevărat gigantice erau „arborii" de locuinţe, care, de la distanţă, păreau copaci reali. Pe sub calota de nori, menţinută la un nivel constant deasupra celor mai înalte edificii de către sistemul de protecţie meteorologică, treceau, în răstimpuri, nave aeriene de capacitate redusă, cu propulsie silenţioasă. Scrierea era aceeaşi, dar limba se modificase simţitor ; erau siliţi să depună eforturi adesea destul de mari pentru a descifra diferitele inscripţii din oraş.

Primul lucru care i-a surprins cu adevărat în Concoctville-ul viitorului a fost absenţa oricărui stabiliment de cult al Crezului. Au oprit un trecător şi l-au întrebat unde se afla cel mai apropiat tempall.

— Referiţi locaşul întrunitor Sectei Eternităţii ? i-a întrebat, într-o limbă pe care pe moment au crezut-o incorectă, omul — un habitant între două vîrste, cu înfăţişare respectabilă, în ciuda costumului fastuos, numai falduri şi ornamente, privindu-i cu nişte ochi de o limpezime trădînd prezenţa unor lentile de contact, aparent destul de proeminente.

— Cel mai apropiat, a răspuns Bruno.

— Unică bazilescă în Conville, Faleza Jungard. Relativ departe, recomand subtax.

Faleza Jungard s-a vădit a fi fosta Faleză a Bunului Harry. Iar bazilesca se afla în acelaşi loc în care, pe vremuri, se înălţa domul Marelui Tempall. Spre marea lor surpriză şi emoţie, micul dig lîngă care hotărîseră să se căsătorească era la locul lui, aproape neschimbat, cruţat de eroziunea a un secol şi jumătate de valuri de către un cîmp energetic amplu, ce stopa agitaţia apelor la o distanţă considerabilă de ţărm. Locaşul, în schimb... în locul grandiosului tempall, cu cupola sa de lumină aurie, o clădire atît de mică, încît trecea total neobservată printre coloşii ce o înconjurau. O emisferă opacă, dintr-un fel

de sticlă (materială, evident !). Materială, în mijlocul mulțimii de ornamente holografice ale orașului !, nedepășind înălțimea unei case cu două etaje. Fanta de acces era deschisă. În interior i-a întîmpinat priveliștea dezolantă a unui amfiteatru pustiu, în formă de con cu vîrful în sus. Nici scaunele nu mai erau ca altădată, pneumatice și comode. Rigide, păstrînd totuși forma Emisferei Primordiale, înconjurau masa circulară a altarului, atît de mică, încît în spațiul gol din centru de-abia încăpea o imagine holografică statică, nu mai mare decît un om viu, a Celui Nesfîrșit. Asemenea hologramelor de altădată, era vizibilă numai din față, indiferent ce poziție ocupau în bazilescă privitorii. Singurul sunet care se auzea era murmurul slab al unei melodii amintind vag de vechiul Imn.

Bruno și Stella priveau cu inima strînsă prin sala pustie, incapabili să înțeleagă cum era posibil un atît de mare regres al Crezului. O singură bazilescă, mică și nevolnică, într-un oraș cîndva... împînzit de domuri luminoase ce păreau să sprijine bolta cerească !... În sfîrșit, au auzit pași apropiindu-se. Din partea opusă a amfiteatrului și-a făcut apariția un bătrîn scund și slab, îmbrăcat în mantia alb-albăstrie a clericilor Eternişti. Nu era nevoie de nici un efort pentru a observa că și mantia era tot materială. Avea capul, conform regulii, complet ras și ținea în mînă nelipsita cutie emisferică (materială și ea ! tot materială !) cu o statuetă *(statuetă ! ! !)* a Eternului în partea de sus.

— Fericire, iubitorii Eternului Unic ! i-a întîmpinat cu voce suavă oficiantul. Ce gînd cu voi în preasacra-ne bazilescă ?

— Bun găsit, prea-sacre Eternist, i-a răspuns Stella. Sîntem turiști din anul 146...

— De cînd ! ? s-a luminat chipul bătrînului, trecînd dîntr-o dată la graiul străvechi. Din vremea nicicînd apusei Glorii A Celui Nesfîrșit Și Fără De Seamăn ? ! ?...

— Da, sacrissime. Am sosit aici pentru a ne căsători întru Legea Eternă...

Și Bruno i-a explicat de ce aleseseră pentru cununie anul 300.

— Cu neasemuită înțelepciune ați procedat, i-a răspuns zîmbind duios oficiantul. Uriașă e bucuria noastră

de a primi credatori din nicicînd apusele glorioase vremuri, astăzi, în triștii și trecătorii ani de restriște.

— Iertați-mă, Eternitatea Voastră, a intervenit Stella, abia am sosit și nu știm mai nimic. Am dori să ne spuneți ce s-a întîmplat cu marile bazilesci și tempalle din secolul trecut. Cum se face că Legea și Forța nu mai dispun decît de acest locaș atît de mic ?

— Trecem prin grele vremuri, scumpă credatoare, prin nespus de grele vremuri. De aproape o sută de ani, cumplite lovituri a primit Crezul, una după alta, și nenumărați credatori ne-au părăsit. Nevrednice uneltiri ne-au înlăturat din poziția grandioasă de la cîrma planetei, silindu-ne printr-a necredinței putere să ne reducem tot mai mult ca număr și forță. În prezent lumea este condusă de o grupare care neagă Legea și Forța Celui Etern Unic, iar noi, umilii Săi credatori, nevoiți sîntem să ne trăim Crezul sub înjositoarea titulatură de „sectă tolerată". Obligați la supunere sub a neomeniei talpă, totuși așteptăm cu neclintită convingere viitorul reviriment, prezis încă din glorioasele vremuri de către-Al Eternului Unic Glas, pînă la a cărui înapoiere niciodată timpul nu este prea lung...

— Înapoiere ? Vreți să spuneți că a părăsit Cel Nesfîrșit lumea noastră ? a întrebat Stella.

— Da, iubita mea credatoare. În 221, cînd pierdută s-a vădit Marea Luptă De Apărarea Crezului, Înaltul Conciliu a decis transmutarea Eternului Unic într-o epocă ulterioară puterii negatorilor. Data înapoierii nedezvăluită s-a hotărît a fi, spre a asigura persistența Crezului prin însăși Forța sa interioară. Aceasta este sacra noastră misiune : nestinsă să păstrăm flacăra Crezului pînă în ziua cînd din nou se va afla printre noi Cel Nesfîrșit și Fără De Seamăn.

Bruno și Stella au mai vorbit cu oficiantul despre vitregia condițiilor cărora le făcea față Crezul și au stabilit cele necesare în vederea căsătoriei. În urma unui decret al consiliului departamental, întrunirile Eterniștilor nu puteau avea loc decît o dată la zece zile. Cununia a fost programată pentru proxima dată de întrunire, pînă la care mai aveau de așteptat patru zile. Spre marea lor fericire, aceasta coincidea cu Eterna Întrupare, aniversarea a trei sute de ani de la nașterea Eternului Unic, și ceremonia cununiei avea să aibă loc imediat după Marea

Îmbucurare. Cei doi tineri au primit găzduire în complexul subteran al bazilescii : un apartament prenuptial cu două dormitoare. Spre deosebire de vremurile lor, cînd rigorile Crezului presupuneau o pregătire spirituală de un an încheiat (sau un sfert, în condiţii de claustrare în complex), acum totul putea fi rezolvat în cel mult douăzeci de zile, sau cel puţin... una singură.

— Pregătiţi-vă pentru comunicare.

Bruno stătea într-un colţ, rezemat de perete, cu picioarele întinse, cufundat în amintiri. La auzul anunţului s-a ridicat încet, căutînd să-şi dea seama pe care perete avea să apară videograma.

— Pregătiţi-vă pentru comunicare.

Se pregătise. Acum aştepta.

„Comunicare"... Deci, într-adevăr, cercetarea luase sfîrşit.

— Pregătiţi-vă pentru comunicare.

A văzut apariţia videogramei oglindită în peretele din faţă. Se afla la spatele lui. A ocolit masa şi s-a aşezat.

Pe ecran, un chip necunoscut. Un bărbat cu trăsături colţuroase şi păr roşcat, creţ.

— Bună ziua. Sînt Adrian Coral, referentul dumneavoastră. Cu ce vă pot fi de folos ?

— Bună ziua. Am înţeles că urmează să aflu concluziile cercetării.

— Aşa este...

— Înainte de aceasta, însă, aş dori să-mi exprim cîteva doleanţe...

— Vă ascult.

— Vă rog să-mi spuneţi dacă mai este necesar ca soţia mea să vină la Con'ville...

— Vă referiţi la credatoarea Poenar Stella ?

— Bineînţeles că la Stella mă refer ! a izbucnit Bruno, enervat de repetiţia absurdă a acestei întrebări ce urma fiecărei referiri la Stella. Stella este singura mea soţie, doar nu-s bigam ! M-am căsătorit cu ea, întru Legea Eternă, în anul 300, şi se numeşte Stella *Chrystal*, nu Poenar !

— Vom reveni asupra acestui punct...

— „Veţi reveni..." !... a început Bruno, furios, dar Coral l-a întrerupt :

— În privința întrebării pe care mi-ați pus-o, regret, dar regulamentul de funcționare al Serviciului de Organizare Socială nu permite informarea creditorilor externi asupra măsurilor la care se procedează...

— Cum, dar e vorba de soția mea... !....

— Vom reveni asupra acestui punct. Mai aveți vreo doleanță de exprimat ?

— Nu ! a pufnit cu ciudă Bruno, mutîndu-și privirea în altă parte.

— În acest caz, vă voi comunica rezultatele cercetării. În conformitate cu datele înregistrate în topul dumneavoastră personal și confirmate prin cercetare, s-a ajuns la concluzia că între anii 146 și 186 ați conviețuit în condiții de concubinaj cu creditoarea Poenar Stella. Cădeți prin aceasta sub incidența categoriei 250 a Sistemului Disciplinar din Legea Celui Etern Unic, fie-i-de-a-pururi-numele-binecuvîntat, care antrenează măsura disciplinară numărul unu. Veți compărea în cadrul unei instanțe de confirmare și stabilire a Serviciului de Organizare Socială.

— Concubinaj ? ! ? ! ? a exclamat Bruno, stupefiat. Dar sîntem căsătoriți de...

— Comunicarea a luat sfîrșit, a spus, indiferent, Coral. Bună ziua.

Liniște. Singurătate.

Deci, asta era !... Căsătoria lor era contestată ! Dar de ce ? Ceruse anume, înaintea călătoriei, părerea unui consultant S.O.S., care îi confirmase legalitatea deplină a procedeului ! Iar la întoarcere căsătoria fusese înregistrată cu toate formele, valabilitatea fiindu-i încă o dată recunoscută ! Pentru ca acum să afle că e acuzat (O, cumplită rușine !) de concubinaj, și disciplinat cu „măsura numărul unu", care nu putea fi decît exilul !

A rămas prăbușit pe marginea mesei, cuprins de disperare și incapabil să înțeleagă. Exilul ? Nimeni nu știa unde se aflau coloniile de exilați, dar faptul că măsura aceasta fusese găsită ca soluție a problemei demografice ducea gîndul la lucruri înspăimîntătoare.

Stabilitatea populației era asigurată, de cîteva zeci bune de ani, prin expedierea tuturor celor ce se făceau vinovați de încălcări grave ale Legii într-un loc numit (atunci cînd, foarte rar, se făceau referiri directe) „Eternul Purgatoriu". Dincolo de aberația denumirii înseși și de faptul că Eternul Unic demonstrase inexistența oricărei

trepte intermediare între ființa efemeră și ființarea eternă. Acest eufemism nu putea desemna decît o aglomerare umană monstruoasă (sau mai multe), situată undeva în zonele excluse socialmente (calotele polare, porțiuni de deșert rămase nefertilizate, masive muntoase prea sălbatice pentru a fi populate). Un soi de ladă de gunoi a omenirii, în care erau aruncați de-a valma toți cei pe care Eternul Unic și Legea Sa îi identificaseră ca nocivi din punct de vedere social și, prin asta, inapți pentru transpunerea în eternitate. Despre ce fel de „purgație morală", de „perfecționare spirituală" în vederea transpunerii putea fi vorba, în condițiile inevitabile ale unei colonii de exilați ? Care putea fi densitatea demografică a acelor imense adunături în care se scurgea grosul populației lumii, și ce legi puteau domni acolo în afara celor ale junglei ? Fără ca prin asta să conteste justețea Legii și Forței Eterne, Bruno, cu spiritul său obiectiv, își pusese de cîteva ori întrebări serioase asupra eficacității „Eternului Purgatoriu". „Etern" nu numai prin faptul că era un produs al Gîndirii Celui Nesfîrșit, dar și pentru că drumul spre el nu cunoștea întoarcere. Exilații rămîneau acolo pînă la moarte cînd, conform Legii, ar fi trebuit să fie supuși transpunerii. Dar Bruno se îndoia profund că îi mai ardea cuiva să colecționeze creierele milioanelor de mediocrități decedate zilnic în haosul Eternului Purgatoriu și să le transpună datele informaționale și capacitățile de gîndire în structuri de calculator.

Stella, neclintită în credința ei, fusese întotdeauna de părere că orice îndoială asupra Eternului Purgatoriu nu putea fi decît consecința firească a limitelor gîndirii lor de simpli credatori, în vreme ce Conștiința Atotcuprinzătoare a Eternului rezolvase de mult tot ceea ce lor li se părea lipsit de sens. De altfel, nici unul nici altul nu se preocupaseră prea mult de problema coloniilor. Se știau nepătați de nici o încălcare a Legii Eterne și nu aveau de ce să se teamă de exil. Nici nu era prea potrivit cuvîntul „teamă". De vreme ce nimeni nu ajungea în Eternul Purgatoriu decît prin voia Celui Nesfîrșit, exilul era, prin sine, o măsură justă, atît din punct de vedere social cît și disciplinar.

Da, numai că acum pe Bruno îl amenința o disciplinare nejustificată, nedreaptă, antrenată de o inexplicabilă eroare a S.O.S.-ului ! Nu aspectul sumbru al coloniei îl

înspăimînta, ci pericolul de a fi exilat fără a fi călcat cîtuşi de puţin Legea Eternă ! Era oare posibil ca Nesfîrşitul să îngăduie o asemenea greşeală ? I se părea absurd şi monstruos.

— Pregătiţi-vă pentru consultaţie.

Nesfîrşite, asta ce mai era ?

De-abia se încheiase comunicarea. Procedurile păreau să se succeadă mai rapid. O şansă, poate, de a lămuri lucrurile.

— Pregătiţi-vă pentru consultaţie.

Denumirea era încurajatoare. El, oricum, era pregă...

— ...tiţi-vă pentru consultaţie.

Videograma. Un tînăr cu faţa lungă şi subţire, mustăcioară îngustă ca o dungă trasată cu electrodermatografui, buze groase, aproape feminine, urechi mari şi clăpăuge şi păr blond tuns atît de scurt, încît i se putea distinge pielea şi forma capului, mic şi teşit.

— Bună ziua. Sînt Joseph Avakian, susţinătorul dumneavoastră. Cu ce vă pot fi de folos ?

Altul care-l întreba cu ce-i poate fi de folos ! Toţi începeau la fel şi, de cum deschidea gura să le spună *cu ce-i pot fi de folos,* mereu acelaşi răspuns : „veţi fi informat", „vom reveni asupra acestui punct", „regulamentul de funcţionare nu prevede...", „nu sîntem în măsură să..."

— Mă vedeţi ? Mă auziţi ? Mă înţelegeţi ? l-a întrebat, îngrijorat parcă, noul apărut, probabil ca urmare a întîrzierii răspunsului.

— Vă văd, vă aud, vă înţeleg... a murmurat Bruno. Lăsaţi-mă numai puţin, să mă adun...

— Vă rog... a răspuns politicos tînărul, rămînînd în aşteptare.

— Spuneţi-mi, am vreo şansă ca măcar cu dumneavoastră să mă pot înţelege ? a început prin a-l întreba Bruno. Să discutăm omeneşte, fără a-mi tăia vorba din două-n două fraze cu formulări oficiale şi categorii ale Legii ? Şi fără să dispăreţi exact cînd sîntem pe punctul să ne lămurim ?

— Sînt susţinătorul dumneavoastră, a surîs încurajator Avakian. Sarcina mea este de a vă consulta asupra tuturor amănuntelor cazului, de a stabili cît mai exact cuantumul disciplinar al încălcării comise şi a vă susţine în cadrul instanţei. Prin urmare, vă ascult.

— Am înțeles că sînt acuzat de...?

— Nu. Nu „acuzat" ! l-a oprit cu oarecare condescendență susținătorul. Să nu folosim termeni de neconcordanță cu principiile generoase ale Legii Celui Etern Unic, fie-i-de-a-pururi-numele-binecuvîntat.

— Atunci cum să spun ?

— S-a constatat că ați convieţuit în concubinaj cu credatoarea Poenar Stella din anul 146 pînă în prezent.

— Exact. Or, adevărul este că m-am *căsătorit* cu Stella, dar nu în 146, ci în 300, efectuînd în acest scop o călătorie în timp. Atît înainte cît și după călătorie mi s-a confirmat în repetate rînduri deplina legalitate a căsniciei noastre ! Pentru ca acum să mă trezesc acuzat...

— *Constatat,* l-a corectat din nou Avakian.

— Constatat, bine ! a pufnit nemulţumit Bruno. „M-am trezit constatat", dacă așa sună mai bine, deși mie nu mi se pare deloc logic...

— S-a constatat că acea căsătorie nu este valabilă.

— Așa e. Fiți atît de bun și lămuriți-mă, ce anume o anulează ?

Avakian a tăcut cîteva clipe, ca pentru a se gîndi cum să înceapă.

— Din cîte știu, locuiți lîngă Quilt/Alma, într-o casă izolată.

— Da, știți bine.

— De cît timp nu v-ați mai părăsit locuința ?

— De zece ani.

— Și nu obișnuiți să urmăriți știrile ? Nu citiți periodicele, nu urmăriți emisiunile mass-media ?

— Nu. Mă ocup doar cu grădinăritul și creșterea animalelor domestice. De citit citesc numai cărți, în genere destul de vechi.

— Un mod de viață cam limitat, dacă-mi permiteți să observ... Vedeți dumneavoastră, în anul 181, Legea și Forța Celui Etern Unic, fie-i-de-a-pururi-numele-binecuvîntat, au dobîndit, în mod firesc, supremația mondială. Vă dați seama că aceasta a dus la o și mai mare extindere a domeniilor de cunoaștere a Gîndirii Eterne, soldată, inevitabil, cu rezultate adesea surprinzătoare pentru oricine nu este la curent cu mersul istoriei...

— Și vreți să spuneți că unul dintre aceste rezultate surprinzătoare și de importanță istorică a fost constatarea ilegalității căsniciei mele ?

— Să nu procedăm la remarci ireverențioase față de Forța Spirituală a Eternului Unic, fie-i-de-a-pururi-numele-binecuvîntat ! a protestat cu blîndețe Avakian.

— Departe de mine gîndul. Ce este deci cu căsnicia mea ?

— Cu căsnicia dumneavoastră n-ar fi nimic în neregulă... Numai că, acum doi ani, Gîndirea Magistrală a Eternului Unic, fie-i-de-a-pururi-numele-binecuvîntat, a descoperit un fapt care a răsturnat radical cîteva concepții aparent fundamentale asupra ordinii naturale a lucrurilor pe planeta noastră... Și anume, tot ceea ce privește călătoria în timp. Cel Nesfîrșit și Fără De Pereche, fie-i-de-a-pururi-numele-binecuvîntat, a ajuns la concluzia că deplasarea temporală este o imposibilitate... O utopie, un concept ținînd de un mod învechit și limitat de a înțelege lumea. Și, în chip firesc, ideea transtemporalității a fost complet eradicată din spiritul societății noastre...

— Glumiți... a murmurat Bruno, după cîteva clipe de tăcere.

— Nu mi-aș îngădui.

— Vreți să spuneți...

De-abia era în stare să-și găsească și să lege cuvintele.

— Vreți să spuneți că... cea mai mare realizare a științei omenești... deplasarea în timp... după atîtea zeci de ani de cînd a fost în sfîrșit realizată... după ce de peste o jumătate de secol oamenii explorează trecutul și viitorul... pentru cercetare sau ca să se recreeze... după toate acestea... acum o contestăm... o blamăm și o azvîrlim la gunoi ?...

— Vă propun să priviți lucrurile într-un mod realist, a răspuns Avakian. Înțeleg că ceea ce ați aflat vă tulbură, dar, ca să vorbim cinstit, cui i-a fost vreodată ușor să se adapteze față de șocul progresului ? În fond, așa-numita călătorie în timp încă nu a apucat să atingă o răspîndire atît de mare încît să facă parte integrantă din modul nostru de viață. Expedițiile cu titlu „științific" au fost rare și nu au jucat niciodată, prin pretinsele lor „rezultate", un rol hotărîtor în lume. Ca să nu mai vorbim de practicarea cronovoiajului în scop turistic. O curiozitate excentrică practicată de foarte puțini oameni pentru care se „alegeau", sub pretextul prea marelui preț de cost, „epoci" întotdeauna nu foarte îndepărtate. Vă asigur că

societatea noastră s-a dezbărat foarte repede de această credinţă fantasmagorică şi absurdă.

— Fantasmagorie ? ! ? Bine, credatore, dar cum rămîne cu toate descoperirile istorice realizate prin cronovoiaj ? Cu elucidarea atîtor mistere, clarificarea tuturor acelor probleme privind viitorul ?

— Şarlatanie, credatore Chrystal, înşelăciune şi înscenare. Cine a efectuat aşa-zisele „descoperiri" ? Membri ai unei organizaţii închise şi, pînă la un punct, foarte greu de atacat. Nu făceau decît să povestească nişte scenarii foarte bine învăţate dinainte ! Dovezi ? Cîteva obiecte falsificate, cîteva pretinse „mostre", asta numiţi dumneavoastră „dovezi" ? Nu vă credeam atît de naiv !

— Bine, dar viitorul, cu viitorul cum rămîne ? Accidentul mortal al lui Abraham Kiriakides nu s-a adeverit ? Cutremurul catastrofal din 177 nu a fost prevăzut şi preîntîmpinat în urma călătoriei misiunii „Korda" în 133 ? Însăşi victoria mondială a Crezului, în 181...

— Cînd dispui de computere atît de avansate, nu e prea greu să prevezi o serie de evenimente sociale sau fenomene naturale de mare amplitudine... În ce priveşte faptele mărunte... Vi se pare imposibil să fie... „ajutate"... să se petreacă, în conformitate cu aşa-zisa „premoniţie transtemporală" şi... *cu acoperirea* acesteia ?

Bruno nu a mai spus nimic. Argumentele susţinătorului erau perfect logice ; tot ce crezuse despre transtemporalitate se năruia de la sine. Era pe punctul să accepte, cînd...

— Şi cu cronovoiajul nostru de şi pentru nuntă cum rămîne ? Am fost noi înşine acolo, în viitor, am văzut, am trăit... Te pomeneşti că şi noi, Stella şi cu mine, sîntem nişte şarlatani ! ?...

— Nu şarlatani, ci victime de şarlatani, credatore Chrystal. Amintiri false inculcate cu ajutorul unui program de sugestionare.

— Dar de ce ? Numai pentru a scoate stili de la noi ? O puteau face şi altfel, există şi turism obişnuit pe lumea asta...

— Da, numai că acela este *real*... Şi, prin aceasta... lipsit de rezultate practice...

— Ce vreţi să spuneţi ?

— „Cronoturismul", dincolo de cîştigurile considerabile pe care le prilejuia, mai avea un scop, mult mai sub-

til... Spuneți-mi, cum se prezenta Crezul în Legea și Forța Eternă, în acel „viitor" în care vi s-a dat impresia că ați călătorit ?

— Ca să fiu sincer... destul de jalnic ! Redus la o sectă tolerată, cu un singur locaș de cult, foarte mic, undeva la periferie...

— Vedeți ? Faptele vorbesc de la sine. Despre Marele Proces al Reformei ați auzit, nu ?

— Relativ... Știu că a avut loc acum doi ani, că era vorba de Secta lui Harry cel Bun, ai cărei conducători urmăreau reformarea crezului și au fost demascați de către Eternul Unic însuși...

— Mda... Dacă ați fi avut curiozitatea să studiați mai îndeaproape problema, ați fi aflat că această grupare urmărea înlocuirea în secret a Eternului Unic cu Bunul Harry — mai exact, un impostor care să le servească țelurile criminale. Proiect naiv și dement, desigur, dar extrem de minuțios pus la punct, cu atît mai mult cu cît germenele reformei exista în sînul Înaltului Conciliu încă din vremurile ființei efemere a Nesfîrșitului. Iar Harry „Cel Bun" nu urmărise niciodată altceva decît să-i ia locul. Însuși martiriul său a făcut parte dintr-un program gîndit anume. Perpetuată pînă în zilele noastre, secta reformanților a găsit un excelent mijloc de a acționa în ipoteza călătoriei în timp. Ei au girat, de fapt, toată activitatea de „cercetare" și „realizarea practică" a fenomenului. Explorarea timpului era menită să le furnizeze argumente dintr-un viitor dezastruos pentru Crez, pe care numai reforma l-ar fi putut împiedica să se adeverească. În acest scop au și evitat să tragă concluzii concrete cu privire la posibilitatea de a schimba mersul istoriei cu ajutorul transtemporalității. Trebuie să recunoaștem că mijloacele lor de propagandă nu erau deloc superficial concepute ! Din fericire, o dată cu cîștigarea supremației mondiale, Spiritul Eternului Unic, fie-i-de-apururi-numele-binecuvîntat, a dobîndit o asemenea forță încît a realizat neîntîrziat imposibilitatea științific-demonstrabilă a deplasării temporale și, ca urmare, toată conspirația a fost demascată. Reformanții au fost identificați pînă la ultimul, cercetați și supuși măsurii disciplinare numărul unu, care cred că știți ce înseamnă...

— Exilul... ?

— Eternul Purgatoriu. Nici chiar o asemenea monstruoasă crimă la adresa umanității nu a clintit generozitatea supremă a Celui Nesfîrșit Și Fără De Seamăn, fie-i-de-a-pururi-numele-binecuvîntat, și nestrămutata sa poziție de ocrotitor absolut al vieții și libertății pe planeta noastră. Abolită o dată cu integrarea Eternului Unic, fie-i-de-a-pururi-numele-binecuvîntat, în existența noastră, măsura capitală, ca și orice altă măsură cu caracter punitiv, a rămas doar o tristă amintire. Înșiși acei abjecți criminali s-au bucurat, din partea Eternului Unic, fie-i-de-a-pururi-numele-binecuvîntat, de același sacrosanct drept la disciplinare și recîștigare a integrității spirituale și morale, prin exil perpetuu în Eternul Purgatoriu, unde, liberi și stăpîni pe soarta lor, își așteaptă Transpunerea Finală în Eternitate.

Bruno era covîrșit. Vasăzică, se căsătorise cu Stella în imaginație... *În vis !* Carta lor de căsătorie era un fals plăsmuit de o organizație subversivă... Și cei patruzeci de ani de căsnicie fericită nu fusese altceva decît un concubinaj rușinos și pasibil de cea mai drastică măsură disciplinară...

Spre deosebire de cei dinaintea sa, susținătorul nu părea grăbit să încheie discuția. Aștepta calm ca Bruno să-și vină în fire.

— Și cu noi ce se va întîmpla, credatore susținător ? a întrebat într-un tîrziu bătrînul. N-avem nici o vină, vă dați seama ! Am fost convinși de autenticitatea vizitei în anul 300, de a căsătoriei... Va trebui să plătim pentru falsurile unei adunături de răufăcători ?

— Continuați să credeți în posibilitatea deplasării temporale ? l-a întrebat Avakian.

— Păi... cum să vă spun... E greu să accepți dintr-o dată negarea unui fapt cu care te-ai obișnuit de-a lungul unei vieți întregi... Dar de vreme ce însuși Nesfîrșitul i-a dovedit imposibilitatea... Ar fi caraghios să mă încăpățînez...

— Nu caraghios, *periculos*, credatore Crhystal. Vă recomand cu căldură și credință să nu mai vorbiți niciodată, cu nimeni, despre transtemporalitate. Este un subiect care nu mai are ce căuta în preocupările bunilor credatori.

— Da, desigur... Dar noi ? Vom fi supuşi unei măsuri disciplinare ?

— În privinţa concubinajului, categoric nu, e limpede că aţi căzut victime unei înscenări şi nu-mi va fi deloc greu să demonstrez în instanţă acest lucru. Cel mult o măsură disciplinară avertizoare, neînregistrată decît în topul secret din arhiva Serviciului de Organizare Socială. Din nefericire, însă, problema mai prezintă un aspect, incomparabil mai complicat...

— Ce aspect... ?

— Aşa cum v-am spus, în urma deconspirării reformanţilor, măsurile organizatoric-sociale şi disciplinare au devenit foarte stricte. În lumina acestor schimbări, dumneavoastră şi credatoarea Poenar Stella sînteţi vinovaţi nu numai de concubinaj — delict involuntar şi minor, după cum am stabilit — cît, ceea ce este mult mai grav, de... complicitate reformantă...

— Complicitate ?!? a exclamat Bruno, sărind, în picioare. Noi, doi bătrîni inofensivi, victime nefericite ale unor sceleraţi, noi să le fim consideraţi complici ? Dar e absurd !

— Aţi vorbit cuiva despre cele constatate în... „viitor" ?

— Da... Da, cred că da... Nu vi se pare normal ca oricine se întoarce dintr-o călătorie (mai ales una de acel gen !) să ardă de nerăbdare să-şi împărtăşească impresiile ?

— Chiar dacă aceste impresii presupun relatarea unui declin atît de violent al Crezului ?

Tăcere.

— Aţi povestit, nu-i aşa ?

— Dar nu erau părerile mele... Erau fapte... Nu fusesem decît martor... Cel puţin aşa am crezut...

— Da. Aşa aţi crezut. După cum prevăzuseră şi reformanţii care v-au înscenat călătoria.

Cine s-ar fi aşteptat ?

— Vedeţi, credatore Chrystal... Cu sau fără voie, aţi luat parte la propaganda antiEternă iniţiată de reformanţi... *Fără* voie, susţineţi dumneavoastră. Posibil. Dar, în acest caz, credinţa nestrămutată în Eternitatea Legii şi Forţei Celui Nesfîrşit şi Fără De Seamăn, fie-i-de-apururi-numele-binecuvîntat, unde v-a fost ? Ruşinea, firească pentru orice bun credator, de a vorbi despre o imagine înjositoare a Crezului, de a şi-o păstra măcar

în amintire, unde v-a fost ? În loc să daţi uitării de îndată imaginile degradante pe care reformanţii vi le-au introdus cu forţa în creier, sau cel mult să vă puneţi întrebări serioase în privinţa lor, dumneavoastră ce aţi făcut ? Aţi vorbit ! Aţi defăimat Viitorul Luminos Al Crezului În Legea şi Forţa Eternă ! Cum se numeşte atitudinea aceasta, credatore Chrystal ? Nu cumva aşa cum am spus mai înainte ? Adică... complicitate ?

Bruno privea pierdut videograma, de fapt *spre* videogramă, în gol, incapabil să se mai dezvinovăţească. Încă înainte de a avea ocazia de a-l susţine în instanţă, Avakian, revelîndu-i adevăratul delict de care se făcuse vinovat cu patruzeci de ani înainte şi fără să-i treacă măcar un moment prin gînd, îi retezase orice cale de a se mai apăra. Într-adevăr ! Din dorinţa unei căsnicii fericite, încheiate întru Legea Eternă, se făcuse vinovat de o crimă monstruoasă ! Devenise unealta unui complot odios împotriva a tot ce aveau oamenii mai sfînt ! Iată unde îl dusese libertinajul său de gîndire, aşa-numita „luciditate" a credinţei şi îndoielile cu privire la „fanatism" cu care se tot fălise ! Nu-şi mai amintea, dar era convins că, spre deosebire de el, Stella nu scosese o vorbă despre „secta tolerată a eternităţii". Profunzimea credinţei ei o păstrase curată, în vreme ce el, „raţionalul" şi „analiticul", ajunsese să-l defăimeze pe însuşi Cel Nesfîrşit ! Avusesera dreptate să-l cheme la S.O.S. ! Merita pe deplin şi cercetarea şi claustrarea în habitaclul 156 şi instanţa în cadrul căreia avea să compară. Dar înaintea instanţei, el însuşi îşi rămînea singurul judecător.

Frămîntat pînă la mutilare, Bruno Crhystal realiza abia acum cît însemna pentru el Crezul.

— Mai aveţi ceva de comunicat în susţinerea dumneavoastră ?

— ...

— Mă vedeţi ? Mă auziţi ? Mă înţelegeţi ?

— ...

— Mă vedeţi ? Mă auziţi ? Mă înţelegeţi ?

— ...

— Mă vedeţi ? Mă auziţi ? Mă...

Instanţa de confirmare şi stabilire era reprezentată de o videogramă opacă, de acelaşi alb-albăstriu care dom-

nea peste tot. Pe peretele din stînga, videograma lui Coral, referentul. Pe cel din dreapta, Avakian. Spre deosebire de toate procedurile anterioare, în instanță s-au folosit pentru prima oară comunicările scrise. Reprezentare a justiției imanente însăși, instanța nu trebuia să prezinte nici o formă de umanizare, care i-ar fi putut reduce din starea de obiectivitate. Pe videograma centrală au apărut cuvintele :

SE DESCHID LUCRĂRILE INSTANȚEI DE CONFIRMARE A FAPTELOR ȘI STABILIRE A MĂSURILOR DISCIPLINARE ÎN CAZUL HABITANTULUI CHRYSTAL BRUNO

A urmat o serie de date și simboluri privind identitatea lui Bruno, carta sa personală, carta de credit, domiciliul, data și locul nașterii, alte date biografice precum și o suită de particularități organizatoric-sociale ale cazului și procedurilor. I s-a dat apoi cuvîntul referentului. Coral a comunicat actul de constatare. Nu conținea nimic altceva în afara celor aflate deja de Bruno cu ocazia comunicării. În continuare, au fost prezentate înregistrările cercetării și comunicării, într-o videogramă apărută pe peretele din spatele lui Bruno. Acesta nici nu s-a ostenit să se întoarcă pentru a le urmări. În ceea ce-l privea pe el, sentința se și pronunțase. Era vinovat și aștepta în liniște exilul. Eternul Purgatoriu era singurul lucru care i se cuvenea după ceea ce făcuse.

În sfîrșit, pe videograma din față au apărut cuvintele :

HABITANT CHRYSTAL BRUNO
CONFIRMAȚI CELE CONSTATATE ?
— Parțial, a răspuns Bruno cu voce albă.
PRECIZAȚI

— Este adevărat că am convietuit fără forme legale cu Stella timp de patruzeci de ani. Dar nu am fost conștient de acest lucru. Am efectuat călătoria...

L-a întrerupt inscripția :

CHRYSTAL BRUNO CONFIRMĂ CONSTATAREA

Apoi :

HABITANT CHRYSTAL BRUNO
CONFIRMAȚI CATEGORIA SECUNDĂ A CONSTATĂRII ?

— Care este categoria secundă ? a întrebat Bruno.

— Faptul că susţineţi posibilă transtemporalitatea, a răspuns Coral.

— Nu. Am crezut în ea doar în vremea în care credea toată lumea. Abia cu ocazia consultaţiei am aflat că...

CHRYSTAL BRUNO INFIRMĂ CATEGORIA SECUNDĂ A CONSTATĂRII

CREDATORE SUSŢINĂTOR

PREZENTAŢI DOVEZILE DE INFIRMARE A CATEGORIEI SECUNDE A CONSTATĂRII

Avakian a prezentat fragmentul din înregistrarea consultaţiei în care Bruno recunoştea valabilitatea decretării transtemporalităţii de către Eternul Unic.

ARGUMENTELE PREZENTATE SÎNT DECLARAŢII ORALE

CREDATORE SUSŢINĂTOR

PREZENTAŢI DOVEZILE DE INFIRMARE A CATEGORIEI SECUNDE A CONSTATĂRII

— Constatare de natură mentală.

Lipsă dovezi materiale.

Natura constatării presupune valabile ca dovezi declaraţiile orale.

Codul 353537.

Posibilă prestare de Legămînt Etern.

ACCEPTATE DOVEZILE DECLARATE ORAL CODUL 353537

SE INFIRMĂ CATEGORIA SECUNDĂ A CONSTATĂRII

HABITANT CHRYSTAL BRUNO

CONFIRMAŢI CATEGORIA TERŢĂ A CONSTATĂRII ?

— Complicitate reformantă, a precizat Coral.

— Da, a răspuns Bruno.

CHRYSTAL BRUNO CONFIRMĂ CATEGORIA TERŢĂ A CONSTATĂRII

— Anulat informaţia şi concluzia, a intervenit Avakian.

Bruno l-a privit surprins. Ce urmărea ? Doar el se ştia vinovat, acceptase deja măsura disciplinară ce avea să fie stabilită.

Între timp, pe videogramă reapăruse mesajul anterior :

HABITANT CHRYSTAL BRUNO

CONFIRMAȚI CATEGORIA TERȚĂ A CONSTATĂRII ?

— Prezentare de date din partea susținerii, a spus Avakian.

Mesajul de pe videogramă a făcut un mic salt în sus, rămînînd vizibil în partea superioară a ecranului. Dedesubt au apărut cuvintele :

CREDATORE SUSȚINĂTOR

PREZENTAȚI DATELE

— Complicitate reformantă. Date suplimentare.

Propagandă antiEternă involuntară.

Credință în Eternul Unic, fie-i-de-a-pururi-numele-binecuvîntat, profundă și neîncetată.

Număr restrîns de receptori ai propagandei.

Lipsă de rezultate concrete.

Propagandă dublată de auto-întrebări privind probabilitatea unui eșec al crezului.

Îndoieli privind probabilitatea unui eșec al Crezului.

Codul 578649.

Propunere de măsură disciplinară : măsura disciplinară numărul opt.

Întrebarea adresată lui Bruno a rămas în același loc ; în schimb, inscripția de sub ea a fost înlocuită cu cuvintele :

CREDATORE REFERENT

CONFIRMAȚI PROPUNEREA SUSȚINERII ?

— Nu, a răspuns Coral.

Întrebarea adresată referentului a făcut loc inscripției :

REFERENȚA INFIRMĂ PROPUNEREA SUSȚINERII

CREDATORE REFERENT

PREZENTAȚI DATELE DE INFIRMARE.

— Lipsă dovezi involuntaritate a propagandei anti-Eterne, a spus Coral. Și a mai adăugat :

— Lipsă dovezi număr restrîns de receptori ai propagandei.

Lipsă dovezi lipsă de rezultate concrete ale propagandei.

Lipsă dovezi auto-întrebări privind probabilitatea unui eșec al Crezului.

Lipsă dovezi îndoieli privind probabilitatea unui eșec al Crezului.

Propunere de procedură :

Solicitare dovezi conform categoriilor înregistrare.

Sub întrebarea inițială către Bruno, rămasă permanent prezentă, a apărut o alta :

HABITANT CHRYSTAL BRUNO

PREZENTAȚI DOVEZI NUMĂR RESTRÎNS DE RECEPTORI AI PROPAGANDEI

— Anulat comunicarea, a intervenit din nou Avakian. De îndată ce întrebarea a dispărut, Avakian a spus :

— Propunere de procedură din partea susținerii :

reierarhizarea categoriilor înregistrate :

Numărul 1 : auto-întrebări privind probabilitatea unui eșec al Crezului.

Numărul 2 : îndoieli privind probabilitatea unui eșec al Crezului.

Anulare categoria necesitate dovezi număr restrîns de receptori ai propagandei și categoria necesitate dovezi lipsă de rezultate concrete ale propagandei dacă se confirmă categoriile nou ierarhizate numărul 1 și numărul 2 ; acceptare dovezi declarații orale categoria involuntaritate a propagandei antiEterne ; cadul 353537.

Drept răspuns, videograma a „spus" :

HABITANT CHRYSTAL BRUNO

PREZENTAȚI DOVEZI AUTO-ÎNTREBĂRI PRIVIND PROBABILITATEA UNUI EȘEC AL CREZULUI.

Înainte ca Bruno să spună că nu dispunea de nici o dovadă în acest sens, Avakian a intervenit din nou :

— Anulat comunicarea (Întrebarea a dispărut). Susținerea propune procedura : acceptarea Legămîntului Etern ca dovadă pentru categoriile numărul 1 și numărul 2.

La fel de promptă și de imperturbabilă ca pînă atunci, videograma a afișat :

HABITANT CHRYSTAL BRUNO

PRESTAȚI LEGĂMÎNTUL ETERN ?

Derutat, Bruno a ezitat cîteva momente. Coral a profitat pentru a interveni :

— Anulat comunicarea. Propunere de procedură din partea referinței, Habitantul Chrystal Bruno să își exprime părerea despre atitudinea unui om care nu se jenează să discute lucruri atît de penibile și delicate despre

Crezul în Legea și Forța Eternă. Să spună dacă i se pare aceasta o atitudine demnă de un bun credator.

Imediat, pe videogramă a apărut inscripția :

HABITANT CHRYSTAL BRUNO

EXPRIMAȚI-VĂ PĂREREA DESPRE ATITUDINEA UNUI OM CARE NU SE JENEAZĂ SĂ DISCUTE LUCRURI ATÎT DE PENIBILE și DELICATE DESPRE CREZUL ÎN LEGEA ȘI FORȚA ETERNĂ

SPUNEȚI DACĂ VI SE PARE ACEASTA O ATITUDINE DEMNĂ DE UN BUN CREDATOR

Bruno a stat un timp pe gînduri. Inscripția continua să licărească ușor pe ecran. Coral și Avakian așteptau.

În fond, părerea lui despre ceea ce făcuse era clară. Și la urma urmei începuse să se cam plictisească. Avea sentimentul că totul nu e decît o mascaradă fără rost, de vreme ce el însuși își rezolvase singur cazul, în deplină conformitate cu Legea Eternă. Ce să facă acum ? Să le spună că li se părea firesc ca orice credator să-și trăiască credința într-un mod matur și lucid, străin de orbirea fanatismului ? Că găsea o dovadă de inconștiență nedemnă de un bun credator atitudinea dogmatică în fața Crezului, refuzul de a lua în considerare și a analiza chiar și faptele negative pe care împrejurări tulburi le pot aduce pentru scurt timp în preajma Celui Nesfîrșit ? Și că numai păstrîndu-și rațiunea trează, cu toții, pot nădăjdui în fața vicisitudinilor lumii ? Să le spună toate astea ? La ce bun ? Erau gîndurile și simțămintele lui cele mai intime și mai profunde, care nu-l priveau decît pe el, pe Carmina și pe Cel Nesfîrșit, în nici un caz pe alde Coral și Avakian și cu atît mai puțin pe creierul electronic care făcea pe judecătorul.

O clipă s-a simțit tentat să refuze răspunsul, dar a renunțat. Nu pentru că s-ar fi temut ca aceasta să fie privită ca o sfidare, la care „instanța" computerizată din fața lui ar fi fost cu totul insensibilă (doar dacă nu avea programată și vreo asemenea reacție, pe care Coral ar fi știut să i-o provoace cu promptitudine), dar își dădea seama că ar fi fost o atitudine infantilă și inutilă. Nu fusese în viața lui teribilist și în nici un caz nu avea de gînd să devină, acum la bătrînețe. Așa că a preferat să dea următorul răspuns :

• Naivitate, superficialitate... Prea mare credință, convingerea că e exclus ca cineva să îndrăznească un atac la adresa Celui Nesfîrșit. Lipsă de vigilență eternă. Cam asta ar fi...

Avakian s-a grăbit să intervină :

— Susținerea propune confirmarea declarației habitantului Chrystal Bruno prin prestare de Legămînt Etern și în urma acestuia casarea tuturor categoriilor rămase.

Iar videograma a revenit la anunțul :

HABITANT CHRYSTAL BRUNO
PRESTAȚI LEGĂMÎNTUL ETERN ?

După un moment de tăcere, Bruno a răspuns :

— Da.

Ce rost avea să le refuze jocul ?

În aceeași clipă, toate videogramele au dispărut. Mai mult, însiși pereții, plafonul, planșeul, masa și banchetele, întreg habitaclul 156 s-a dizolvat, parcă, în neant. Deși continua să simtă sub coate tăblia mesei și era așezat ca și pînă atunci pe marginea uneia dintre banchete, Bruno nu vedea în jurul său decît un joc întunecat și nedeslușit de culori fără consistență și formă. Dintr-un amalgam vag de sunete se înfiripa, treptat, Imnul Etern. În același timp, luminile, crescînd în intensitate, au început să compună o siluetă omenească. Nu a trecut mult și, într-o apoteoză sonoră și luminiscentă, Eternul Unic s-a înfățișat înaintea lui Bruno.

— Bruno, a vibrat, la fel ca odinioară, vocea caldă și profundă. Îți cer să-mi răspunzi din cel mai curat și adevărat adînc al sufletului tău. Crezi în Mine și Forța Nesfîrșită și Fără De Seamăn ?

Bruno era cuprins de o emoție la care nu s-ar fi așteptat. Resemnarea, amărăciunea, plictiseala față de formalitățile sterile cărora le fusese supus, toate se risipiseră în fața acestei apariții. Imaginea era realizată cu ajutorul giganticului creier electronic ce perpetua în veșnicie spiritul Eternului, astfel încît, deși simulate, imaginea, vocea, atitudinea Atotstăpînitorului erau adevărate. Iar credința lui Bruno devenise, în urma neașteptatului proces de conștiință ce-i fusese declanșat, și mai puternică. Simțea că Nesfîrșitul, în nemărginita sa bunătate, îi va primi căința pentru vorbele necugetate pe care le rostise și-l va ierta. Ce mai conta dacă micul calculator erijat

în postură de judecător îl va trimite în Eternul Purgatoriu, cîtă vreme Eternul *Unic* se afla în fața lui ?

— Cred, Nesfîrșite... a murmurat, aproape neauzit, Bruno.

Ar fi vrut să-i spună mai mult... Ar fi vrut să-i mărturisească el însuși greșeala și să-l roage să-l ierte... Ar fi legat un dialog, din adîncul inimii, cu Nesfîrșitul, prin intermediul mașinii în care fusese transpus... Știa, însă, că orice întîlnire cu Eternul Unic nu poate fi decît oficială, supusă celui mai strict program de protocol ; mai bine zis, aceste întîlniri ale Eternului cu cei aleși din mulțimea credatorilor Săi erau astfel concepute încît oamenii să nu poată lua contact decît cu mici programe fixe ; accesul la fondul principal al memoriei electromagnetice ce constituia personalitatea propriu-zisă a Nesfîrșitului le era rezervat doar membrilor Înaltului Conciliu Al Eternității, singurii intermediari între Părinte și lume.

— Legea și Forța de-a pururi fie cu tine ! a răspuns Eternul Unic, ridicîndu-și brațele și cufundîndu-l pe Bruno, în lumina orbitoare, dar cu nimic supărătoare ochilor, ce izvora din palmele sale, mai puternică, mereu mai puternică, pînă ce însăși imaginea Sa s-a topit într-însa. Imnul atinsese apogeul. S-au șters apoi încet, lumină și cîntec, și Bruno s-a regăsit în habitaclul său, în fața celor trei videograme.

Era încă puțin amețit. Forța de sugestie a ritualului contactelor cu Eternul Unic era cunoscută de toată lumea ; Coral, Avakian și videograma mată îl așteptau cu răbdare să-și revină.

Dacă mai persistase, înainte, vreun grăunte de neliniște, de teamă în fața celor ce-l judecau, acum se liniștise într-adevăr cu totul. Simțise, în vocea și lumina Eternului Unic, izbăvirea. Ceea ce aveau să decidă aplicanții Legii, cu ajutorul computerului lor, nu mai avea nici o însemnătate.

În momentul în care privirea lui Bruno s-a limpezit cu totul, capul și umerii i s-au îndreptat și un oftat slab a dat de înțeles că era gata pentru continuarea procedurii, videograma a anunțat :

CONFIRMATĂ PRIN PRESTAREA LEGĂMÎNTULUI ETERN CATEGORIA NUMĂRUL 1 A CONSTATĂRII TERȚE.

CONFIRMATĂ PRIN PRESTAREA LEGĂMÎNTULUI ETERN CATEGORIA NUMĂRUL 2 A CONSTATĂRII TERȚE.

CONFIRMATĂ PRIN PRESTAREA LEGĂMÎNTULUI ETERN AFIRMAȚIA ORALĂ ÎNREGISTRATĂ LA INFOMAȚIA PRECEDENTĂ.

După care :

CREDATORE CHRYSTAL BRUNO (Era pentru prima oară că i se adresa cu „credatore" !)

PREZENTAȚI DOVEZI NUMĂR RESTRÎNS DE RECEPTORI AI PROPAGANDEI.

În timp ce Bruno căuta să-și reamintească la ce anume se referea formula în cauză, Avakian a spus :

— Anulat comunicarea. (Mesajul s-a șters). Propunere procedură :

casarea categoriilor numărul 3 și numărul 4 ale constatării terțe, în urma prestării Legămîntului Etern.

Din nou :

CREDATORE CHRYSTAL BRUNO

PREZENTAȚI DOVEZI NUMĂR RESTRÎNS DE RECEPTORI AI PROPAGANDEI.

Avakian a mai încercat de două ori să obțină închiderea procedurii, dar fără rezultat. Atunci a propus o nouă variantă :

— ...Anularea categoriei pînă ce referența va prezenta dovezile numărului *extins* de receptori ai propagandei.

De astă dată, computerul a acceptat :

CREDATORE REFERENT

PREZENTAȚI DOVEZI NUMĂR EXTINS DE RECEPTORI AI PROPAGANDEI.

Coral nu s-a lăsat nici el :

— Referența propune anularea necesității de dovezi în sprijinul constatării.

Codul 193700.

În lipsa dovezilor pro și contra, constatarea se confirmă din oficiu. Se poate infirma numai cu dovezi concrete contra sa.

Și computerul a revenit la vechea formulă :

CREDATORE CHRYSTAL BRUNO.

PREZENTAȚI DOVEZI NUMĂR RESTRÎNS DE RECEPTORI AI PROPAGANDEI

— Bine-aţi venit, însurăţei transtemporali ! i-a întîmpinat cu un zîmbet larg cît toată faţa sa măslinie, Johann Ampère. Cum vă simţiţi ? Ceva greţuri, ceva vertijuri... „intelectuale" ?

— Nu, dragul meu, mulţumim, ni-i excelent ! i-a răspuns vesel Bruno. Pe-aici ce mai e nou ?

— Mai nimic. Neacuri, vorbim noi mai pe larg, după examen. Hai ! La medical cu voi, că nu se ştie niciodată !

În drum spre blocul examinator, Stella l-a strîns uşor de braţ pe Bruno şi i-a şoptit :

— Aş vrea să nu spunem nimănui ce-am văzut...

— Cum să nu spunem ? ! ? s-a mirat Bruno. Şi ce-o să facem cînd or tăbărî toţi cu întrebările ?

— Nu, vorbeam despre Crez... Nu vreau să pomenim nimic de starea în care l-am găsit. Mi-ar fi foarte neplăcut...

— A, asta era... Bine, de acord. Şi-aşa Johann cred că ştie şi în fond ai dreptate. Discuţiile pe tema asta nu pot fi decît groaznic de plicticoase. Cu fanaticii noştri...

— Bruno, te rog ! l-a strîns de braţ ceva mai tare Stella, jignită.

— Bine, bine, iartă-mă !

Şi n-au vorbit.

Stella din devotament Etern, Bruno din prudenţă. Prudenţă faţă de divagările penibile la care predispunea subiectul, desigur, nu-i trecea prin minte că vreodată va trebui să dea seamă de taclalele firești înapoierii lor. Dar prudenţă ; nicidecum „îndoieli asupra unui posibil eşec al Crezului" sau „pudoare Eternă". Fapt este, însă, că nu au vorbit. Cu nimeni.

Acum şi-o amintea.

La ce bun ?

În faţa unei instanţe care pleca de la premisa că ei *pot* fi vinovaţi, neinteresînd-o probe în acest sens, ci cerîndu-le lor să dovedească, dacă pot, contrariul. Dacă pot. Şi dacă nu... ?

Întrunirea instanţei se încheiase şi i se pusese în vedere să aştepte rezultatul, care nu avea să întîrzie. (Sigur că nu avea să întîrzie, de vreme ce judecătorul fusese un computer ! Rezultatul fusese stabilit în secunda încheierii întrunirii ! Atunci, ce Eternul Unic mai avea de aşteptat ?) Se ghemuise într-un colţ, pe banchetă, cu genunchii la

piept și brațele petrecute în jurul lor. În aproape șaptezeci de ani de viață, nu cunoscuse niciodată anchiloza.

Se gîndea la Stella.

Avea s-o mai vadă vreodată ? înaintea plecării în exil, îi vor da voie să o mai întîlnească, pentru cea din urmă oară ? Pentru asta ar veni ea și singură la Concoctville, sărăcuța, dacă ar putea ! Dar, de fapt, oricum va fi adusă în oraș. Singură, îi va fi cu neputință să trăiască mai departe în căsuța lor. Or s-o integreze într-un cămin al Serviciului de Asistență Socială și acolo își va trăi, singură printre mii de alți bătrîni, ultimii ani din viață. Fără el. Fără Bruno, singurul om pe care-l iubise și care o făcuse fericită.

Bruno nu clipea, nu se clintea. Nici chiar acest lucru nu i se părea nedrept. Fusese voința Eternului Unic. Aplicată de membrii S.O.S.-ului, care, după cum avusese cu prisosință prilejul să se convingă, nu pricepeau nimic din tot ce se întîmpla, dar meritată. Se îndoiseră de perenitatea Crezului. Amîndoi. Aveau să învețe din nou să creadă pînă la capăt în Cel Nesfîrșit, el în Eternul Purgatoriu, Stella în anii de singurătate care o așteptau. În „purgatoriul" ei.

Acum așa gîndea.

L-au ridicat la mai puțin de o zi după întrunirea instanței.

— Pregătiți-vă pentru eliberare.

...Iar Stella acceptase din prima clipă : „Oriunde, dragul meu, și pînă la sfîrșitul Timpului, dacă trebuie !... Numai să pot trăi alături de tine, întru Legea și Forța..."

— Pregătiți-vă pentru eliberare.

Ce ? *Eliberare* ? Auzise bine ? Să fi mers oare generozitatea Eternului pînă la...

— Pregătiți-vă pentru eliberare.

În clipa următoare peretele din spatele său a culisat rapid, o dată cu bancheta pe care stătea ghemuit. Bruno s-a rostogolit pe spate, în coridor, la picioarele însoțitorului.

Era o însoțitoare. Nefiresc de înaltă pentru o femeie, tunsă bărbătește, cu față mare, colțuroasă și sîni imenși ce căutau parcă să străpungă materialul uniformei.

— La anunțul „Pregătiți-vă pentru eliberare" vă ridicați în picioare, vă corectați ținuta și așteptați deschiderea fantei de acces.

Voce impersonală, dură, aproape metalică. Dacă nu ar fi văzut-o în carne și oase lîngă el, ar fi crezut-o o simulare videografică.

Bruno s-a ridicat, puțin rușinat, sub privirile reci ale însoțitoarei și a rămas în așteptare.

— Urmați-mă !

Așadar, Nesfîrșitul îl iertase ! Nesfîrșitul, cel atît de bun și generos... ! Dar el, Bruno, un simplu om, el își putea oare ierta greșeala ? Mai ales acum, cînd Eternul Unic își dovedise suprema clemență, mai ales acum, se putea el împăca, omenește, cu orezia îndoielilor cărora li se lăsase pradă ? În locul Eternului Purgatoriu, din nou casa lor de pe malul Almei, viața liniștită de la țară... Liniștită ? Liniștită va putea fi, cu gîndul permanent că, demult, cînd era tînăr, crezuse, fie și pentru o clipă, că viitorul îi va putea aduce Crezului degradare și umilință ?

Au ajuns în dreptul unei alte fante care s-a deschis pe loc. Ascensorul. Însoțitoarea a atins tasta din capătul inferior al coloanei.

Bruno și-a amintit că, la sosirea sa în habitaclul 156, însoțitorul atinsese cam a douăzecea tastă de sus în jos, ceea ce însemna că habitaclurile, laolaltă cu cea mai mare parte a încăperilor sediului S.O.S., se aflau la subsol. Văzuse acum că însoțitoarea a atins tasta corespunzînd nivelului ultim. Continuau, deci, să coboare ? Pe unde aveau să-l elibereze, dar ? Sau, poate, mai erau de perfectat unele forme, undeva într-o secție din josul complexului subteran ?

Ascensorul s-a oprit, fanta s-a deschis... Alt coridor, ceva mai sus, în rest similar cu cel dinainte. După cîțiva pași, Bruno a fost introdus într-o încăpere nu cu mult mai mare decît habitaclul 156, cu aceiași pereți semireflectorizanți, unde se afla o canapea centrală, lungă cît un stat de om, avînd lîngă un capăt o cutie emisferică suspendată pe un picior. O altă femeie aștepta, așezată alături. Tînără, slabă, cu păr cînepiu tuns la fel de scurt. În afara uniformei, purta o pereche de mănuși de plastic, de aceeași culoare.

— Vă rog să vă culcați, i-a arătat ea lui Bruno canapeaua.

Un examen medical ? înainte de eliberare... părea să aibă sens.

Ceea ce a urmat, însă, nu părea deloc să aducă cu un examen medical, oricît de sumar. Femeia şi-a tras pe cap o cagulă opacă (probabil de transparenţă unidirecţională) cu un filtru rotund flexibil în dreptul gurii, a deschis cutia, a scos din ea o calotă metalică şi i-a fixat-o lui Bruno pe cap, a reglat nişte şaltere aflate la baza cutiei şi a atins scurt o tastă din apropierea lor. Apoi a pus la loc calota şi şi-a scos cagula de pe faţă.

— Urmaţi-mă, a spus însoţitoarea.

Bruno s-a supus. Ce-i făcuse oare femeia cu cagulă ? Chiar simţise un mic şoc în creier, în momentul atingerii tastei, sau fusese numai o părere ?

Un nou ascensor, mai strîmt şi de formă cilindrică, fără nici o tastă la vedere, care a şi pornit cu viteză, în jos, după cum îi dădu de veste lui Bruno golul pe care-l simţi în stomac. Mereu în jos. Pînă unde aveau s-o mai ţină aşa ?

I-a întîmpinat un coridor circular. După ce au străbătut circa un sfert din circumferinţa sa (cam aceeaşi cu a clădirii de la suprafaţă) au intrat într-o cameră în care aştepta, aşezat în spatele unui terminal mic, un om pirpiriu. Bărbat ? Femeie ?... Avea nasul lung şi subţire ca al unei păpuşi de jucărie.

— Chrystal Bruno, a spus însoţitoarea.

— Recepţionat.

După ce femeia a plecat, năsosul i-a indicat lui Bruno o emisferă rigidă :

— Luaţi loc şi aşteptaţi !

Apoi, tăcere.

Eliberarea se afla la doi paşi. Fusese voinţa Celui Nesfîrşit Şi Fără de Seamăn, nu putea fi decî decît justă... Şi totuşi... Şi totuşi...

Omul cu nas lung stătea în fotoliul său, nemişcat, privind în gol.

— Cam cît mai durează pînă voi fi eliberat ? a întrebat Bruno.

— Eliberat ? s-a mirat omul. Dar sînteţi liber... !

— Deja ? Şi atunci ce mai am de făcut aici ?

— Urmează aplicarea măsurii disciplinare stabilite de instanţă.

Bruno iar nu mai înțelegea nimic.

— Cum adică ? sînt liber, și totuși... ? Adică, mi s-a stabilit o măsură disciplinară în libertate ?

— Dar orice măsură disciplinară se aplică în libertate, credatore dragă ! Doar trăim într-o societate în care libertatea habitantului este un drept sacru și inalienabil.

— Și cît timp am fost ținut în habitaclu, tot liber eram ?

— Bineînțeles ! Vi s-a oferit acel spațiu de locuit pentru a se facilita procedurile, dar nu ați fost privat de libertate !

— Atunci pentru ce „eliberare" am fost anunțat să mă pregătesc ?

— Pentru eliberarea habitaclului, evident !

Bruno n-a mai apucat să spună nimic. Fanta de acces s-a deschis și un însoțitor înalt și ciolănos a împins înăuntru un fotoliu rigid rulant în care era așezată Stella.

Stella ! Slăbită, cercănată, cu obrajii adînciți ca niște caverne, ochii duși în fundul capului, buzele subțiate și străvezii... Părul, care înaintea sosirii citațiilor încă mai păstra cîteva șuvițe blonzii, acum era complet alb. Femeia privea în gol, cu ochi abia întredeschiși în care dacă mai licărea o scînteie palidă de viață. Nu l-a văzut pe Bruno decît în clipa cînd s-a repezit înnebunit la ea.

— Stella ! Stella, dragostea mea, ce-i cu tine-aici ? Unde-ai fost, ce ți s-a-ntîmplat ?

Bătrîna a tresărit și în obrajii ei pergamentoși a părut să se ivească o undă de roșeață.

— Am gîndit greșit... a murmurat ea, cu voce abia auzită, chinuindu-se să-și vadă soțul. Am călcat Legea Nesfîrșitului... Noi...

Eforturile ei de a vorbi erau evidente.

— Lasă acuma, odihnește-te ! Îmi spui mai tîrziu ! a mîngîiat-o Bruno pe obrazul scofîlcit. Între timp, însoțitorul Stellei plecase. Omul cu nasul lung s-a apropiat de ei, cu cărțele personale în mînă.

— Acestea sînt cărțele dumneavoastră individuale ?

— Da' ce crezi că sînt ? ! ? a izbucnit Bruno, tremurînd. Erau în pragul ispășirii unei erori capitale, soția sa își dădea duhul alături, și ăstuia-i mai ardea de formalități !

Activantul nu a protestat. Pînă la exil distanţa era scurtă. Nu mai aveau rost formulele protocolare şi procedurile ipocrite.

Aşadar, şi Stella fusese adusă la S.O.S., cercetată şi judecată... Rigiditatea procedurilor, austeritatea condiţiilor de locuit (greu de crezut să i se fi „oferit" altceva decît tot un habitaclu) dar, mai ales, şocul cumplit al revelării greşelilor înfăptuite, fără a-i trece prin minte măcar, faţă de Cel Nesfîrşit, o secătuiseră cu totul... Dar poate era mai bine aşa. Aveau să ispăşească împreună. Aşa cum trăiseră o viaţă întreagă, nedespărţiţi, păşeau acum spre porţile Eternului Purgatoriu...

— Urmaţi-mă, a spus rece activantul.

— Poate-o lăsi puţin să-şi revină ! s-a răstit Bruno. Nu vezi că abia mai respiră ? Crezi că e uşor să te obişnuieşti cu gîndul că ai încălcat Legea Eternă ?...

— Veţi avea timp pentru asta în Eternul Purgatoriu. Urmaţi-mă de bună voie, altfel voi fi silit să solicit sprijinul însoţitorilor.

În fond, omul avea dreptate. Resemnat, Bruno s-a ridicat şi a trecut în spatele fotoliului rulant.

Într-un perete s-a deschis o fantă. Au trecut toţi trei într-un tunel de tranzit, un şir de mici holuri pătrate ale căror fante intermediare se deschideau pe rînd şi se închideau imediat în urma lor. Şi au ajuns într-o sală spaţioasă, rotundă, aflată, după cît se părea, în centrul cercului descris de coridorul exterior. Într-o parte, un perete de sticlă, în cinci straturi, lăsa să se vadă cîteva zeci de chipuri aplecate deasupra unor display-uri ce le scăldau într-o lumină galbenă, pîlpîitoare. Jumătatea opusă a sălii era ocupată de o instalaţie complexă, un sistem de cilindri curbaţi, sfere dispuse aparent haotic, conuri lungi şi înguste aşezate cu vîrfurile în afară, asemenea unor ace de arici uriaş, şi nenumărate alte dispozitive şi aparate, legate între ele printr-un păienjeniş de conductori. În centru, o pată neagră. Probabil sferică, deşi nu se vedea decît ca o simplă pată, lipsită de volum, de substanţă, de spaţiu, mai neagră decît întunericul cel mai dens. Ducea spre ea o planşă metalică, îngustă, în pantă, lîngă care se afla un pupitru semicircular. Aşezat la pupitru, cu spatele, un bărbat în uniformă, cu părul lung şi argintiu.

— Nesfîrșite... ! a strigat, abia auzit, Bruno, la vederea instalației. Dar ăsta e...

— Da, Bruno, a răspuns, întorcîndu-se spre el, bătrînul de la pupitru. Era normal să-l recunoști.

Ar fi recunoscut oricînd atît aparatul, cît și pe omul cu fața lată și măslinie care-i coordona funcționarea.

— Johann !

— Eu, prietene... Îmi pare rău că ne-a fost dat să ne revedem aici...

Îl priveau amîndoi muți, neînțelegînd... sau, mai bine zis, începînd, în sfîrșit, abia acum, să înțeleagă.

Omul care îi adusese aștepta în spatele lor. Ampère l-a expediat cu un gest, apoi i-a privit din nou pe soții Chrystal :

— Va să zică așa... Și voi... Sincer să fiu, vă așteptam. De ani de zile, de cînd s-a schimbat Legea, eram sigur că într-o zi veți ajunge și voi aici. Deși am sperat tot timpul, credeți-mă, tot timpul, că, poate, totuși... În fine, asta e. Noroc că de mine depind toate coordonatele. O să aranjez să ajungeți cît mai bine.

Puțin îngrijorat, Bruno a aruncat o privire involuntară înspre cei din spatele peretelui de sticlă.

— Nici o grijă, nu ne aud, a rîs ușor Ampère. Aici nu sînt sisteme de supraveghere automată, nu le-ar servi la nimic. Pentru cei care pleacă secretele nu mai au rost. Iar eu, dragii mei, ca dispecer-aplicant, le sînt prea prețios ca să mă tem de vreo măsură disciplinară. Și-așa știu că-mi voi petrece restul vieții în văgăuna asta. Așa că vă pot vorbi deschis.

— Unde-ai să ne trimiți ?

— Undeva în Premergător, categoric, asta-i regula. Dar fiți fără grijă, pentru voi o să am grijă s-aleg un loc unde să puteți trăi omenește. Să nu spuneți nimănui, acolo, cine sînteți și de unde veniți. Nu v-ar folosi la nimic și oricum întoarcerea e imposibilă. Vedeți, e obligatoriu ca exilații să ajungă în timpurile premergătoare ultimei conflagrații, cînd transtemporalitatea era încă prea depărtată pentru a mai exista vreo posibilitate de revenire. Ba chiar din partea noastră, în eventualitatea unei schimbări de regim, nu se poate pune problema recuperării, de vreme ce sînt obligat să lucrez fără înregistrarea coordonatelor unei singure călătorii măcar, pentru siguranță. Iar Istoria Premergătoare, dragii mei, e atît

de întinsă, încît șansele de a găsi, întîmplător, vreun exilat sînt infinitezimale. O singură dată, de cînd mă îndeletnicesc cu treaba asta scîrboasă, am avut o surpriză : tocmai trimisesem o familie (în timpi diferiți, normal, ce vă-nchipuiți ! și, cînd să închid transtemporalizatorul, mă trezesc că iese din el o femeie. Printr-o șansă unică, se aflase în apropierea cîmpului de expulzie-absorbție ; l-a recunoscut imediat și a intrat în el. A trebuit să o trimit înapoi (într-un alt „înapoi", normal) dar ajutat de vreo cinci însoțitori care-au băgat-o cu forța în incintă, parcă-și ieșise din minți, săraca. La fel de mici sînt și șansele ca exilații să se întîlnească între ei acolo. Ți-am spus, îi împrăștiem pe o durată de peste zece mii de ani !

— Nu prea vă zgîrciți la prețurile de cost... ! a remarcat sarcastic Bruno.

— De, prietene, Ordinea Socială nu cunoaște sacrificii... Pot să-ți spun că transtemporalizatorul ăsta funcționează anual la nivelul întregii economii mondiale pe zi. Și, la urma urmei, poate că merită. Zilnic exilăm circa treizeci de persoane. Și mai sînt cîteva mii de transtemporalizatoare în activitate în toată lumea. Altfel, cu rata natal/mortal la care s-a ajuns, cu deșteptii ăia de sus și medicina lor, crezi că ar mai încăpea oamenii pe pricăjita asta de planetă ?

— Dar nevinovați, Johann, nevinovați... !

— Vinovați ca și nevinovați... De fapt, mai mult nevinovați, ai tu dreptate. INJUSTITIA FIAT, NON PEREAT MUNDUS ! Și ? Ce pot eu să fac ! execut niște sarcini. Altul, în locul meu, poate nici măcar nu și-ar da osteneala, ca mine, să-l plaseze, în ciuda dispozițiilor, cît se poate de bine. Dar îți dai seama că, în ritmul în care-mi sînt trimiși, cele mai multe determinări le fac aproape la întîmplare. Dac-ați ști cîți nimeresc pe căi ferate, pe autostrăzi, în pline războaie premergătoare... ca să nu mai vorbesc de cei ce se pomenesc în plin deșert, în tundră, în largul oceanului, în înaltul cerului, în adîncurile pămîntului... Știți cam cîți supraviețuiesc călătoriei ? Cinci la sută. Și cîți din totalul acestor cinci la sută nimeresc într-un loc unde sînt șanse să trăiască normal mai departe ? Trei la sută. Determinări de timpuri de pace, de zone populate, de regiuni litorale, mă rog, de locuri proprii vieții omenești, știi în ce ritm reușesc să fac ? Cam una la douăzeci de zile. Și nici asta nu-i de ajuns. Și asta se

consideră că poate prezenta riscuri, acolo, în hăul Premergător, pentru Ordinea Socială Eternă sau măcar pentru cuantumul demografic din vremurile sosirii. Știi ce vi s-a făcut înainte de a veni la mine ?

— Unde, în cabinetul ăla ?

— V-au sterilizat, prietene !

— Ce ? ! ? ! ? ! ? !...

— Sterilizat Etectrolobotomic. Castrare pe creier.

— Pe noi ? ! ? La vîrsta noastră ? ! ? ! ?

— Inflexibilă e Legea și Forța Eternă... ! a rînjit amar Ampère.

Apoi s-a întors spre pupitru, a atins o tastă și a întrebat :

— Sînteți gata cu determinarea ?

— Aproape, credatore aplicant, a răspuns o voce bărbătească. Dacă vreți, vă dăm propunerea de coordonate.

— Te rog...

Pe un display au prins să se înșiruie cu viteză o serie de numere și cifre. Ampère a manevrat cîteva dispozitive și a citit alte date, de pe un display alăturat :

— 1447... Peninsula Yber... Nțț... încercați altceva, asta nu-mi convine !

— Cum doriți. Vă dăm un apel imediat ce...

Dar Johann Ampère tăiase legătura și se întorsese din nou spre Bruno și Stella :

— Și tu, Stella ? Mai îl adori pe Eternul Unic ?

— Da, Johann... a răspuns șoptit bătrîna.

— Crezi ? Că e bun și drept ? Că ne veghează și ne ocrotește ?

— Da... Ceea ce se întîmplă, nu de la el pornește... Asta este adevărata conspirație, nu ficțiunea aia inventată de ei ca să-și justifice tirania. Ăștia sînt... nu „reformanții", ci „*De*formanții", din vina cărora Crezul se va destrăma și va ajunge, peste o sută și mai bine de ani, de rușinea istoriei. Dar Nesfîrșitul... el nu are nimic de-a face cu toate astea.

— Te cred că nu are nimic de-a face ! Nesfîrșitul, așa cum știe toată lumea, dar nimeni nu îndrăznește să recunoască măcar față de sine însuși, s-a sfîrșit demult... Creierul electronic care, zice-se, îl „perpetuează în Eternitate", nu e decît un obiect... O unealtă... în mîinile lor...

Din pupitrul de comandă s-a auzit un semnal sonor.

— Ampère, te mai cîcii mult cu boşorogii ăia doi ? Deja s-au bulucit încă două serii la uşă !

— Mai du-te-n...! înjură dispecerul. Luă totuşi legătura cu sala de predeterminare :

— Aţi găsit ceva mai bun, băieţi ?

— Da, credatore aplicant ! a răspuns prompt vocea dinainte, în timp ce un alt şir de numere şi semne se înşiruiau pe display. Ampère a atins o tastă şi, pe un ecran alăturat, a apărut o imagine difuză. Părea o stradă, undeva într-un oraş...

— Asta-i ! a exclamat bătrînul, cu ochii scînteietori. În regulă, ţineţi-o-aşa cît puteţi de mult ! Apoi, atent la pupitrul său, fără să se mai întoarcă :

— Bruno ! O poţi lua pe Stella-n braţe ?

— Ca întotdeauna... a murmurat Chrystal.

— Ia-o şi porniţi pe cărare. N-aţi uitat, nu ?

„Cărarea" cobora într-o pantă lină. Era uşor alunecoasă. Cu soţia sa în braţe, Bruno Chrystal trebuia să facă eforturi destul de mari pentru a-şi menţine echilibrul.

— Caută să te grăbeşti, s-a auzit în urma sa vocea lui Johann. Cîmpul nu stă mult şi se pare că ne apropiem de un moment foarte bun...

În jurul lor vuiau slab, şi murmurau, şi licăreau, cilindrii, şi sferele, şi conurile... „Cărarea" vibra abia perceptibil. În faţă, jos, în fundul adînciturii încăperii, în capătul conului uriaş al sistemului subteran ascuns în adîncurile de sub Concoctville, în „gaura neagră", prindea să pîlpîie uşor o imagine.

— Fantastic ce bine se leagă ! Le-am tras o păcăleală strașnică, n-am ce zice, credatorilor noştri ! Haide, Bruno, haide, un mic efort ! Te rog, e păcat să...

Vocea lui Johann Ampère se auzea tot mai slabă, mai îndepărtată... O acopereau, treptat, alte sunete, noi, străine...

Purtîndu-şi soţia în braţe, conform unui obicei dintr-un timp de mult uitat care reînvie în jurul lor, Bruno Chrystal coboară prin mijlocul unei străzi largi şi frumoase, însorite, mărginite de copaci (copaci ! Copaci în mijlocul oraşului !) şi de două şiruri de clădiri scunde şi prietenoase, cu cel mult zece-douăsprezece nivele, împodobite

discret cu arcade, colonade și basoreliefuri, printre vehicule duduind vesel și mișcîndu-se încet, fără graba dementă a subtaxurilor computerizate, care îi ocolesc, scoțînd sunete melodioase, aude cîteva strigăte, voci omenești, niște oameni îmbrăcați ciudat se apropie în fugă de ei, îi trag la o parte, pe marginea străzii, vin și alții, tot mai mulți, totul în jur răsună de ropote de pași pe caldarîm și de exclamații și întrebări rostite într-o limbă necunoscută.

Constantin Cozmiuc

MAIDANUL CU EXTRATERESTRI

1. Ora 18.00. La „Calul bălan". 14 sept. 1963

Din fericire, la ora aceea era încă destulă lumină pentru ca imaginea trotuarului, pavat cu resturi de cărămizi, să se poată strecura prin fanta îngustă a pleoapelor întredeschise numai atît cît să nu-l usture ochii, iritați de fumul de tutun din crîșma mahalalei. Vecinul i-a spus că pînă la el acasă poți număra 573 de pași. Scăzînd douăzeci, distanța dintre ei, rămîn 450. Pardon, își spuse după un moment de cumpănă. 550. Plus, minus zece, corecție pentru lungimea pasului, adăugă mîndru că pricepuse ceva din lecțiile de matematică ale nepotului, elev la liceu.

Mintea, tulburată de o porție bună de secărică, începea să se moleșească, ideile, pînă acum atît de cristaline și de limpezi, curgeau tot mai greu. Privea în jos, puțin înaintea vîrfurilor pantofilor, să nu-i vadă cît sînt de stropiți cu noroi (de unde poți găsi atîta „imală", cînd n-a mai plouat de două săptămîni ?), atent să nu dea ochi cu linia orizontului.

Nu o făcea des, de două-trei ori pe an, dar, cînd se întîmpla, era de pomină în cartier. Și de fiecare dată i se făcea rău privind îmbinarea aceea misterioasă dintre cer și pămînt, pe deasupra caselor, cînd, de la „junate" în sus, linia frîntă părea că se îndreaptă brusc și începe să valseze...

Altfel, nimeni nu putea spune că-i băiat rău, nu mai sărea de mult pîrleazul și oricum Marița nu știa, nici n-avea de unde, că de treizeci și cinci de ani, de cînd era cu ea, s-a lăsat de sportul ăsta. Spre deosebire de Emil, bețivul cartierului, post pe care-l ocupă cu onoare de

peste douăzeci de ani și pe care doar ciroza o să-l facă vacant, spre deosebire de el, nu-și datora mușchii antrenamentului la cinzeacă, ci barosului.

Cele cîteva escapade anuale nu erau decît prilejul de a se întîlni cu vechii prieteni de la „chefere", cei care încă n-au gustat din bucuria sălcie a „penziei", după ce o viață întreagă au dat cu barosul, în șuierul locomotivelor (și acum îi aduce lacrimi în ochi cînd fluieră noaptea peste case, stîrnind corul cîinilor, distrași din contemplarea Lunii).

174. 550 minus 174 cît fac ? La ce bun să mai facem avans la mizerie. Cînd se vor împlini cei cinci sute cincizeci, va auzi-o pe Mariţa, ţipînd din poartă cu o mînă în șold și cu o mătură în cealaltă, ce să-i faci, ea are treabă și el uite în ce hal vine !

Liniștea, lăsată pe nesimțite, nu-i spunea nimic, urechile obosite de ani și de tînguirea nicovalei au început de cîțiva ani să se odihnească, parcă atrase de... Ducă-se-n potcă și aia, cînd o fi o fi, toți sîntem datori ! Mirosul bălților, răsfrînt în serile de toamnă în tot cartierul — bucuros că valul de țînțari a trecut și nici broaștele parcă nu mai tulbură somnul, mirosul îi aminti de zarva ultimelor zile, cînd mahalâua vuia de zvonuri, cică iar a căzut un balon din ăla, lansat de americani cu scopuri mîrșave, au mai făcut-o ei prin cincizeci și ceva și iar așa, au murit vaci, copiii de țîță n-au mai vrut să sugă, iar babele se cruceau și spuneau, cui avea urechi s-audă, că uite s-apropie ziua și ăștia tineri nu mai merg la cuminecătură și se fac că nu-s acasă cînd vine popa de bobotează, iar a lu' Chioru nici nu l-o botezat pe ăla micu, să vezi c-o s-ajungă moroi...

284. Numa' că nepotu', băiat deștept, păcat că profesorii nu-l înțeleg și-l cheamă toată ziua pe Costică, fiul său, acum maistru la chefere, elev și el la seral, să-i spună că s-o nărăvit să citească zdrențe d'alea de un leu și că altceva nu mai știe, că mîine se termină anul și rămîne de căruță și de rușinea clasei. Georgică, așa-l cheamă pe nepot, îi spusese că n-a fost nici un balon, ci un „obect d'alea ce nu știm ce-s" și că ăla vine din Lună, din Luceafăr sau din steaua aia roșie de zicea moșu, odihnească-se-n pace, că are ceva cu războiul, că s-a făcut ca sîngele și-n nouă sute paispe și-n patruzeci, că el a luptat

în amîndouă și din ultimul a venit c-o schijă-n plămîn și un picior mai scurt, stîngul.

290. Era mîndru de Georgică, așa de tînăr și cum pricepe el năzbîtiile alea pe care le citește toată ziua. Uneori, cînd lua note proaste la școală, mai ales în ultima vreme, se punea pe lîngă el, în fundul curții, la umbra nucului cu frunze bogate, împletite cu un gutui și un vișin, și-i citea, apoi îl lămurea, că mintea bătrînă încă îi umbla la cum să potrivească bătaia ciocanului să nu strice fierul, că-i scump și se cheamă rebut și iar nu ieșim primii la întrecere, trecute vremuri... Așa a aflat că oamenii nu-s numai albi, negri și galbeni, ci că-s puzderie, împrăștiați printre stele, oare ce-or fi făcînd acolo, în întunecimea aia ! Și tot Georgică îi povestea cum fac ei un fel de avioane care merg pe Lună, da' nu din alea cum au rușii și americanii, ci ca o farfurie, nu merg cu foc, ci împotriva greumîntului cu care le trage, cum îi spune ? a, „planeta lor natală", adică tot un fel de Pămînt.

418. Oare cît face 550 fără 418 ? Cui îi mai pasă acuma, trebuie că-i în capul străzii, cărămida a făcut loc pămîntului uscat și-i fu frică să ridice capul, noroc că-i niţel fudul de urechi, altminteri ar fi auzit-o deja pe Mariţa răcnind s-o audă vecinele, la care se va văita mîine dimineaţă la „Alimentara" și la „Aprozar", cît îi ea de chinuită, și cum poate el să-l ia de braţ pe Emil și să joace amîndoi hora popească, beţivii dracului.

Și inima i se făcu ghem, o gheară i se puse în coșul pieptului, așa cum păţea de cîte ori femeia se-ncrunta la el și dădea drumu la gură, și avea la ce, că-i mai tare ca sirena depoului, că pe aia n-o aude dimineaţa și, după ce ţipă seara, nici cocoșul nu mai cîntă a doua zi la răsărit.

Mai zicea Georgică, și cîte nu știe ţîncu' ăsta, o s-ajungă departe, numai' de-o vrea și el să intre ucenic, poate îl fac maistru dacă termină școala, zicea că farfuriile alea vin și umblă în toată lumea, să nu ne lase să ne batem iar ca chiorii sau, doamne ferește, să dea cu atomica, așa cum au făcut cînd s-a terminat războiul ăsta din urmă, în care era cît pe ce să-și lase oasele, că-n primul abia-i mijiseră tuleiele și cu greu își aduce aminte cum or fugit dintr-un loc în altul de frica nemţilor, dar i-o păzit ăl de sus, de care Georgică zice că nu-i nimic ori, cel mult, unul din ăia din obiectele care nu știm ce-s. Feciorul spune că „ăia" sînt mici și verzi, dar nu-i sigur,

îl simte el ; n-are şcoală, că n-or avut ai lui bani să-l dea şi d-aia or fost toţi mulţumiţi cînd l-or primit la chefere s-aducă bani în casă, dar, chiar şi aşa, are şcoala vieţii şi asta-i cea mai grozavă, te-nvaţă ce nici la facultate nu afli, şi el, prostul, nu s-o dus cînd l-or chemat ; cine ştie, poate ieşea la penzie inginer, ca nimeni încă din neamul lui.

510. Ciuli urechile, da' nu auzi nimic. Stomacul se revolta, nu mai are anii să ţină ţoiu' cu ăştia mai tineri, oameni munciţi şi învăţaţi cu băutura ; unii dintre ei, cum sună sirena, ţuşti la „Calul bălan", la una mică, de se lasă seara şi supa-i rece de mult, iar gura muierilor mută, au văzut că n-au cu cine şi se bucură că vin drept, cu pieptul umflat şi basca dată pe ceafă şi se culcă fără să facă scandal, iar mîncarea o iau a doua zi în sufertaş, s-o mînce cînd sună sirena de pauză.

Ar trebui s-audă de-acum glasul Mariţei, s-ar uita, dar îi e frică să n-o provoace, să nu zică, în gura mare, că după ce vine cum vine, o mai şi-ncontrează. Nu-i a bună, încă nu s-a-ntîmplat să nu-l aştepte, aşa cum şi el o aştepta în tinereţe cînd ieşea de la croitoreasă, cu un buchetel de flori pierdut între degetele butucănoase, pline de zgîrieturi, în palmele bombate de bătături şi cu urme de ulei, care nici acum, după doi ani de penzie, n-au ieşit complet, încă mai erau subliniate cu negru ca şi alte zeci de riduri, al căror nume nici baba Filomeea din colţ (specialistă ghicitoare în cafea, cărţi, ghioc şi în palmă, cu studii la Cairo) nu le putea spune pe toate, sau se încurca şi pe fiecare îl boteza altfel. Şi de la Filomeea îi veni în minte că ultima oară, acum vreo două săptămîni, Mariţa era îngrijorată aflînd că o paşte „necaz mare şi boală în casă", o bănuia chiar că a scos de la naftalină hainele de moarte să se aerisească şi să iasă mirosul din ele şi a pus în schimb levănţică, sigur că da, doar toată casa mirosea...

Îi revăzu chipul, ţărîna parcă se plămădea sub picioarele lui, trecea peste pămîntul amestecat cu lut, neted ca obrazul fostei ucenice croitorese, care nu şi-a făcut niciodată meseria decît în casă, cîrpind ciorapii şi cămăşile bărbatului ei, cheferist între cheferişti, căci aproape toţi lucrau la depou şi abia-i deosebeai sub stratul de funingine amestecată cu ulei, nu după vorbă, nu după port,

ci, în cel mai bun caz după statură. Se simţea singur, îi era dor pînă şi de labele de gîscă întinse spre tîmplele femeii, îşi amintise că ieri tuşise şi ochii îi străluceau a febră şi se gîndi că, cine ştie, Georgică-i un prost că se ia de Filomeea, sau poate numai pentru că n-a trecut prin şcoala vieţii. Ca mîine o să rămînă singur, tolerat şi mutat de colo pînă colo prin casa de către noii veniţi pe lume, prea tineri să mai aibă timp şi de mofturile lui de moş cu un picior în groapă şi cu celălalt tremurînd.

O lacrimă găsi făgaşul unui rid, se scurse pe obraz, umilindu-i mîndria de bărbat sub mîinile căruia pînă şi fierul, cît îi de tare, se muia şi se supunea, după cum îi era voia şi trebuinţele chefereului. Îndrăzni să ridice privirea, căutînd ochii Mariţei, cu vitejia cu care se uitase odinioară în ambrazurile cazematelor nemţeşti, dar fără frică, ci cu milă şi hotărît să-i spună că „nu-i nimic, mami, gata, nu mă mai ţin baierele, deh, bătrîneţile, bată-le vina", dar nu văzu nici gardul din lăteţe, nici petele colorate ale straturilor de flori, nici casa, ci doar cîmp şi bălţi, gropile bombelor din paşpatru şi, în zare, linia orizontului, frîntă de acoperişurile caselor, cum se-ntinde brusc şi se clatină şi, o dată cu ea, pămîntul de sub picioare.

Căzu pe spate. Şocul, atenuat de iarba mare şi grasă, îl trezi puţin, atît cît să-şi dea seama că-ncurcase stînga cu dreapta, că a nimerit pe cîmpul mărginit de două cartiere şi de zidul de cărămidă tencuită al chefereului. Rîse ca un copil la gîndul că l-ar putea vedea vecinii cum arată, om bătrîn, ieşit la „penzie". Încercă să se ridice, dar mîinile îl ascultau greu, picioarele deloc şi, în plus, îi era greaţă. Parcă stînd pe-o parte era mai bine şi iarba moale îmbia dulce la somn.

Adormi mulţumit, dar şi înfiorat, dîndu-şi seama că se află într-o groapă, dar nu „aceea" (cum spunea maica : „apăi om mere şi noi la casa noastră"), ci una lăsată de un obuz, le cunoştea el pe astea, aici nu mai cade nimic ; nici baloane, nici „obecte din alea care nu ştim ce-s", poate doar, ferească sfîntul, o ploaie cu grindină. Avu vise multe şi colorate, cu poveştile citite de Georgică din fiţuicile alea de un leu, de care toţi profesorii ziceau că nu fac doi bani, oameni învăţaţi, dar, cine ştie, unde-i carte multă...

2. Strada Dunărea, nr. 256, ora 21,30. Aceeaşi dată.

Mergea greu, cu pieptul bombat, încercînd să păstreze linia dreaptă a trotuarului. După ce că reumatismul bătuse de mult la poarta larg deschisă a trupului, iar stomacul îi făcea figuri mai ales la prînzul de duminică, în urma meciului de la stadionul chefereului, după toate astea îl mai durea şi capul, junghiuri ascuţite la cea mai mică mişcare, pe care i le ură şi lui Mitică, crîşmarul, să aibă parte de ele în fiecare dimineaţă că nu-ş' ce dracu bagă în secărică, de l-o şi prins o dată garda financiară, da' o scăpat după doi ani, la amnistie.

Ţipătul Mariţei îl înfruntă deschis, bărbăteşte, adoptînd pentru prima oară privirea îngrijorată şi speriată în locul celei jalnice, de cîine bătut, care nu găseşte locul în care să i se piardă urma şi atunci văzu şi el că izbînda-i de partea celui mai tare, adică nici ea nu mai ţipă, nici el nu mai trebuie să se ascundă-n şopru, unde găsise locul în care se pitula Georgică, atunci cînd n-avea chef să se ducă la şcoală ; nu putea umbla prin cartier, că-l cunoşteau toţi vecinii ca pe-un cal breaz.

Şi Mariţa se uită la el ciudat, nu cu ură, căci ea nu se măritase „a la rigueur", cum zicea coana Matilda, adică „dacă baş, îi musai", ci l-o văzut ca pe un zburător, aşa înalt, spătos şi cu părul ca pana corbului, arătîndu-şi dinţii albi ca laptele de sub mustaţa stufoasă ; ceva nu-i a bună, ştie ea că se simte cu musca pe căciulă cînd vine acasă afumat, da' n-o mai fost aşa din aprilie, cînd s-or dezgheţat bălţile şi era să cadă-n apă şi niciodată n-a stat atît de mult, ceva trebuie că s-o-ntîmplat, parcă nici nu-i chiar aşa de... totuşi, prea-i sticlesc ochii.

— Ce-ai păţit ? îl întrebă ea cu glasul îngrijorat, spre mirarea vecinilor care nu auzeau nimic, deşi şi-au deschis ferestrele, nu mult, cît să nu piardă un cuvînt din ce va spune, şi ei, ce oameni, n-au ţinere de minte, că ea tot aia spune de zece ani, doar ordinea o mai schimbă — şi mîine, oricum, se va povesti cu totul altceva.

— Eh, am păţit-o şi eu. M-or prins ăia din „alea care nu ştiu ce-s" !...

Mariţa îşi duse mîna la gură, icnind a mirare şi a spaimă, auzise multe de la vecine, da' toată lumea zicea că-i un balon american, ba chiar îşi amintea de zarva dintr-o noapte cînd pe maidan s-au văzut lumini ciudate,

s-a auzit un vuiet și cîinii lătrau a moarte, dar ea n-a ieșit afară, că-i era frică, și bărbatul a zis să-l lase-n pace, că n-au decît să-l prindă și pe Pralea și pe cine vor, numa' să nu-i strice lui somnul. „Săracu, își spuse, tot mai visează că dă cu ciocanu-n fierul înroșit, nu-ș' ce dracu' i-o fi plăcut atîta, că pe cînd lucra tot zicea că abia așteaptă să iasă la penzie și-n ziua de a ieșit a plîns ca un copil de țîță".

— Și... te-or bătut ? întrebă ea cu milă, văzîndu-i hainele mototolite, cu urme de verdeață în coate și genunchi, că, dacă ar fi fost mai tînăr, s-ar fi gîndit la altceva, însă acum, cine știe, poate că și nătăfleață ăsta de Georgică știe ceva, deși nu-l auzise să zică de bătaie, dar în mintea ei de femeie îmbătrînită între lăteţele curții nu putea ști ce or să vrea oamenii furișați de departe.

El nu putea recunoaște că ar fi fost bătut, în cartier îl știa lumea cumsecade, da' cu năravi, că dacă se-ncrunta o dată, nu-i mai stătea nimeni în cale, știau toți cît de iute-i la mînie, de cînd aruncase cu obada unei roți după șefu' de tură, care nu-l cunoștea și venise să-l mustruluiască pentru că-i băut la serviciu. Or, el niciodată n-a făcut așa ceva, lucru-i lucru și casa casă.

— Nu m-or bătut, da' nu-ș' ce mi-au făcut de am înțepenit tot și atunci m-or luminat cu ceva și nu mai știu nimic, improviză el, nemaiștiind dacă a visat numai și minte de se lasă-ngheţul mai devreme, sau toate astea s-au întîmplat aievea.

— Haide înăuntru să mănînci, ți-am ținut supa caldă, îl îmbie ea, făcîndu-i-se rușine de toate scandalurile pe care le iscase așa, de ochii lumii, să nu creadă mahalaua că ea-i proastă și-i rabdă bărbatului toate toanele, ca femeia lui Emil, că de-aia a ajuns unde a ajuns, să mături șanțurile laolaltă cu porcii.

— Nu pot, răspunse el cu suferință-n glas, mă doare capul și, cînd vorbesc, mi-e așa de greață, cred că mi-or dat ceva, o injecție sau, mai știi, m-or fi radiat cu ceva...

Mariţa îl luă de braț, cum se plimbau odinioară duminica pe Corso, înainte de a merge la Pădure, la „Țînțarul", să mănînce mititei și să bea bere (el, ea numai gusta un pic și surîdea jenată, spunînd că nu-i place) și după aceea mergeau seara la film, vara la grădină, se-ntorceau tîrziu acasă, uneori cu ultima cursă a tărăboanței ăleia de tramvai, care-i legăna ca pe prunci înainte de a adormi.

Simţi şi mirosul tare de alcool şi nu se-mbufnă, numa' se-ntoarse către el şi-l întrebă galeş, aproape glumind :

— Ţi-au dat şi de băut ?

— Nu mi-or dat, m-or forţat, da' eu le-am zis că nu-mi trebuie, că am şi-acasă, dar după injecţie nu mai ştiu

Se opri aici şi i se făcu ruşine. Om bătrîn şi minte, ceva se răsculă în el şi, cum nu putu recunoaşte adevărul, acum că Mariţa îl ţinea aşa drăgăstoasă de braţ, începu şi el să creadă ce zicea, sau măcar că pe lîngă ce a fost la „Calul bălan" i-au mai dat şi ăia.

3. O lună mai tîrziu. Acelaşi loc. ora 14.

Georgică se simţea mîndru, astăzi urma să apară *Colecţia* şi poate că redactorul şef va răspunde şi scrisorii lui, la care adăugase, ca din nebăgare de seamă, şiretenie de copil, cîteva file rupte din caiet, pe care scrisese o povestire din alea care apar în Revistă, cu bandiţi americani şi farfurii zburătoare care scapă lumea de ei.

Mîndria sa provenea şi de la privirile încărcate de invidie ale colegilor de clasă de cînd povestea bunicului făcuse înconjurul celor două cartiere care mărgineau maidanul. Unul, din păcate mai mare, că i-ar fi arătat el, îi spusese în pauză : „Băi ăsta... a' lu' Petrache Lupu din Maglavit" şi rîsese singur, ceilalţi ar fi rîs şi ei, dar nu ştiau dacă-i de bine sau de rău şi, orişicît, Georgică era de-al lor.

Cînd cîinele lătră, ştiu imediat că-i poştaşul ; sări să fie primul la cutia de lemn, mîncată de carii, înnegrită de vreme şi de fum, unde găsi ce trebuia şi tare se mai bucură ; Revista, cu o rachetă zburînd spre Lună pe copertă şi „Poşta redacţiei" pe ultima filă. Lîngă ea, o scrisoare într-un plic lung, cu timbre frumoase şi adresa bătută la maşină, iar în colţul din stînga cinci litere care ardeau ca focul : NICAP, iar dedesubt : „*National Investigation Comitee for Aerial Phenomena*" şi adresa.

Nu îndrăzni să intre în casă, ci se furişă în şopru, în ascunzătoarea dintre lemne, unde ţinu strînse la piept Revista şi plicul, căznindu-se să-şi amintească scrisoarea trimisă pe adresa din ziarul cu multe femei, pe care îl găsise Costică sub tribunele stadionului şi i l-a dat pe douăzeci de timbre, cinci bile de sticlă verde şi un bri-

ceag ruginit. Îl luase numai pentru pozele cu farfurii zburătoare, problema femeilor avea să-l preocupe mult mai tîrziu, cînd amintirea ziarului se va șterge cu totul din minte. La americani scrisese așa :

Tovarășe Nicap,

Eu sînt un elev din România și vreau să vă spun că bunicul meu a fost răpit de un OZN, unde l-au ținut prizonier pînă seara, dar bunica nu l-a certat, ci l-a crezut că el zice că nu l-au bătut, ci numai s-or uitat la el să vadă cum îi făcut și i-or dat ceva de băut.

Cu salutări tovărășești,
Georgică
TRĂIASCĂ LUPTA PENTRU PACE !

Timbrele le-a luat din banii economisiți, mama îi dădea doi lei în fiecare zi să-și cumpere sandvișuri de la bufet, numai să aibă grijă să nu fie salamul vechi sau nu cumva să se pună muște pe mîncare, dar nu-și luase o săptămînă, împărțind ujina lui Mihă, lasă că și el i-o dat cînd a avut și, uite, acum primește răspunsul, tocmai din capătul celălalt al lumii, scrie și că a venit „Par Avion" — Via Acrea, cum s-ar zice, cu avionul.

Se hotărî în cele din urmă să deschidă Revista la ultima pagină, unde-și văzu numele, al doilea cum numeri în sus, și inima i se sui în gîtlej, încît de-abia reuși să citească literele ce-i jucau în fața ochilor :

„*Georgică* 5" (scrisese „5", deși nu știa ce-nseamnă, dar pe toate numerele caselor din cartier scria „Circumscripția 5").

Mulțumim pentru aprecierile la adresa colecției și pentru detaliile în legătură cu întîlnirea bunicului dv. Credem că a fost vorba mai curînd de un fenomen natural. Cît privește povestirea trimisă, ea nu se ridică peste nivelul compunerilor de școală. Reveniți după ce terminați liceul.

Rămase stană de piatră, împărțit între pornirea de a rupe broșura în bucăți și cea de a plînge, dar se forță să fie tare, cum se cuvine unui bărbat și își spuse că, lasă, o să le arate el de ce-i în stare mai tîrziu, acuma are alte treburi, de pildă să citească scrisoarea.

Apoi se consolă cu ideea că n-au înțeles-o, ce frumos le-a spus el cum se curbează spațiul și că paradigma de azi nu pricepe cum devine chestia. Luă scrisoarea în mînă și, tremurînd de emoție, o deschise, pipăind uimit hîrtia japoneză pe care se înșiruiau o serie de litere pe care nu le putea lega în cuvinte. Știa că e scrisă în engleză, dar spera că ar putea înțelege măcar cîteva vorbe din care să-și dea seama, cel puțin în parte, de conținutul scrisorii.

Lucrurile însă se puteau rezolva. Nu departe de el stătea nenea Relu, advocat în penzie, și care precis vorbea americana, că toată lumea știe, a stat vreo zece ani la ei, l-a prins războiul acolo și nu s-a putut întoarce și după aia s-a hotărît greu că s-a încurcat cu una de acolo, o chelneriță, și totul a fost bine pînă cînd a aflat bărbatu-su și a pus mîna pe pistol, cu americanu' nu-i de glumă dacă are și gloanțe, și el avea, așa că nenea Relu, știe toată lumea, a șters-o de-acolo cu primul vapor și cu ce-o avut pe el, ba, spun unii, că nici echipamentul nu-i era complet, ce-o apucat să ia la repezeală cînd a sărit pe geam. Aici Georgică avea dubii serioase, înțelegea în linii mari ce s-a întîmplat, însă toate astea i se păreau haotice, poate și din cauză că nu pricepea ce înseamnă „să te încurci", că doar n-o fi ca atunci cînd îl scoate pe el ca din oală la tablă.

Cu nenea Relu lucrurile erau limpezi și Georgică știa cum să le limpezească și mai bine, așa că se furișă în cămară, găsi una din sticlele ascunse de tatăl său (și, dacă vede că nu-i, o să creadă că a luat-o mama sau bunicul și n-o să zică nimic), o înveli în ziare și într-o cîrpă, își luă scrisoarea și-o zbughi repede, pînă nu prinde de veste că iar nu și-a făcut lecțiile.

Intră la avocat uitînd să bată de ușă, el și cu Ioșca-baci se purtau cu copiii ca de la egal la egal, unii spuneau că-s la aceeași vîrstă, numai că ăștia micii mai și cresc, se miră că de ce închide așa repede radioul, dar nu spuse nimic, bătrînii au ciudățeniile lor, și-l rugă într-un suflet să-i traducă și lui scrisoarea.

„Nenea Relu-avocățelul", așa-l strigau copiii, îi luă scrisoarea din mînă, își puse ochelarii de citit, se uită la ea așa cum se uită bunica la ramura de măslin adusă de la Ierusalim, apoi îl măsură pe Georgică de sus pînă jos cu o privire admirativă și începu să citească greu,

lumea spune că era mai bun de gură decît de citit, da' cîte nu spune lumea-n mahala :

— *Dir Georgi,* adică dragă George. *Ui uere veri glad,* adică ne-am bucurat foarte mult, *listening iur letăr,* primind, cum s-ar zice, scrisoarea ta. *Iur riport on UFO uere veri interesting,* adică ce i-ai zis tu de UFO, asta nu știu ce-i...

— Obiecte care nu știm ce-s, sări mîndru Georgică, bucuros că-și putea da importanță, fără să observe cum bătrînul păleşte brusc şi mîna prinde a-i tremura, copiii n-au ochi pentru asemenea amănunte, dar să-l auzim pe nenea Relu :

— Mă rog, zice că i-a interesat, *end uil bi pablişed,* adică o să-l publice, în *severăl giuornăls,* în cîteva ţăitunguri d'ale lor, *undăr ză taităl,* cu titlul, *flaing Sausărs ovăr Romania, ist iurop,* adică farfurii zburătoare peste România, Europa de est, *closd incontăr,* întîlniri de-a-proapelea.

Şi termină cu : *gritfuli iurs,* ai dumitale recunoscători. *Năşional invcstigheişăn comitii of airiel finomena,* sau comitetul naţional de investigare a fenomenelor aeriene.

Lui Georgică i se păru că ultimele cuvinte fuseseră spuse cu uşurare, vru să-i mulţumească şi să plece, dar bătrînul advocat îl opri spunîndu-i că are şi un „pe se" şi, văzîndu-i mutra întrebătoare, îl lămuri că mai are ceva de zis după ce s-a semnat.

— Zice ; *auăr last riports intichcit zat tri misterius men in blec,* adică în ultimele lor rapoarte se vorbeşte despre trei oameni în negru, misterioşi, *zat are hăutind ză UFO uitnăs,* care-i vînează pe martorii ălora care nu ştim ce-s, *tending tu convinsing zem tu not send eni riport,* încercînd să-i convingă să nu mai trimită rapoarte. *Bi ker ful zei ar denjăruz,* ai grijă, sînt periculoşi.

— Uite ce-i tu, băiete, lasă sticla aici, ia-ţi scrisoarea şi nu mai spune la nimeni că ai fost la mine ! Şi să nu mai aud de-alde astea, cu ăştia nu-i de glumă, ascultă la mine, una două pun mîna pe găn, adică pe pistol şi te-şi-mpuşcă.

Georgică nu mai zise nici săru'mîna, îşi luă scrisoarea şi-o şterse uitîndu-se des în urmă, să nu-l urmărească cineva, intră ca un vifor în casă şi, tremurînd, îi povesti maică-si tot, iar ea, înainte de a veni tata de la depou, le spuse vecinelor din stînga şi din dreapta, care, la rîndul

lor, n-au spus nimănui, decît care pe unde a apucat. Aşa se face că, atunci cînd se-ntoarse tatăl, fu ultimul din cele trei cartiere care află de noul pericol ce se abătea asupra familiei, prea încercată în ultima vreme, după atîţia ani de liniște relativă, cînd singurele evenimente notabile erau escapadele bărbaţilor pe la „Calul bălan", şi astea notabile, pentru că se-ntîmplau rar, la Emil, de pildă, notabil ar fi fost să fie dimpotrivă.

Tatăl nu se sperie, deşi în sinea lui simţi nelămurit ceva ce nu mai simţise din război, cînd ţiuiau gloanţele lîngă el şi-i cădeau camarazii, unii prieteni din copilărie, seceraţi ca grîul copt. Îşi căută securea şi o puse la-ndemînă în hol, curăţă şi puşca de vînătoare cu care împuşca lişiţe la Ţirigă, balta de către Săcălaz, iar patru cartuşe le puse în buzunarul hainei, să le aibă la nevoie.

Apoi se gîndi bine şi după o oră termină sticla de vin, prinse curaj, luă scrisoarea, îl mai puse pe Georgică să-i spună cu de-amănuntul totul şi se duse la sectorist. Aici fu bine primit, îi povesti de-a fir a păr ce ştia, ajunseră amîndoi la concluzia că ăia trei sînt fie bandiţi, fie „işpioni", cum spunea tot cartierul, poate şi celelalte două, bătîndu-şi joc de babe, ele, care erau prima sau a doua generaţie stabilită în oraş, majoritatea pe lîngă depouri, fabrica de ţigări, foarte puţini — domnii, funcţionari care pe unde.

4. Peste două săptămîni. Ora 15,00.
Depoul C.F.R. Remiza.

Sile era proaspăt tuns la moş Regep, cu care, ca de obicei, jucase şi o moară, muşcîndu-şi buza să nu rîdă cînd îi spunea nerăbdător „no, mută, nu sta ca o gugă !"

Primăvara, prin mai, copiii aruncau cărăbuşi în „salon", ştiind bine că moşul nu-i suportă, face alergie la ei şi de fiecare dată se urca pe masă, ţipînd cît îl ţinea gura că el „are cu inima" şi că-i bătrîn şi nu se cuvine să-şi bată joc mucoşii de el. Sile îşi plimba ceafa, eliberată de podoaba capilară pînă către creştet (Regep tundea numai „nemţeşte", dar repede), prin depoul în care mişuna un furnicar de oameni în salopete rareori curate sau în uniformele albastru-închis ale căilor ferate.

Lîngă podul rulant îi întîlni pe Hanzi şi pe Ioji, şi-i întrebă de unde vin, bănuia că de la „Zorile", lîngă pa-

sarelă, de la o sticlă de bere, din acelea cu gîtul lung și subțire, ținute la gheață pînă cînd simți că merge și un rom alături, să-ți apere gîtul de răgușeală.

— Ai auzit ce s-a întîmplat cu meșterul ? îl întrebă Ioji înfrigurat, uitînd să-i dea binețe.

— Ce să fie, acuma l-am văzut, s-o dus la „Pacificul" ăla care-i în revizie la depoul 1.

— Nu, mă, îl lămuri Hanzi, nu ăsta, meșterul nostru care ne-o pus ciocanul în mînă.

— N-am auzit nimic. Doar nu...

— Nici vorbă, continuă Ioji, numa' c-o pățit una nemaiauzită, cică l-or luat niște oameni din Lună, sau naiba să-i ia de unde or fi, și l-or sucit pe toate fețele, s-or uitat la el și i-or tăiat unghiile, auzi, mă, ce să-i facă, și i-or zis americanii că or să vină trei oameni în negru, să-l silească să-și țină gura și să nu spună la nimeni că ce-o văzut la ei în avion...

— Rachetă, îl corectă Hanzi.

— Că mare bai n-o fi nici dacă-i avion, insistă Ioji, băiat bun, dar cam încăpățînat ; nu-i plăcea să-i ia cineva vorba din gură, mai ales să i-o și întoarcă, răsucită altfel de cum simțea el că trebuie.

— No, și ? întrebă Sile, neștiind ce să creadă. Să-i spună sectoristului, că are el grijă de ei și-o să-i trimită gașca lui' Jaga, să se-nvețe și ei cu munca, nu să se ia de ăi bătrîni...

Apoi tăcu, amintindu-și de palma grea pe care o încasa peste ceafă ori de cîte ori nu-i intra în voie meșterului și i se încurca în picioare sau nu venea destul de repede cînd îl trimitea după țigări sau să-i ia „ce-o găsi și el pe acolo, da' să nu fie roșu," că-i urcă tensiunea. Hanzi și Ioji își aminteau și ei de scatoalcele îndurate, la rîndul lor, din diverse motive, ba pe Ioji îl bătuse bine, de i-a spart și nasul, cînd s-a împiedicat de era să-l calce locomotiva de manevră. Dar nu-i purta pică, învățase atunci că viața în depou nu-i „traiul de pe lume", că aici, într-o pădure de linii și de vagoane care ba se duc, ba vin, ba' trebuie băgate la revizie, aici viața depinde de cît de bine poți ține ochii deschiși și, dacă reușești, să-l caști și pe ăla din ceafă, al soacrei.

Și toți trei simțiră nevoia să glumească puțin pe socoteala bătrînului, nu să-l sperie prea tare, dar numai cît să rîdă împreună după aceea, aveau dreptul, erau și ei

muncitori cu categorie mare, loji chiar o să se-nsoare cu Roji ; spuneau, cînd Luna era sus pe cer, că sufletele lor rimează ca și numele, dar mariajul a rămas în proiect.

Gîndul de a se îmbrăca în negru, ca malagambiștii care pînă nu de mult bîntuiau cartierul, mai ales sîmbăta și duminica după-amiază în drum spre Corso, unde-și toceau pingelele (puse de moș Wanyek) între teatru și catedrală, ore-n șir, pînă cînd, năduşiți, intrau la Lloyd să se bucure de-o baterie rece și fără sifon, că nu mai poți dansa la bal, la „16 Februarie" sau la „Ada Marinescu", gîndul de a se îmbrăca la fel și de a-i juca meșterului o festă, că și el își bătuse joc de ei cînd i-o pus să bată cuie-n șina trenului, gîndul de a rîde apoi împreună la „Calul bălan" sau la „Dunărea", ori chiar la amîndouă, nu putea fi cerut de nimeni ca fiind numai al lui, ci le veni la toți o dată, cum le venea și cheful, după ce suna sirena, să bea una mică înainte de a merge la gazdă, unde primeau și de mîncare în schimbul unei sume modeste, da' s-o și ajute în treburi, că-s tineri și nu le strică.

— De unde costum ? întrebă Sile, amintindu-și că Ioane are și i l-ar da, numa' că al lui îi albastru închis, să fie bun la mai multe ocazii : nunți, botezuri, reuniuni și înmormîntări, și lumea zice clar că ăia de-or să vină (zvonuri scoase de babe, desigur) or să poarte țoale negre.

— De la Kreuser, propuse Hanzi, cu un pol ne dă pe două zile la toți trei, și mai mergem după aia și la grădină, la „Răchita", și-a doua zi la bal la „Ada", să-și sucă gîtul fetele după noi. Kreuser împrumuta costume de toate felurile, avea de la opincă la costum de mire tot ce vrei, numa' baiul era că avea dugheana-n Fabric și ei, toți trei, aveau o trebușoară cu băieții de acolo, pentru o fată din Kunz, care dansase prea mult cu Sile și cei din Fabric răspundeau s-o ducă nevătămată acasă, că fratele ei era fierar la U.M.T. — cu ăștia nu te pui, au mîna grea — și, ziceau ăia din Kunz, o făcut și cinci ani de box.

Dar se rezolvă și problema asta : l-au trimis pe Mișu, băiatul vecinilor gazdei, care pentru patru „Orientale", din care una a fumat-o pe loc și a amețit, a încălecat pe bicicletă, un NSU uitat de un neamț fugit în grabă-n pa'ș'patru, sau cel puțin așa susținea tată-su, și le-a adus costumele, lăsînd un buletin amanet și mai cerînd încă trei țigări, pentru că, zicea el, dar ei nu-l credeau, a trebuit

să fugă de gașca lui Jaga, care dăduse după el cu pietre, de era să-i spargă capul.

S-au îmbrăcat repede, ca la armată, admirîndu-se îndelung în oglinda mare din camera gazdei, și-au dat cu briantină-n părul negru și lucios și au pornit, mîndri că se știau urmăriți de ochi curioși de după leațuri sau de după perdele, la cei ce aveau casa la stradă.

Au mers pe lîngă zidul tencuit al chefereului și, mai în jos de pasarelă, au aprins o țigară (o „Națională", căci „Orientalele" le țineau doar pentru cînd erau străini de față), cu ochii spre bălți, căutînd-o pe aia unde se vor duce duminică dimineața la pescuit, sau mai bine sîmbătă seara, după bal, cu lanterna și năvodul.

Au trecut de două ori prin fața casei meșterului, făcîndu-se că n-au treabă (ori poate că așteaptă o fată), să vadă cine umblă-n curte, că dacă-i și coana Mariță acasă mai bine se-ntorc pe la barieră și trec iar pasarela, nu-i a glumi cu ea, știau ei, au văzut și cucuie pe capul meșterului, mai ales cînd venea la slujbă cu ochii roșii.

Dar nu mișca nimeni, meșterul dormita-n curte, sub umbra nucului — și asta era bine, buimac de somn nu-i putea recunoaște, doar nu s-or văzut de șase ani și cum se mai schimbă băieții la vîrsta lor, făcuseră și armata între timp, iar cînd s-au întors nimeni nu i-a mai cunoscut la depou.

S-au pus în fața lui, Hanzi cu sticla de vin ținută la spate, să n-o vadă meșterul și să-și dea seama că nu-i decît o glumă — cine vine cu gînduri negre și cu sticla plină ? — și au început să tușească, apoi cînd au văzut că meșterul, ce-o mai îmbătrînit, săracul, clipește din ochi și răsuflă mai repede, s-au pregătit imitîndu-l pe ăla pe care l-o cusut unul din bucăți și umbla bezmetic speriind lumea, cum au văzut într-un film.

— Mă ! tună Sile, simțind că-l pufnește rîsul și nu mai poate. Meșterul se uită țintă la ei, nu se speriase, dar nici treaz nu era, dormita încă în sinea lui cu ochii deschiși, crezînd poate că visează.

— Tu să nu mai povestești ce ai pățit, noi sîntem tari, mă, și te luăm sus la noi și te dăm de-a dura dintre nori.

Bătrînul deschise ochii larg și-i privi îndelung. Sile îi văzu pumnul strîngîndu-se și-și apleacă ceafa din instinct, dar Hanzi întinse sticla cu un gest poruncitor și meșterul

o luă, o mirosi, gustă întîi cu grijă, apoi oftă, de, dacă așa i-a fost scris, să-i dea de băut ăștia din obiectele care nu știm ce-s, cu destinul nu te poți pune, mai ales că are și gust de tămîioasă ; vinul îl făcuse tata lui Hanzi, de fel de prin Recaș.

Dar abia-nghiți bătrînul o dușcă bună, că loji, cu ochii-n patru, văzu în capul străzii fusta înflorată a Mariței care venea cu sacoșele pline. Zise un „șase, mă" șoptit și se grăbiră să plece. Bătrînul îi urmări din ochi, mulțumit că-i lăsaseră sticla, remarcă frizura lui Sile, își zise rîzînd în sinea lui că și ăștia or fi avînd pe acolo un Regep și oare ce moară s-o fi jucînd prin lumile alea pe care nu le pricepea, dar nici nu-și bătea capul cu ele, că trebuie că-i ca pe la noi, doară uite ce vin bun știu să facă.

Marița intră în curte, îl văzu cu sticla-n mînă, dădu să țipe : ce, acuma face birt în ogradă, avu însă un fel de presimțire și se uită în lungul străzii, unde-i văzu pe cei trei îmbrăcați în negru, grăbindu-se pe lîngă gardul chefereului. pricepu imediat că soarta s-omplinit și începu să plîngă, de mila ei și a bărbatului, oameni sărmani, vîriți într-o gîlceavă pe care n-o puteau nicidecum pricepe.

Dar firea ei tare, de femeie care răzbise singură-n război, își spuse cuvîntul, și și-l spuse așa, că dac-o mai fi să dea ochii cu ei, o să le-arate ea lor, drept care se duse-n bucătăria de vară și puse la-ndemînă sucitorul, și-ntr-un loc numai de ea știut două kile de pălincă de Bihor, o dată și făcuse focul cu ea, cînd i se terminase gazul și nu a vrut să ceară din vecini, că, de, tu-i ceri un ou și ea-ți ia mîine și cocoșul.

Apoi se liniști și îi aștepiă să vină.

5. Punctul lagrangean nr. 2.
Anul galactic 31,535

Kvisq se plimba agitat între aparatele stației, dînd cu pumnul ici și colo, pe unde nu erau butoane, grijuliu să nu facă vreo năzbîtie. Se-ntrupase de curînd, venit tocmai de pe Huva, de lîngă centrul din care țîșneau brațele spiralei înstelate. furios pe soarta care-l aruncase cine știe pentru cît timp în mahalaua asta galactică, unde ăștia vor să-și facă de cap. Le-ar arăta el, dar cine-l

lasă ? Le-a propus șefilor că, dacă tot se-nteresează de marginalii ăștia, să le umfle-bonetele și să le spele creierii, dar ei i-au spus că, dacă încearcă așa ceva, acolo-i putrezește informația și să ia aminte, că-n mahala entropia-i mare...

În timp ce el, copia lui Kvisq, își omoară vremea studiind istoria planetei ăsteia, cu locuitorii ei belicoși (de cîte ori n-au tras după el cînd se ducea cu treburi la bazele secrete de la poli), „originalul", e bine mersi acasă și cine știe ce treburi interesante face.

Nu se liniști pînă cînd nu-și rîse în barbă, gîndindu-se că, după ce o să termine treaba aici, memoria i se va transfera ăluia, ca și eventualele modificări ale personalității, să vadă și el, originalul, ce înseamnă plictisul în mahala, unde pînă și galactoviziunea abia se vede și n-ai cu cine vorbi, decît cu tine însuți. Cu ăștia n-ai despre ce discuta, nici n-ai voie, ca să nu-i influențezi, deși el, Kvisq, crede că mai curînd șefii se tem de o contaminare.

După care începu să se certe cu Spectra, și asta se crede deșteaptă, domnule, n-ai mai văzut așa ceva, cum dai drumu' la un computer, nu-i mai ajungi cu prăjina la nas, se uită de sus la tine, nu-i poți spune nimic că-i sare siguranța (bine că măcar la asta s-au gîndit cînd l-au programat !), îi simți aroganța în spatele puzderiei de date cu care te-mproașcă și pe care orice om normal le-ar uita chiar dacă și-ar pune extensia de memorie.

— Totuși, insistă Kvisq, simțind că i se umflă vinele la tîmple, cine a fost acolo, pe maidanul de lîngă depou ? Scrie clar în fițuica aia că au răpit un bătrîn, l-au cercetat și i-au dat drumul. Ei, ce ai de spus ?

— Nu avea cine, răspunse Spectra, cu glasul ei feminin care-l scotea din sărite și n-avea voie să-l schimbe. Spectra este o entitate inviolabilă, scrie și pe scală, cum te atingi de îmbinări, cum strigă la Centru. Nu s-a apropiat nici o navă de sistemul acestei stele, continuă ea, iar noi n-am făcut incursiuni de cinci ani patru luni și trei zile, dacă e să numărăm după calendarul lor.

— Bine, se liniști Kvisq, temîndu-se nu de o invazie, asta numai mahalagiii își pot imagina, ci de o inspecție inopinată... și era o dezordine pe stație... Și asta pentru că Spectra n-a fost programată să fie femeie de ser-

viciu, n-au găsit post în schema memoriei, așa-i la periferie, dar ce să-i faci, trebuie să afle neapărat ce naiba se-ntîmplă cu lumea asta, prea s-au înmulțit cazurile de rapoarte în care nu-i vorba de ei și, dacă nu află cine se plimbă pe planetă, îi scade calificativul și, ferit-a Centrul, poate mai face un stagiu în mahala.

— S-ar putea să se fi teleportat... încearcă Kvisq o explicație.

— Cînd am spus că nici o navă, asta include toate procedeele de transport cunoscute, i-o tăie Spectra.

— Cercetează memoria bătrînului, îi comandă Spectrei, bucuros că a găsit și el ceva la care ea nu se gîndise.

— Am făcut-o imediat după ce înregistratoarele mi-au transmis nota, răspunse triumfător mașina. Există înregistrări ale evenimentului, însă foarte confuze, imaginea nu se poate detalia nici cu cele mai drastice tratamente...

Kvisq rămase pe gînduri. Asta era într-adevăr ciudat. Puțini martori ai rarelor sale treceri pe lîngă suprafața planetei și-au păstrat memoria, în ciuda încercărilor de a le șterge informația, desigur că nu a rămas la fel de vie ca înainte, în orice caz însă într-o stare mai bună decît a bătrînului.

Și nu mai exista decît o soluție, cea mai neplăcută, să se deplaseze personal; în formația clasică de lucru, multiplicat la trei, pentru ca, în caz de ceva, măcar unul să aducă informația ; nu-i era frică, oricum el rămînea pe stație, chiar și în cazul cînd stația însăși ar fi pățit ceva, asta, din cîte știa el, nu s-a-ntîmplat niciodată, dar chiar și atunci rămînea originalul.

— Îmi permit să sugerez, începu Spectra suav, dar Kvisq i-o tăie scurt ;

— Știu, trebuie să mă duc acolo, apoi rîse fericit că i-a luat-o înainte și-i porunci să pregătească înregistrarea și multiplicarea personalității pe suporturile din depozit.

— Avem șase seturi activate, spuse Spectra, și vorbea degeaba, pe el nu-l interesa, dar așa era regula, omului trebuie să-i amintești tot timpul, numai mașina nu uită.

Era aici de cînd Spectra raportase că „aștia, politic, se bat ca chiorii" și că, zicea ea, „nu-i exclus să-și dea singuri foc la valiză". Atunci s-a hotărît să-l trimită pe el, observator federal de rangul întîi, să înregistreze cît

mai mult, pentru ca mai tîrziu, după ce federația scapă de belea, să vadă și ei cum evoluează boala asta. De sinucidere n-a auzit decît curînd, a învățat cuvîntul de la ei, de fapt era la modă ca servitoarele părăsite să bea gămălii de chibrituri diluate în vermut. poate că și ăștia se simt părăsiți și uitați. dar cum să te încurci cu ei, că odată-ți pun picioru-n prag după ce se simt destul de tari pe poziție, că pînă atunci sînt ca mielușcii. Și rîse. gîndindu-se că se și antrenează, undele radio erau pline de „ie, ie, ie", sunete care, în conformația urechii lui Kvisq, se auzeau la fel ca „bee, bee, bee".

Spectra îl informă grav că totul e pregătit pentru înregistrare-transfer, sonda pentru dus-întors a fost expediată, va ateriza pe fundul unei bălți nu prea adînci de pe maidan, să n-aibă grijă, nu se udă, va fi hidrofug ca o gîscă și, pentru orice eventualitate, sonda va rămîne activată permanent, pe maidan s-au semnalat conflicte nocturne în zona pasarelei, cu motive obscure pe care mintea ultrarapidă a Spectrei le-a înregistrat, dar nu le-a putut da de cap.

Și Kvisq se așeză pe fotoliu, cu sentimentul straniu că entropia va învinge informația personalității lui, deși exista originalul și, cine le mai știe, două-trei copii păstrate în arhivele biroului de cadre al galaxiei. Marginalii ăștia tot au spus o chestie mare, că să pleci înseamnă să mori puțin și Kvisq nu se mai mișcă pînă cînd apărură copiile îmbrăcate în negru, ca niște miri de mahala și ăștia, cu costume de pe vremea bunicilor, așa-i la mahala, nimeni nu se mai interesează de modă.

Nu le spuse nimic, ce să le fi zis, erau proaspeți, mai gîndeau ca el, îi urmări doar cum se-ndreaptă spre cilindrii de emisie-recepție, cum intră, se-ntorc spre el și așteaptă ca Spectra să activeze transmiterul, privindu-l intens a rămas bun, ca o imagine multiplicată în oglindă, pînă cînd cilindrii se goliră. Atunci oftă și se duse să se culce, poruncidu-i Spectrei să-l lase dracului în pace să doarmă pînă se-ntorc cei trei, oricum va trebui să se trezească, să reunească informația și să trimită trupurile-n depozit, pînă vin ei ce să facă, stă de douăzeci și ceva de ani de-ai ăstora aici și mai are de stat vreo trei sute, nu se face gaură în centrul galaxiei dacă doarme și el o zi-două.

6. Pe maidan, 5 nov. 1963, ora 10,30 (timpul local).

Dimineaţa cîmpul este aproape pustiu. Cîţiva pescari înrobiţi pasiunii şi la pensie, puţini tineri din tura de după masă sau mecanici în zilele libere stăteau pe marginea cîte unei bălţi, din acelea cunoscute pentru recolta bogată de peşte. Au fost aşa pînă cînd un deştept s-a apucat să dea cu carbid şi de atunci nu se mai prind decît lipitori.

Sonda lansată de Spectra s-a materializat, din fericire pentru copiile lui Kvisq, într-una din bălţile cu trestii. Un mal nisipos era liber şi de aceea copiii îi spuneau „ştrand", făcînd baie ori de cîte ori aveau ocazia, în ciuda avertismentelor părinţilor, temători să nu se înece odrasla sau să nu facă „bube dulci".

Cînd apa s-a-nvolburat şi din bulboane a ieşit un abur violet, împrejur nu a fost nimeni să se mire, doar cîteva ciori şi-au luat speriate zborul, iar din ziua aceea lipitorile au dispărut. Apei cu miros stătut i s-a atribuit din primăvara următoare proprietăţi balneoterapeutice. Copiii au fost primii care au observat, cîteva săptămîni mai tîrziu, cînd au îngheţat bălţile, că pe lîngă malul nisipos gheaţa este foarte subţire şi cu o nuanţă violacee, părinţii însă nu i-au crezut, mulţi au spus că, dacă se mai joacă împreună cu smintitul de Georgică, nu-i mai lasă afară. Dar rumoarea nu a trecut de străzile care mărgineau maidanul, cei mai îndepărtaţi ori n-au dat doi bani pe zvonuri, ori şi-au spus că „p-ăştia i-a înţepat anofelu" şi şi-au văzut de ale lor.

Cei trei au ieşit precauţi, au stat cîteva secunde să se scurgă apa de pe ei, s-au orientat rapid şi au pornit spre casa meşterului, hotărîţi toţi ca unul şi fiecare ca şi Kvisq să lămurească taina memoriei buclucaşe a bătrînului. Au găsit repede cărăruia ce-i purta, printre gropi şi bălţi, spre trotuarul de lîngă zidul chefereului, pe care tencuiala căzută desena pete roşcate, ca o rugină a pereţilor.

În faţa gardului cu lăteţe de la numărul 256 s-au oprit, şi-au potrivit ceasul pe funcţia de sesizor de prezenţă şi au zîmbit cu satisfacţie văzînd inscripţia aşteptată: „o persoană în vîrstă, sex masculin, pe o rază de 30 m."

Sărmanii... dacă ar fi format sensibilitatea mai mare, ar fi putut citi dedesubt : „o persoană în vîrstă, sex feminin, pe o rază de 45 m..." Dar, oricum, n-ar fi dat nici o importanță, subtilitatea extraterestră nu-i cu mult deosebită de a noastră, și ei, ca și noi, dacă nu au date concrete, sînt ca și morți : iar cînd le au totul depinde de Spectra sau de omologii ei terești.

Au intrat, ghidați de umanoscop, în bucătăria de vară, unde l-au găsit pe fostul maistru meșterind ceva la mașina de gătit cu petrol marca „Gloria", dar numai marca era de ea, că-n Ronaț cică i-o explodat la unu' și era să-i ia foc casa, noroc că s-a întîmplat în timpul unei ploi torențiale și pompierii făceau nu-ș' ce exerciții prin apropiere.

Bătrînul nu s-a speriat, gustul tămîioasei îi era încă viu în cerul gurii, se gîndi doar „ce au ăștia, dom'le, cu mine, s-or prostit ori îi adevărat că au o crîșmă acolo la ei și n-au clienți, de caută să ne momească pe noi, alde ăștia, pămîntenii". Ba chiar le zîmbi, observînd imediat că cei trei sînt alții, de, personal numeros, o fi local de soi, și că nici unul nu era tuns la Regep, amănunt care-l înstrăină de ei, punțile iubirii galactice trecînd totuși prin locuri în care ai impresia că recunoști ceva.

— Ne, ce drac mai vreți ? întrebă meșterul pe un ton care se voia supărat, de om care nu-i lăsat să-și facă trebușoarele lui.

Cei trei s-au uitat lung la el, unul scoase o sticluță cu amorsant pentru memorie și i-o întinse moșului fără un cuvînt, cu invitația mută de a o bea. Nu-i spuse nimic, deși puteau vorbi spontan orice limbă terestră grație contactului permanent cu Spectra, dar preferau să tacă pentru că observaseră că-s mai autoritari așa, muți și-n costume negre, fără dungi, dar tot de pe vremea lui Al Capone.

Bătrînul luă sticla, o mirosi și o dădu pe gît dintr-o mișcare. Dar, în locul arsurii așteptate sau a parfumului de strugure copt, nu întîlni decît gustul leșios al apei, așa cum i se mai întîmplase cînd dăduse pe gît sticla cu aghiasmă ascunsă de Marița lîngă cea cu rachiu de dude.

Expresia de mirare de pe figura lui îi derută pe cei trei, ca și vorbele ce urmară și cărora nici Spectra nu le găsi înțelesul.

— Asta ce mai e, aţi dat de fundul butiei, ori vă bateţi joc de mine ? Io-s om bătrîn, ieşit la penzie, mucoşilor. Să vă fie ruşine !

Toţi patru aşteptară. Cei trei în negru nu înţelegeau : de obicei lumea se sperie de cum îi vede, iar bătrînul, neobişnuit ca regulile să se schimbe de la o zi la alta, voia ca malagambiştii să treacă „la obiect", adică să scoată sticla şi s-o ştcargă precum „inglezii", despre cei din urmă însă nu ştia cum şi de unde au fugit.

Celor cîteva clipe de tăcere le-a pus capăt Mariţa, intrînd furtunos în bucătărie şi agitînd sucitorul împrumutat de la vecin, de la geamul căreia pîndise terenul, să pună ea mîna pe beţivii care-i strică bărbatul.

— Bagabunzilor, becherilor ce sînteţi (şi aici Spectra pierdu 30 de secunde vitale, căutînd echivalentul în memoria ei şi negăsind nimic, încercă în memoria galactică : tot degeaba), de ce-l siliţi pe bărbatul meu să bea ? Las'că vă-nvăţ eu minte !

Fiind trei contra unu, pe bărbatu-su nu conta, el era în mintea ei „partea ademenită", nu mai stătu pe gînduri şi începu să-şi croiască loc cu sucitorul, bucătăria nu era prea largă, aşa se făcu că nu apucă să asude bine şi cei trei se şi înghesuiră în spatele bătrînului, apărîndu-şi capul, sediul informaţiei, precum şi alte centre vitale, scoţînd sunete nearticulate, şi asta numai din vina Spectrei, ocupată cu cercetarea dicţionarelor.

Lovindu-i peste mîini, le sparse ceasurile, la toţi trei, şi acest amănunt, după cum se va vedea, are importanţa lui, la unul îi strîmbă nasul, pe altul îl pocni la fluierul piciorului drept iar de la cel de-al treilea rămase cu un smoc de păr în mînă.

Văzîndu-se biruitoare, luă o mină marţială, străduindu-se să semene cu tabloul lui Napoleon din sufragerie, cel dintre poza ei de nuntă în culoare sepia şi fotografia cu Maica Precistă, tablou care, după tradiţie, un străbunic de-al ei îl luase de la un franţuz în timpul campaniilor napoleoniene, capturînd şi întreaga provizie de vin burgund destinată statului major, lucru pentru care a primit o medalie care atîrnă şi acum deasupra patului, dar i s-a confiscat captura. După cîteva priviri de sus, aşa o privise şi pe Săftica (cea care în urmă cu un sfert de veac îi făcuse ochi dulci bărbatului ei), după ce mai întîi o lăsase fără zulufi, de nici azi nu-şi mai vorbesc, deci,

după ce-i privi pe cei trei ca din loja centrală, deschise ascunzătoarea secretă (nu-i păsa că o vede bărbatul, mai avea destule locuri) și scoase sticlele cu lichid gălbui, care face mărgele dacă-l scuturi.

Mai luă și trei căni de ceai, apoi, după un moment de gîndire, un păhăruț din sticlă verde, și le umplu ochi, pe ultimul mai cumpătat, spunînd fioros vorbele ce le învățase de la Relu cînd povestise la coadă la gaz ce pățise bărbatu-su cu ăia trei vândroci :

— Be, mă, ori *ai kil iu !*

Aici Spectra își reveni, semnală „Alertă" și recomandă celor trei să se supună pretențiilor pînă cînd vor găsi un prilej să scape.

Cei trei luară cănile, unul mai șmecher (ori nu vedea bine), întinse mîna spre păhăruț, dar Marița îi dădu cu sucitoru' peste degete și omul în negru luă cu stînga cana fără să zică nimic, doar că bău ultimul, căci avea gura plină, ocupat să-și sugă degetele. Apoi Marița îi făcu semn și lu' bărbatu-su, spunîndu-i :

— Bea, mă, și tu că-i bună ! Da' altu' nu mai vezi !

După ce-și recăpătară suflul și ochii și-au revenit în orbite, cei trei au fost forțați să mai bea un rînd, dar la al treilea, pe care Marița îl cumpăni bine, căci nu ajungea la toți cana plină, profitară de neatenția ei și se aruncară unul pe geam, altul prin sticla ușii și cel de-al treilea trecînd de-a dreptul prin peretele de văiugă, asigurat fiind de Spectra că acesta-i drumu optim și că poate s-o facă.

Au sărit pîrleazul cum nici Iolanda Balaș n-ar fi fost în stare, urmăriți de cîinele slobozit de Marița înainte de a da buzna și de vecinele care stăteau la pîndă, alarmate de femeie, unele înainte, altele acum, la țipetele de „Tulai, doamne, or venit vândrocii din America." Dar forțele supraumane ale copiilor lui Kvisq și-au spus cuvîntul și, în ciuda ploii de pietre și a sucitoarelor aruncate după ei de peste garduri, au reușit să ia un avans suficient ca să ajungă primii la maidan, la „strand", să sară în apă unul după altul, urmăriți de juma' de mahala, neimpresionată de perfecțiunea și grația mișcărilor, căci îl văzuseră și pe Johnny făcînd pe Tarzan în film și era tot de-al lor, din mahalaua de lîngă Fabrica de zahăr.

S-au mirat doar cînd au apărut bulbuci în apă și un abur violet, o clipă s-au temut să nu fie o „bombă" rămasă din război, apoi au prins curaj și, văzînd că nu iese

nimeni afară, şi-au suflecat rochiile de stambă şi au început să-i caute prin apa care abia trecea de genunchi.

La început s-au temut că şi-au frînt gîtul, dar, dîndu-şi seama că-n apă-i doar nisip, pietre şi cîte-o lipitoare, au prins a-şi face cruce scuipînd în sîn şi s-au depărtat, ţinîndu-se la distanţă de mal, unde le-au şi aflat bărbaţii, furioşi că au venit de la lucru şi au găsit mîncarea nefăcută.

Pînă către seară au scotocit din nou balta, au adus şi năvod, dar tot degeaba. Femeile au îngăduit bărbaţilor să mănînce la birt, a fost o seară de pomină de-or adus şi lăutari din Ronaţ. A doua zi Mariţa a chemat popa să-i sfinţească ograda cînd toţi erau la lucru şi bărbatu-su dormea încă, pe cap cu o dîrză muiată-n apă şi cu aceasta entropia a început să-şi spună cuvîntul, uitarea s-a aşternut peste mahalaua absorbită de alte întîmplări, ba a făcut trenu bucăţi pe unu, ba s-or tăiat doi, ba pe unu' l-o prins la coteţu de găini al vecinului, ba... cine le mai ţine minte.

Nimeni n-a ştiut însă niciodată ce scandal de pomină a fost între Kvisq şi Spectra cînd cei trei au făcut delirium tremens şi au început să aiureze, cu cîtă greutate i-au scos din comă şi ce părere a avut Consiliul Galactic de dispariţia sondei — imposibil de readus fără ceasurile distruse de Mariţa — şi de toată povestea asta care, să recunoaştem, nu a fost de natură să grăbească stabilirea unui contanct trainic între lumile Galaxiei.

Au trecut ani buni de atunci. Molozul adus cine ştie de unde, cu migală de furnică, a acoperit bălţile şi rănile lăsate de bombe pe iarba maidanului. Au început să apară blocuri care, treptat, au acoperit tot terenul şi-n ele s-au mutat o parte din cei sătui să se afume cu cărbuni, să care apă în găleată şi să facă baie la duşurile cefercului.

Ultimul act legat de dispariţia celor trei oameni în negru s-a petrecut cu puţin timp în urmă, cînd în blocul construit deasupra „ştrandului" a izbucnit un scandal monstru, pornit de la dispariţia repetată din boxă a unor damigene de zaibăr şi a unor sticle de palincă. Boxa respectivă a fost obiectul disputei între mai multe familii, din cauza faptului că era tot timpul uscată, nu avea furnici sau alte insecte şi nu se strica nimic în ea, chiar dacă puneai alimentele neconservate.

Cînd primul proprietar al boxei s-a tras către centru (nimeni nu știa de ce a plecat) și-au disputat-o mai mulți, grăbiți să facă rocada cu boxa lor înainte de a se muta noul locatar.

Administratorul însă a pus capăt scandalului, arătîndu-le că nu-i frumos să se certe ca niște mahalagii pentru un chilipir, apoi și-a mutat lucrurile în boxa cu pricina. La prima damigeană dispărută n-a zis nimic (poate fiu-su ăl mare...), a pus semne, dar a dispărut și țuica.

Atunci a stat la pîndă, însă degeaba, că de Anul Nou a băut vin cumpărat de la restaurant. Apoi și-a pus alarmă, dar parcă și-a băgat coada necuratul, tot ce se poate bea dispare din boxă fără urmă ; uneori, dar mai rar, rămîne sticla sigilată, însă goală.

Georgică, azi inginer, stă la scara cealaltă ; a auzit de toată întîmplarea la o nuntă (se-nsurase vecinul) și, după ce a rîs bine, a vărsat puțin vin pe parchet în amintirea bunicului și a zis doar atît : „Or fi prins ăia gustul și cred că la noi curge la robinet".

Apoi a tăcut și a început să cînte, dînd tonul celorlalți :

Oare pentru ce te-am cunoscutî
Și de ce în brațe te-am ținutî ??
Gura tu de ce mi-o sărutaiii...
Dac-ai vrut uitării să mă daiii...

(Mesenii prinseseră ritmul legănat și cîntau, apăsînd ultima vocală, în timp ce Georgică privea în gol, întristat de o imagine care-i dădea tîrcoale : coperta broșurii unde apăruse „Cor Serpentis", cu profilul diafan al unei femei extraterestre, văzut parcă de Modigliani : prima femeie pe care o iubise, cu ardoarea adolescenței. Acum, amintindu-și de cei trei, simțea că a trecut foarte aproape de Ea.

Și cine știe dacă poreștea aceasta nu s-a născut atunci, în acea infimă picătură de timp irepetabil, cînd mintea i s-a înfierat de atingerea unei alte lumi...)

Dorin Davideanu

ZECE SECUNDE

Sosit la destinație, Mesagerul se materializează și se pregătește să-și înceapă misiunea.

Totul îi apare confuz, înceţoşat. Destul de repede, însă, își dă seama că se află într-o încăpere vastă, unde se găsesc mulți oameni.

Oamenii l-au recunoscut imediat. A fost pregătit pentru asta. Misiunea lui e să îi observe, să observe cît mai multe lucruri.

Privește atent în jur. Încăperea pare să fie locul de desfășurare al unei experiențe științifice. Înseamnă că a nimerit cum nu se poate mai bine. Încearcă să rețină cît mai multe amănunte. Un perete întreg e ocupat de etajere cu flacoane și recipiente etichetate. Ceva mai departe, mai mulți bărbați stau așezați la cîteva mese, studiind preocupați niște fișe. Totul în jur pare nemișcat.

Sesizează, în schimb, sunetele. Aerul încăperii vibrează, e plin de sunete; sunete prelungi, unele ușor modulate, cele mai multe uniforme. Plutesc persistent, insistent.

Mesagerul își întrerupe firul gîndurilor pentru a privi atent o ființă de o frumusețe deosebită, o fată aflată la cîțiva pași de el. O vede dintr-o parte, are un profil fin și liniștit, de o nespusă delicatețe. Ochii îi sînt mari, iar genele prelungi.

Iată, frumusețea — gîndește Mesagerul — frumusețea e aceeași pretutindeni, dacă eu, venit dintr-o altă lume, o pot percepe și înțelege.

Se concentrează din nou asupra sunetelor ce umplu încăperea. Le analizează atent și curînd distinge un sunet deosebindu-se prin timbru de celelalte și dominîndu-le prin claritate. Îi urmărește vibrația plină, pînă cînd sunetul e înlocuit de altul, mai ascuțit.

Privește în jur și reușește să descopere sursa acestor sunete deosebite. Provin de la un aparat de dimensiuni medii, aflat în imediata lui apropiere. În fața tabloului de comandă e așezat un bărbat vîrstnic, preocupat cu totul de manevrarea aparatului.

Dar și el e nemișcat. În toată încăperea, nimeni nu se mișcă !

De ce ?! — se întreabă Mesagerul, îngrijorat. Poate se află într-un muzeu... Iar toți oamenii pe care-i vede sînt manechine ! Sau statui ! Mesagerul privește spre fata cu ochi mari, așteptînd parcă de la ea infirmarea presupunerilor sale.

Fata are acum pleoapele pe jumătate coborîte și această schimbare abia perceptibilă îl asigură pe Mesager că se află în mijlocul unor ființe vii.

Într-unul din colțurile încăperii, pe jumătate cufundat în întuneric, zărește cîțiva bărbați plasați în jurul unei mese mari, pe care sînt așezate corpuri sferice, închipuind un sistem stelar sau, poate, o neobișnuită structură moleculară.

Liniștit, Mesagerul observă acum că, de fapt, toți cei prezenți se mișcă, dar cu o deosebită încetineală.

Poate nu vor să-mi atragă atenția într-o direcție greșită — gîndește Mesagerul. Dar atunci, încotro trebuie să-și îndrepte atenția ? Ce încearcă oamenii aceia să-i spună, iar el nu e în stare să înțeleagă ?!

Fata cu genele prelungi are pleoapele cu totul coborîte acum. Poate e obosită.

Sunetele, trebuia să asculte sunetele, să le priceapă mesajul... Privește o clipă spre aparatul care emite în continuare sunete pline, prelungi, și spre bărbatul așezat în fața acestuia. Urmărește cu mare atenție sunetele. Observă că au durate egale iar în succesiunea tonurilor de înălțimi deosebite există o anumită ordine. Se prea poate să alcătuiască un limbaj. Timpul pe care îl are la dispoziție este însă mult prea scurt pentru a încerca să-l descifreze. O vor face alții, altădată, mai tîrziu.

O caută cu privirea pe fata cea frumoasă și aceasta are ochii mari deschiși, luminîndu-i misterios chipul.

Mesagerul privește apoi spre ceilalți oameni aflați în jurul lui și are impresia că toți îl privesc acum pe el, urmărindu-l concentrați.

Auzul îi este lovit de un zgomot mult mai puternic decît toate celelalte, izbucnit dintr-o dată, prelungindu-se apoi și scăzînd treptat în intensitate. Încearcă să identifice sursa acestui zgomot și se miră că abia acum îl observă pe bărbatul puternic, blond, care s-a desprins dintre ceilalți. În mîna dreaptă ține un instrument ciudat, îndreptat spre el și în jurul căruia plutește o ceață ușoară. Un aparat de emisie, poate. Dar Mesagerul nu reușește să înțeleagă nimic.

Privește distrat o insectă mică, de culoare roșiatică, lucind stins în lumina slabă, care zboară în direcția lui. Apoi se uită în treacăt spre fata cu gene lungi și nu se mai miră văzînd că are iarăși pleoapele coborîte.

Majoritatea celorlalți, însă, îl privesc nemișcați, insistent, și nu știe cum să considere privirile lor intense.

Timpul pe care îl are la dispoziție e pe sfîrșite. Mesagerul se întreabă dacă l-a folosit cum se cuvine. Desigur, totul va fi interpretat ; dar e sigur că îi scapă ceva. Există un obstacol care îl împiedică să înțeleagă ce se întîmplă acolo, în fața lui.

Fata s-a întors și ea spre Mesager și îl privește cu ochii ei mari. I se pare că pe chipul ei citește mirarea, surpriza. Poate se înșală.

Mutîndu-și privirea, Mesagerul observă din nou mica insectă arămie. Acum e mai aproape și continuă să se apropie rectiliniu. Brusc Mesagerul își dă seama că nu e vorba despre o ființă vie. Insecta e un obiect, de formă cilindro-conică, și se apropie de el rotindu-se în jurul axei longitudinale.

Un mesaj ! Poate îi trimit un mesaj ! Trebuie să analizeze obiectul acela, care acum e foarte aproape.

În acest moment însă, Mesagerul aude chemarea Centrului și părăsește instantaneu încăperea vastă, plină de oameni.

*

În „Saloon"-ul înecat de fum, rumoarea e în creștere. Glasuri încă speriate se întretaie :

— Ați văzut cu toții ! O stafie !!!

— Ba bine că nu ! A apărut așa, deodată, la doi pași 'naintea noastră !

— O fi fost vreun duh rău ! Am auzit că în munții ăștia...

— Dar și Tommy !... Asta zic și eu bărbat ! Nu s-a temut să scoată Coltul și să tragă !...

— A izgonit-o cît ai clipi !

Cel numit Tommy e un tînăr înalt și spătos, cu plete blonde. În mîna dreaptă strînge Coltul din a cărui țeavă se ridică o șuviță subțire de fum.

— Nu este om, în tot ținutul, de care să mă tem ! — zice. Credeați că o să mă sperii de-o stafie ?! Învîrtește arma pe deget și o vîră la locul ei în tocul de la centură.

Liza, o fată drăguță, îl privește admirativ și, după obiceiul ei, clipește repede, coborînd peste ochii mari pleoapele cu gene lungi.

Stăpînul „Saloon"-ului și-a părăsit locul din spatele tejghelei și se pregătește să ceară socoteală tînărului curajos. Glonțul s-a oprit tocmai în rafturile ce acoperă un perete întreg al încăperii, distrugînd cîteva sticle cu whisky de cea mai bună calitate.

Scena e urmărită de bărbații de la mese, care au uitat pentru cîteva momente de veșnica lor preocupare : jocul de cărți.

Ceva mai departe, cei cîțiva pasionați de biliard au întrerupt partida și comentează recentul eveniment. Bilele uitate pe postavul verde par a alcătui o ciudată structură chimică sau, poate, macheta unui sistem planetar îndepărtat.

Un singur om a rămas impasibil : bărbatul în vîrstă, aflat în mijlocul încăperii. Așezat cu spatele, nu a observat apariția stafiei și, fiind obișnuit cu împușcăturile, continuă să-și plimbe nepăsător degetele pe claviatura vechiului său pian.

Dan D. Farcaș

INCIDENTUL DE LA SERA 123

Înțeleptul Sath se reîntorcea din concediu ; un concediu lung, dar fără îndoială binemeritat. Trecea pulsînd satisfăcut de-a curmezișul structurilor și rețelelor binecunoscute, coordonîndu-și alene mădularele prin nenumăratele dimensiuni la care îi dădeau dreptul gradul și experiența sa profesională. În sezonul trecut rezultatele laboratorului pe care-l conducea întrecuseră toate așteptările, succes recunoscut pînă și de către șefii ierarhici... Acum Sath se gîndea cu încîntare la faptul că, în sera 123, ultimul rînd de culturi, abia mijinde la vremea cînd plecase, trebuie să se afle la pragul coacerii. Se mai gîndea la apropiata revedere cu asistenții și laboranții săi, harnici, inteligenți și plini de idei, care au fost în atîtea dăți garanția bunului mers al delicatelor experimente.

Vibrațiile de simpatie îl întîmpinară încă de departe. Cura de bioregenerare urmată în concediu îi permitea să le simtă parfumul întocmai ca în vremea primei tinereți. Pe măsură ce pătrundea în incintele laboratorului, coordonatele și informatoarele artificiale se conectau unul după celălalt la complexul creierelor sale, gata să-i prezinte rapoartele de activitate ori să răspundă prompt, pînă și la întrebări aproape negîndite.

În sera centrală, sera numărul 123, pluteau într-o ordine savantă cîteva zeci de *universuri* sferice, (3+1) — dimensionale, prevăzute cu legi entropice selectate cu grijă. Prin ascunzișurile fiecărui univers exista o cultură. Înaintea plecării în concediu toate aceste culturi se găseau riguros în același stadiu : toate prospere, toate promițătoare. Desigur, între timp, unele se vor fi dezvoltat mai bine, altele mai puțin ; nu era exclus chiar ca unele să fi pierit (deși, conform regulamentelor, așa ceva nu se admitea decît în cazuri cu totul excepționale).

După consumarea efuziunilor de rigoare, Sath ceru să i se prezinte raportul de ansamblu. Aparatura se focaliză pe prima dintre culturi, numită codificat E-11, și selectă automat cele mai semnificative imagini, nu mai multe de cîteva mii simultan, fiecare considerabil încetinită, însoțite de sunete, mirosuri, biocîmpuri etc., cu alte cuvinte de tot ce era necesar unei corecte aprecieri. Informatoarele artificiale aduceau în paralel torente de date despre fiecare obiect, despre fiecare făptură, despre fiecare fenomen înfățișat.

— Tii ! Ce porcărie... ! comunică telepatic șeful în clipa cînd văzu primele ființe. Cum ați reușit să-i aduceți în halul ăsta ?

Toată lumea știa că Sath avea un stil colorat de a gîndi și că era foarte mîndru de acest stil. În consecință, coordonatoarele și informatoarele își apelară în grabă subrutinele de veselie, iar asistenții și laboranții rîseră din toate inimile cu care erau înzestrați. Informatorul pentru problemele științifice, programat să-și regăsească primul seriozitatea, își activă terminalele pentru a răspunde ; se autoblocă însă respectuos în ultima clipă, sesizînd că asistentul Asmos dorește să ofere personal explicațiile cuvenite.

— După cum știți, programul de lucru pentru E-11 prevedea menținerea ființelor inteligente în starea inițială de „paradis", adică o climă blîndă, să n-aibă nevoie de îmbrăcăminte, plus hrană din belșug, doar s-o culeagă din copaci. Au fost îmblînzite toate fiarele și multe altele...

— Exact conform programului general stabilit, adăugă timid informatorul științific.

— Și... he, he... cu inteligența... cum mai stau ? se interesă vioi șeful, arborînd un zîmbet plin de subînțelesuri...

— Conform așteptărilor, s-au îndobitocit complet. Au uitat pînă și graiul articulat... În schimb coeficientul de fericire a fost destul de mare — aproape cel mai mare dintre toate culturile...

— Excelent ! Înăspriți condițiile de viață cu cinci gradații standard ; să vedem cum o să se descurce... Altă cultură vă rog !

Cîteva clipe, cît se perindară primele imagini din E-12, asistența se foi străbătută de sentimente care oscilau între jenă și oroare. Informatorul științific se simți dator să vină cu precizări :

— Sînt cei cărora li s-au programat cele mai aspre condiţii de viaţă ; fără alte compensaţii. Igienă nulă, confort nul, nici un pic de răgaz, boli de toate soiurile. Drept rezultat, speranţa medie de viaţă este minimă, inteligenţa practică excelentă în activităţile curente, dar inteligenţa abstractă aproape inexistentă. În patru sute de generaţii, de cînd durează experimentul, s-au rărit, rămînînd doar a suta parte din cîţi erau la început... au supravieţuit nu atît geniile cît cei care se mulţumeau cu mai puţină mîncare... Celelalte vieţuitoare s-au împuţinat încă şi mai tare. Practic, din lipsă de hrană, s-au devorat unii pe alţii...

Informatorul prospectiv, sesizînd întrebarea născîndă în complexul de creiere al şefului, continuă :

— Se prevede ca situaţia să se stabilizeze peste alte cinci sute de generaţii, la un efectiv încă de zece ori mai redus. Apoi va rămîne staţionară timp de cîteva mii de generaţii. După aceea există premisele unui oarecare progres, chiar al unuia de o formă nouă şi foarte interesantă. Din păcate, datele sînt insuficiente pentru o extrapolare mai precisă...

— O înăsprire a climei doar cu un singur grad standard ar fi dus la stingerea speciei inteligente — adăugă informatorul ştiinţific. Menţionez că de fapt experimentelor E-11 şi E-12 li s-au aplicat tratamentele extreme...

— Continuăm deocamdată cu E-12 în parametrii actuali, decise Seth. Următorul !

Echipa de cercetători parcurse în acelaşi mod cîteva zeci de culturi. Influenţele incluse în scenarii erau nuanţate cu subtilitate şi rafinament ; cu toate acestea, diferenţele în evoluţie se dovedeau de multe ori brutale, spre marea încîntare a şefului.

— Cu E-43, anunţă informatorul ştiinţific, începe lotul pe care ne-am propus să verificăm principiul „contradicţiile sînt motorul progresului".

— Aha ! se bucură şeful — bănuiesc că ăştia sînt cei mai evoluaţi dintre toţi...

— Întocmai, întări Belth — asistentul responsabil de lot ; totuşi s-au semnalat şi unele ciudăţenii...

— Ciudăţenii ? ! dar asta-i excelent ! se veseli Sath.

— La primele şase cazuri, pe lîngă includerea programelor de iscat şi promovat contradicţii, s-au prevăzut şi

mici intervenții culturale directe — inoculări de precepte, doctrine, ideologii...

— Strict limitate și aprobate din timp de comisia pentru deontologie — precizează informatorul pentru ordine și disciplină.

În timp ce aparatura automată selecta imagine după imagine, informatorul științific continua explicațiile. Ființele de pe E-43 avansaseră uluitor de rapid. Li se programase cultul contrazicerii în gradul cel mai înalt, într-atîta încît ajunseseră pur și simplu obsedate de dorința de a se dovedi mai deștepte, mai pricepute, mai puternice, de a se depăși unele pe altele, în cadrul unor nesfîrșite confruntări. Era suficient să afle că undeva s-a realizat o nouă descoperire că se și repezeau să demonstreze că ea nu-i valabilă decît cel mult în situații cu totul particulare...

— Și reușeau, bineînțeles — rîse Sath.

— Firește ! Dar, ceea ce-i mai important, reușeau extrem de repede. Apoi o luau de la capăt cu o altă descoperire. Pe de altă parte, nu-i interesa nici un adevăr atîta vreme cît cineva nu era gata să-și dea viața pentru a demonstra contrariul său. Aritmetica lor a bătut pasul pe loc pînă ce un curent filozofic avînd drept deviză „unu și cu unu niciodată nu fac doi" și-a numărat primii martiri, uciși cu pietre de o mulțime indignată de conservatori. Din păcate, progresul rapid a fost plătit cu nenumărate suferințe ; spiritul exagerat de contrazicere i-a dus la războaie nesfîrșite ca și la inegalități și frustrări de tot soiul. Ființele de pe E-43 nu concepeau, între altele, decît un singur mod glorios de a-și încheia existența — moartea violentă pentru un crez ; și au reușit să facă din acest mod una dintre cele mai importante cauze de deces. Au izbutit să-și pîrjolească planeta cu ajutorul armelor nucleare încă în urmă cu cincizeci de generații. Au fost suficient de inteligenți pentru a supraviețui (caz rar), desigur, în grupări mărunte și răzlețe, și suficient de nebuni pentru ca s-o ia de la capăt... Informatorul prospectiv aprecia că în două sau trei generații exista o șansă de 90% ca să-și facă planeta bucățele, grație noilor arme subnucleonice la care lucrau de zor.

— Ce facem ? Modificăm programul sau... îi lăsăm ? întrebă ușor preocupat asistentul Belth.

Șeful transmise problema coordonatorului central. Decizia urma s-o ia mai tîrziu, în posesia tuturor informațiilor necesare. Nu-i plăcea să-și suprasolicite complexul de creiere dacă nu era strict necesar și, în plus, avea bunul simț de a nu se crede competent în orice. Știa de altfel că coordonatoarele, în ciuda puterii lor uriașe de a raționa, vor avea nevoie de mai mult timp ca să ajungă să examineze toate datele și să propună soluții.

În programele destinate culturilor E-44, E-45 și E-46 s-a introdus ceva mai puțin spirit de contrazicere, dar ceva mai multă credință în șefi și în logica matematică. Rămînerea lor în urmă comparativ cu E-43 era evidentă, în schimb și numărul războaielor a fost mai redus. Sath părea frămîntat de un amalgam de mulțumire și nemulțumire :

— Interesant ! Foarte interesant ! Păcat că lotul e prea mic ; statistic nesemnificativ. Dar dacă cei de sus n-au vrut să ne dea mai multe fonduri, asta e !... Următorul !

— Cu E-47, reluă întrucîtva încurcat asistentul Belth, e o poveste... Era poate cel mai frumos experiment din toată sera. Pregătisem un program echilibrat ; în mod normal, la ora actuală puteau fi pe primul loc. Luaseră un start excelent, ca apoi, din motive nu prea clare, să înceapă să bată pasul pe loc ori să progreseze enervant de lent...

— Înregistrează o rămînere în urmă de circa patruzeci de generații față de primele extrapolări — completă informatorul prospectiv.

— Oh ! se îngrozi Sath. Și care-i totuși cauza ?

— Datele par să indice că în primul rînd e ceva în neregulă cu religiile... începu informatorul științific, dar se opri respectuos cînd recepționă intenția asistentului Belth de a continua expunerea.

— Să spun drept, pur și simplu nu înțeleg ! Cunosc și eu, bineînțeles, care e rolul propagandei religioase în dirijarea unor minți insuficient evoluate către o direcție dorită. Însă tuturor experimentelor din lotul „contradicțiile sînt motorul progresului", deci și experimentului E-47, li s-a programat exact aceeași religie — aceea cu zeii care se contrazic veșnic între ei, se înșală, se războiesc, se răs-

toarnă de la putere, uneori se mai și omoară... Peste tot a dat rezultate excelente... anomaliile au apărut numai la E-47... aparent fără nici o cauză sesizabilă...

Asistentul ezită cîteva clipe a neputință, răgaz suficient pentru ca informatorul pentru ordine și disciplină să intervină discret :

— Dacă îmi permiteți... Am depistat eu care-i cauza... Pur și simplu programele destinate culturii E-47 au fost schimbate în urma unei intervenții externe neautorizate. E un caz foarte grav, așa că mi-am permis să întocmesc un raport detaliat. Dețin peste două sute treizeci de mii de înregistrări, care s-ar putea constitui în tot atîtea capete de acuzare...

Se iscă o rumoare rar întîlnită în analele laboratorului.

— Și nu ne-ai spus nimic ! se indignă informatorul științific.

— Știți foarte bine că programele mele conțin obligația să păstrez în orice împrejurare secretul asupra investigațiilor, răspunse modest informatorul pentru ordine și disciplină. Acum însă pot să vă spun că vinovatul este tînărul nostru laborant Yahoo, care a încălcat grav etica cercetării și legea de neintervenție, impunînd din proprie inițiativă experimentului E-47 un program diametral opus obiectivelor urmărite...

— Dar ce căuta Yahoo la lotul ăsta ? se burzului șeful. Dacă nu mă înșeală memoria auxiliară, individul ăsta lucrează la culturile din grupa următoare, la cele care au drept principiu de bază că „tôtul a fost programat perfect, deci nu e nevoie de contradicții"...

— Așa e ! La mijloc a fost însă un pariu !

— Pariu ? ! Într-o lucrare atît de serioasă ca a noastră ? ! De necrezut ! Și ce pariu, mă rog ?

— Yahoo susținea că la lotul său, dacă „totul a fost programat perfect", evoluția va fi mai rapidă decît la un lot cu „contradicții"...

O undă de consternare înfioră asistența. Nimeni nu se așteptase ca laborantul să fie chiar atît de stupid... Acel „perfect" nu era, bineînțeles, decît cea mai bună soluție găsită de creierele învățaților și ale coordonatoarelor ; or, aceste creiere, oricît ar fi fost de multe și de mari, erau

foarte departe de puterea însumată a tuturor minților dintr-o societate, fie ea și „de seră"...

— A făcut prinsoare cu un alt laborant, cu Abadeu — continuă informatorul — și se fixaseră pe E-47 și E-60 pe care le luaseră drept culturi martor. A venit desigur și momentul în care Yahoo și-a dat seama de greșeala făcută. Și ce credeți că a comis atunci pentru ca să nu piardă rămășagul ? A inversat pur și simplu, în taină, programele de propagandă religioasă de la cele două culturi, ca și alte cîteva programe care i s-au părut mai importante. Știți, desigur, la culturile de tipul „totul a fost programat perfect" se folosesc, în mod firesc, religii cu un singur dumnezeu, și el perfect... A profitat de un moment de neatenție a personalului din laborator, într-o zi în care pauza de prînz coincidea cu revizia coordonatoarelor și informatoarelor. A pierdut însă din vedere că, prin construcție, terminalele mele sînt peste tot și nu dorm niciodată...

Aici informatorul pentru ordine și disciplină se opri, arborînd o vagă nehotărîre.

— Nu-ți fă probleme — îl liniști Sath — n-are rost să te jenezi ; în fond, asta ți-e meseria...

— O, nici vorbă ! Mă gîndeam doar că există niște precedente — semeni de-ai mei demontați definitiv sub diverse pretexte...

— Fii pe pace ! Doar ești sub protecția mea... Ce naiba ! am ajuns să ne temem pînă și de laboranți ?

— Nu uitați de cine a fost recomandat... mai îndrăzni informatorul.

— Lasă că o să-i explic personal ! Poți să-i dai drumul ! Rezumă-ne esențialul !

— Păi... în mod normal simpla inversare de programe n-ar fi trebuit să aibă efecte atît de dramatice. Știți, el schimbase doar programele primare ; cele secundare, terțiare etc. erau deja bine consolidate ; ca să le schimbe și pe astea i-ar fi trebuit prea mult timp. Atunci lui Yahoo i-a venit ideea să realizeze, în compensație, tot pe furiș, evident, cîteva „întrupări" pe E-47 ca propovăduitor de religii. În timpul acestor întrupări le-a zis celor de acolo că există un singur dumnezeu și, de la caz la caz, le-a mai zis fie că el este acela, fie că e un colaborator apropiat al său. A încercat să-i convingă că în Univers totul e rînduit

perfect, că deci E-47 este „cea mai bună dintre lumile posibile" și că toate mizeriile au fost anume create spre binele lor... Atunci cînd, mai tîrziu, ajunsese să se încurce în propriile sale afirmații, a admis că mai apar uneori și neajunsuri, dar că ele se trag numai și numai de la... ăăă... că dumneavoastră vă vîrîți coada (chiar așa zicea) ori de la faptul că, la început de tot, ați comis „crima" să oferiți primilor indivizi darul înțelepciunii, capacitatea de a deosebi răul de bine...

— Și cei de pe E-17 i-au crezut toate balivernele ?! se îngrozi Sath.

— Din cauza programelor schimbate... La început a mers mai greu ; și-a susținut partizanii și cu forța... Le-a dat și o listă de propoziții în care trebuiau să creadă cu toții. Zicea că lista aceea conține „adevărurile absolute și ultime"...

— Ce adevăruri ?!! izbucni Sath. Asta-i una dintre cele mai mari tîmpenii pe care le-am recepționat în toată existența mea...

— Am reprodus textual... A mai lăsat să se înțeleagă că o dată ce programarea este perfectă, e mai bine ca locuitorii de pe E-47 să se ocupe mai puțin de inteligența lor... să creadă și să rămînă săraci cu duhul dacă vor să fie fericiți...

— Asta explică o dată în plus rămînerea în urmă, se însufleți brusc informatorul științific...

— ...Le-a spus că orice îndoială, orice părere contrară cu lista de „adevăruri", vine de la așa-zisul „spirit care neagă totul"... Dacă îmi permiteți, făcea aluzie la dumneavoastră... uneori vă punea chiar și coarne...

— Așa deci...

— Și, printr-o reacție în lanț, o mulțime de capete încoronate l-au copiat : ziceau că sînt unșii acelui unic dumnezeu și că posedă prin aceasta și infailibilitatea lui... Norocul experimentului este că Yahoo e un laborant începător și nu foarte inteligent, drept pentru care a și făcut o mulțime de greșeli...

Sath simțea cum i se umflă creierele — treptat, unul după altul. Porunci aspru informatorului :

— Ajunge ! M-am lămurit ! Luăm o pauză !

Coordonatorul medical începuse deja să-i administreze sedative. Încă două-trei istorii de astea și va avea nevoie, te pomenești, de o nouă perioadă de refacere...

În timp ce lui Yahoo i se întocmeau formele pentru o lungă detașare disciplinară la secțiile exterioare de compactat filamente subcuantice, Saih încă mai continua să bombăne în gînd :

— Auzi deșteptul !... Infailibil !... Auzi !... Adevăruri absolute și ultime !...

Bogdan Ficeac

INOROGUL

Rezemat de trunchiul unui pin, Dennyson armă carabina.

Zgomotul rece se răsfînse printre copaci, pierzîndu-se rapid. Se mai auzi zborul unei păsări speriate, apoi tăcerea redeveni la fel de profundă. Asculta încordat. Pădurea încremenise, aerul părea de sticlă, nici un foşnet nu se deslușea, nici o adiere nu înfiora tufele de arbuști.

O undă de neliniște îl străbătu, repede înăbușită. Nu, nu era teamă ceea ce simțea. Dimpotrivă, părea o chemare căreia nu i se putea împotrivi, venită din adîncul pădurii, o chemare parcă spre o fericire încă necunoscută, pură, fără nici o umbră de amenințare. Și totuși nu reușea să-i priceapă sensul. Alungă îndoielile. Intuiția lui de vînător profesionist nu-l trădase niciodată.

Reluă drumul urmărind cu privirea amprentele acelor copite uimitor de fine imprimate în cetina uscată a potecii. Le cerceta din obișnuință, deși acum ajunseseră inutile. Simțea, știa că irezistibila chemare îl călăuzește. Se făcea tot mai intensă pe măsură ce înainta, îi accentua starea de beatitudine, îl amețea.

Grăbi pasul, fața îi ardea, ochii începură să-i strălucească dilatați. Ridică privirea și abia acum observă că pădurea devenise de-a dreptul feerică. Pini uriași își desfăceau coroanele la zeci de metri înălțime, dinspre cerul înalt, de un albastru intens, coborau draperii nesfîrșite de raze, făcînd să scînteieze diademele de rouă ale tufelor de ferigi activînd firele fine de argint ce pluteau în aer, răspîndind liniștea aceea adîncă, senină, prevestitoare de miracole.

Deodată copacii începură să se rărească sugerînd apariția unui luminiș.

Senzaţia de fericire i se accentuă brusc. Începu să alerge, ferindu-se instinctiv de ramurile ce îi barau calea, lăsîndu-se zgîriat de ţepii tufelor de arbuşti fără să simtă durerea. Nimic nu-l mai putea opri. Ştia, era sigur că-l va întîlni aici.

Şi, într-adevăr, cînd pătrunse în luminiş îl văzu.

Era neasemuit de frumos. Învăluită de razele soarelui, pielea lui albă, catifelată, tremura peste muşchii încordaţi părînd că emană ea însăşi lumină. Avea coama lungă, aurie, răsfirată rebel peste grumaz, picioarele suple, cu glezne fine, dar puternice, capul cu nări fine, fremătătoare şi urechi ascuţite. Dar podoaba lui cea mai de preţ era cornul răsucit din frunte care strălucea intens, de aur.

Inorogul nu se speriase. Îşi aţintise ochii mari, adînci şi umezi asupra lui şi aştepta.

Fără să-şi dea seama, Dennyson scăpă carabina din mînă. Pentru el acum nu mai exista nimic în jur în afara inorogului şi a fericirii aceleia lăuntrice, profunde, cum nu mai simţise niciodată.

Căzu în genunchi...

*

— Al dracului cretin ! — înjură Carlsen zgîlţîindu-l de umeri, apoi se depărtă puţin şi îl lovi scurt, cu sete, peste faţă.

Un fir subţire de sînge apăru în colţul buzelor zdrenţuite şi Dennyson păru că-şi revine. Privirile lui îşi pierduseră fixitatea şi urcau acum lent spre faţa celui care îl lovise. Era încă ameţit şi îl recunoscu greu.

Întrebă abia şoptit :

— Unde e ?...

Carlsen fierbea. Se înroşise la faţă şi începuse să strige, pradă unui teribil acces de furie :

— Unde să fie ?! A fugit, înţelegi, a dispărut, s-a evaporat ! Ce, credeai c-o să rămînă aici de dragul tău, să te vadă cum stai ca o viţă în faţa lui şi suspini ? Nu, domnule Philip Dennyson, nu, el a şters-o liniştit, fără probleme, prin faţa ochilor tăi leşinaţi. Cretinule ! De ce n-ai tras ? Îţi dai seama cît am fi luat pe el ?! Numai cornul de aur valorează o avere ! Eram bogaţi, înţelegi, eram bogaţi...

O tuse violentă îl cuprinse și nu reuși să continue.

Între timp, Dennyson se ridicase în picioare și își culese carabina. Îl lăsă pe Carlsen să se calmeze și vorbi rece, ușor iritat :

— Este ultima oară cînd îți mai suport accesele astea de isterie. Data viitoare s-ar putea să te liniștesc rapid și definitiv. N-am putut să vînez inorogul. O forță mai presus de voința noastră îl protejează. Nu știu cum aș putea să ți-o descriu și nici n-am chef să mă obosesc degeaba.

Tăcu enervat de faptul că fusese obligat să ofere explicații.

Se aplecă să-și scuture acele uscate de pin de pe pantaloni.

Carlsen stătea întors cu spatele la el și-și mușca nervos, mecanic, buza de sus. Își stăpînea cu greu furia.

Deodată Dennyson încremeni și un zîmbet fugar îi ilumină fața. Se uită la celălalt, ezită pentru o clipă, apoi se hotărî și rosti cu o voce egală, aparent indiferentă :

— Am un plan. Dacă va reuși, ne va aduce mai mulți bani decît ai visat vreodată. Să mergem !

Porni spre locul în care lăsaseră camioneta fără să privească înapoi.

*

La „Anaconda" nu erau decît trei mese ocupate. Barmanul moțăia la tejghea toropit de căldura amiezei. Un ventilator anemic, montat în tavan, producea singurul zgomot din încăpere. Prin ușa deschisă la perete se vedea șoseaua de asfalt pustie la ora aceasta. Dincolo de ea, clădirile cu etaj păreau că tremură în aerul de sticlă topită.

Treptat, de afară se auziră păcăniturile unui motor hîrbuit și pe șosea apăru o limuzină roșie, zăngănindu-și tăblăria. Coti scurt și opri undeva lîngă peretele localului. Se auzi o portieră trîntită și, după cîteva secunde, în ușă apăru un bătrîn scund, scheletic, în haine uzate. Sub pălăria cu boruri largi, ochii îi jucau vioi. Se opri și își roti privirea prin încăpere. Descoperi imediat la masa de sub oglinda imensă, atîrnată de perete, silueta bondoacă, îndesată, cu claia de păr roșu și barba încîlcită a lui Carlsen care stătea în fața a două halbe de bere cu tînărul

brunet, înalt și suplu, cu cartușiera petrecută în diagonală peste haina de piele, care era Dennyson.

Îl așteptau. Un rînjet prietenesc se lăți pe fața uscată a bătrînului. Strigă vesel, încă din ușă :

— Salutare, băieți ! Îmi pare bine că v-ați adus aminte de bătrînul Frankie.

Se așeză la masă uitîndu-se disprețuitor la halbele de bere și se întoarse spre barman :

— Hei, Jimmy, un rachiu dublu ! Din ăla de sub tejghea.

Barmanul dădu din cap zîmbind și-i pregăti paharul. Bătrînul îi privi din nou pe cei doi. Vocea îi coborî aproape în șoaptă :

— Cum a mers ? L-ați prins ?

Dennyson răspunse morocănos :

— Nu. Nu poate fi împușcat. Degeaba mă privești așa, nu-l pot ucide. Ca să spun drept, nici nu mai vreau...

— Ești nebun ? ! — scrîșni bătrînul. Vrei să ni-l sufle alții de sub nas ?

Se opri cînd barmanul îi aduse paharul. Îl bău pe nerăsuflate și își șterse gura cu mîneca hainei. Continuă mînios :

— Începe să-mi pară rău că v-am vîndut tocmai vouă pontul.

Dennyson îl întrerupse :

— Nu te grăbi, Frankie, lasă-mă să termin. Voiam să spun că nu trebuia să-l omorîm. Dacă ne închiriezi partea ta din pădure, în cîteva luni vei cîștiga de zece ori mai mult, fără să miști un deget.

Bătrînul se posomorî.

— Cîteva luni ? ! Pînă atunci se află de el în zece districte. Vor veni cu miile aici...

— Asta și vreau. Crede-mă, închiriază-ne pădurea și n-o să-ți pară rău.

Frankie se lăsă moale pe scaun. Vorbi alb :

— Nu pot. Nu mai este a mea.

Carlsen se repezi peste masă, vărsînd halba de bere și îl prinse de reverele hainei.

— Ascultă, hodorogule, pe noi nu ne duci !

Bătrînul îi desprinse mîinile și își aranjă haina. I se adresă lui Dennyson, ignorîndu-l pe celălalt :

— Am închiriat-o aseară.

— Cui ?

— Unui străin. Nu știu de unde a picat, nu l-a mai văzut nimeni prin oraș. Cînd m-am pomenit cu el în ușă, mi s-au înmuiat picioarele. Credeam că e un strigoi. Și Kud a simțit ceva. S-a zbătut în lanț și a urlat tot timpul cît a stat la mine. Mi-a dat o grămadă de bani.

— Unde stă ?

— I-am închiriat și cabana de lîngă lac. Oricum n-o foloseam.

— Crezi că am putea aranja ceva cu el ?

— Dracu' știe. Numai cînd îmi aduc aminte de privirea lui încep să transpir.

Carlsen se porni pe rîs.

— Te-ai ramolit, moșule.

Bătrînul nu-i dădu atenție. Se ridică de la masă.

— Încercați totuși. N-aveți ce pierde.

*

Lăsară camioneta pe drum, în fața porții larg deschise. Cabana se afla pe coasta dealului, la umbra unor brazi uriași. În spate, lacul strălucea incendiat de ultimele raze ale soarelui. Se întuneca repede.

Înaintară. La marginea platformei bătătorite din fața casei, în partea opusă acesteia, se afla un șopron dărăpănat.

Carlsen se opri și-l prinse pe Dennyson de braț.

— Uite, acolo, în șopron...

Ceva strălucea palid, albăstrui, printre scîndurile desprinse ale peretelui. Voiră să cerceteze mai îndeaproape, dar o voce baritonală îi opri, făcîndu-i să tresară.

— Pe mine mă căutați ?

În pragul cabanei apăruse un bărbat neobișnuit de înalt, într-un costum negru, elegant. Fața măslinie nu i se deslușea bine în obscuritatea serii. Numai ochii îi străluceau fascinanți. Coborî treptele și veni spre ei.

Dennyson înaintă și el și i se adresă ușor crispat :

— Am venit să vă propunem o afacere.

— Ascult.

Dennyson se opri nehotărît. Aștepta ca străinul să-i invite în casă. Dar, cum celălalt nici nu se gîndea să facă un astfel de gest, se hotărî să continue.

— E vorba de pădurea de la Colţii Pumei. Am vrea s-o închiriem.

Ochii străinului străluciră.

— Sînt de acord.

Vînătorul rămase blocat. Nu se aşteptase atît de repede la un astfel de răspuns. Carlsen stătea şi el cu gura căscată. Străinul reluă grăbit :

— Vă voi trimite actele mîine dimineaţă.

Dennyson îşi reveni primul.

— Bine, dar n-am stabilit în ce condiţii...

— Gratis.

— Nu înţeleg...

— Am zis că v-o închiriez pe gratis. Nu mă interesează banii. Vreau doar să am acces liber ori de cîte ori doresc să mă plimb pe acolo. Ei, ce ziceţi ?

— S-a făcut !

— Bine. Cred că putem încheia aici discuţia noastră.

Cei doi înţeleseră că trebuie să plece. Salutară scurt şi se întoarseră spre locul în care îi aştepta camioneta. În dreptul şopronului se uitară din mers, cu atenţie, printre stinghiile rupte. Zăriră porţiuni translucide, de un albastru luminiscent, ce s-ar fi încadrat perfect într-o sferă cu diametrul de cîţiva metri. Nu încercară să se apropie mai mult, deşi curiozitatea îi măcina. Simţeau prezenţa apăsătoare a străinului, care rămăsese pe loc urmărindu-i cu privirea şi nu voiau decît să dispară cît mai repede din apropierea lui.

Căţărat pe o scară înaltă, dublă, în faţa porţii masive de lemn ce bara drumul, Carlsen tocmai terminase de pictat ultima literă de pe pancarda în arc de cerc. Îşi reciti satisfăcut opera : „REZERVAŢIA : INOROGUL ALB".

Strigă spre Dennyson, care afişa pe peretele exterior al gheretei din stînga intrării regulamentul de ordine internă şi tarifele pentru vizitatori.

— Hei, Phil, ce zici ? nu sînt un pictor formidabil ?

Dennyson îşi părăsi lucrul şi veni în faţa porţii privind în sus către el. Zîmbi mulţumit :

— A ieşit la fix. Haide, coboară. Trebuie să întindem de-a lungul gardului firele de la sistemul de avertizare.

Carlsen deveni brusc serios :

— Chiar crezi c-o să iasă ceva ? Am făcut o grămadă de datorii...

— Așteaptă pînă mîine.

Se întrerupse și priviră de-a lungul drumului. Se auzea păcănitul unui motor arhaic și dinspre oraș apăru camioneta roșie a lui Frankie. Opri în fața porții într-un nor de praf. Bătrînul își vesel din cabină și le arătă cîteva ziare.

— A apărut anunțul, băieți. De mîine să vă țineți ! Deja în oraș au început să apară roiuri de mușterii.

Privi firma nou-nouță și se întoarse spre Dennyson.

— Ești un băiat deștept, Phil. Ai avut o idee de milioane. Păcat că nu mi-a venit mie mai înainte.

*

În cîteva luni orășelul devenise neîncăpător. Un șuvoi de mașini se revărsa pe șoseaua districtuală de dimineață pînă seara. Pe marginile drumului de pădure ce ducea spre poarta rezervației apăruse un imens camping. Limuzine, camionete, microbuze, rulote, corturi, răsăriseră pretutindeni. Oamenii așteptau să le vină rîndul pentru a vizita rezervația și, cu puțin noroc, pentru a putea întîlni acea ființă unică, miraculoasă, ce devenise o prezență zilnică pe primele pagini ale ziarelor și în emisiunile de televiziune : Inorogul Alb. Între timp cumpărau insigne, șepci, tricouri, medalioane, statuete, pixuri, plase, toate cu minunatul animal în felurite ipostaze, se amuzau în circurile ambulante sau la pavilioanele de distracții, asistau la conferințele diferiților savanți veniți aici special pentru a studia comportamentul inorogului, participau la carnavalurile de seară, ascultau concertele unor formații sosite de la mii de kilometri pentru a cînta melodii închinate fanscinantei apariții, se fotografiau pe copii excelent executate, sau cumpărau casete pe care era înregistrat nechezatul inorogului. Totul aici era organizat prin bunăvoința domnului Philip Dennyson, tînărul și energicul președinte al Companiei „Inorogul Alb“ și cetățean de onoare al orașului. El putea fi văzut în fiecare după-amiază la masa ce îi era rezervată în salonul restaurantului „Cornul inorogului“ — fost „Anaconda“, unde se întîlnea cu vechi prieteni sau cu diverși oameni de afaceri. Cîteodată venea aici și Carlsen, asociatul său, dar destul de rar, el trebuind să coordoneze direct activitatea oamenilor

din Corpul de ordine şi supraveghere. Şi acest lucru nu era uşor, mai ales de cînd preşedintele hotărîse, din lipsă de spaţiu, să permită camparea chiar în incinta rezervaţiei. Bineînţeles, contra unei taxe piperate. Uneori Dennyson regreta această decizie, mai ales cînd vedea cum pădurea începe să se urîţească sub povara cutiilor de conserve şi a gunoaielor împrăştiate peste tot, sufocată de gazele de eşapament, arsă în incendii provocate din neglijenţă. Dar profiturile realizate erau imense. O altă problemă ce îi dădea mult de lucru lui Carlsen era datorată celor care reuşeau să întîlnească inorogul şi rămîneau apoi vrăjiţi, imobilizaţi de fericire, incapabili să se mişte ore în şir, ameninţaţi să moară dacă nu erau depistaţi la timp. Pentru mulţi dintre aceştia inorogul devenise un drog la care nu mai puteau renunţa. Mai erau apoi bolnavii aduşi aici de familiile disperate în nădejdea unor vindecări miraculoase. Se zvonise că vederea inorogului, starea aceea sublimă de fericire, ar reda sănătatea celor bolnavi de reumatism, icter, boli de piele, paralizie, ulcer şi chiar unele forme de cancer. Se cunoşteau cazuri reale, studiate şi de medici, ale unor bolnavi consideraţi irecuperabili, care s-au vindecat la vederea inorogului.

Bob Hammond consemnase toate acestea în rapoartele zilnice pe care le trimitea la centru, dar nu reuşise încă să descifreze misterul legat de apariţia inorogului. Iar presiunile superiorilor săi deveneau tot mai puternice. Fenomenul de aici, prin amploarea pe care o luase, devenise o „problemă naţională", după cum se exprimase recent un personaj sus-pus şi se cerea elucidată cu maximă urgenţă.

Pe neaşteptate, evenimentele începură să se precipite într-o după-amiază cînd Carlsen năvăli în salonul de la „Inorogul Alb", îi şopti ceva la ureche lui Dennyson şi plecară urgent, amîndoi, fără nici o explicaţie.

*

Trecură de cordonul oamenilor de pază şi Carlsen opri camioneta după un scurt slalom printre copaci. Săriră din maşină apropiindu-se cu precauţie. Inorogul încremenise cu picioarele uşor depărtate, rigide, cu capul aplecat şi ochii ficşi, sticloşi, aţintiţi undeva în pămînt. Pielea îi de-

venise de un alb murdar, iar cornul din frunte nu-i mai strălucea ; devenise un corn de vită obișnuit. Se apropiară de el nestingheriți, fără să mai simtă undele de fericire

— Ce ți-am spus ? Ne-am nenorocit — vorbi Carlsen cu necaz.

Dennyson nu răspunse. O durere surdă i se cuibări în piept. Se apropie de inorog și îi puse mîna pe grumaz. Pielea era rece și dură. Încercă să-i miște, dar nu reuși.

— Degeaba, e țeapăn — vorbi Carlsen și îl lovi cu bocancul la încheietura piciorului din față.

Lovitura fusese deosebit de dură și, probabil, într-un punct sensibil. Văzură cum, încet, piciorul se îndoaie și animalul începe să se încline spre ei. Săriră în lături înainte de a-i prinde sub el. Corpul inorogului se izbi cu un zgomot surd de pămînt și pielea îi crăpă în mai multe locuri. Speriați, îngenunchiară lîngă el cercetîndu-l. Din crăpătura de pe grumaz, cîteva circuite electronice căzură pe jos și un lichid gălbui, vîscos, curgea într-un firișor subțire.

Zgomotul unor pași îl făcu pe Carlsen să înșface carabina și să se întoarcă brusc spre noul venit.

*

— Nu trage ! Sînt agent federal !

Bob Hammond înaintă arătîndu-le insigna. Cei doi îl priveau muți alături de rămășițele inorogului.

— Ce s-a întîmplat ? — întrebă agentul. Nu primi nici un răspuns.

Se apropie de corpul animalului și îl studie cu atenție, apoi culese cîteva piese metalice pe care le cercetă îndelung. Mormăi ca pentru sine :

— S-ar părea că este un ciberid.

— Un ce ? — întrebă Dennyson încercînd zadarnic să priceapă sensul cuvîntului.

— Un ciberid. Probabil un model experimental. Tehnologia prin care a fost construit mi se pare foarte avansată. Voi trebuie să știți mai bine de unde a apărut aici.

— Te înșeli. Sîntem pe dinafară în chestia asta.

— N-aș crede. Ești președintele companiei.

— Asta-i altă treabă. A fost bafta noastră că l-am întîlnit primii. De fapt Frankie l-a văzut întîi și ne-a

vîndut pontul. Voiam să-l vînăm pentru cornul ăsta de vită pe care îl credeam de aur, dar nu ne-a mers. Atunci mi-a venit ideea cu rezervaţia şi am dat lovitura. Drept să spun, puţin mi-a păsat de unde a venit animalul.

— Gîndeşte-te bine ! Trebuie să fi fost un amănunt deosebit la început.

Dennyson nu părea să-şi amintească. Deodată, Carlsen îl prinse de braţ.

— Străinul, Phil. Aproape am uitat de el.

Bob prinse ideea din zbor.

— Care străin ?

— Cînd a apărut inorogul — explică surescitat Carlsen — a picat în oraş şi un străin care a închiriat pădurea de la Frankie şi apoi ne-a dat-o nouă. Gratis.

— Unde stă ? întrebă Bob ridicîndu-se în picioare.

— În cabana de lîngă lac.

— Să mergem !

Cabana era părăsită, cu uşile vraişte. Înăuntru, praful gros şi pînzele de păianjen intacte mărturiseau că nimeni nu locuise aici de foarte mulţi ani.

— Să mergem la şopron — propuse Carlsen. Cînd am fost ultima dată aici strălucea ceva în el.

Se îndreptară toţi trei într-acolo. Uşa într-o balama se deschise scîrţiind. Şopronul nu avea acoperiş. Era doar o îngrăditură de scînduri rupte, complet goală.

— A dispărut — remarcă înciudat Carlsen.

Bob nu-i răspunse. Păşi înăuntru cercetînd pămîntul şi se opri simţind cum i se accelerează pulsul. Pe jos, dispuse în vîrful unui triunghi echilateral cu latura de peste doi metri se aflau trei cercuri adînc imprimate în pămînt. Un corp deosebit de greu stătuse aici. Între cercuri, la mijlocul distanţelor, locul era mai închis la culoare şi crăpat, semn că a fost supus unor temperaturi uriaşe.

Dennyson şi Carlsen se apropiară şi ei privind urmele.

Vocea lui Dennyson tremura :

— A fost o farfurie zburătoare ?

— Nu ştiu — răspunse Bob îngîndurat. Aşa s-ar părea.

— De unde să fi venit ?

— Asta chiar că nu pot să-ţi spun.

— Crezi că el a adus inorogul ?

— Posibil.

— De ce ? Nu văd nici o legătură ?

Agentul rămase pe gînduri. Dennyson insistă :

— Tu vezi vreuna ?

— S-ar putea. Voia probabil să studieze psihologia umană la contactul cu un fenomen complet neobişnuit şi straniu. Nu ştiu, e doar o ipoteză. Poate că acest experiment este o etapă obligatorie în pregătirea unui contact direct între civilizaţia noastră şi a lor.

— Se va întoarce ?

Bob nu răspunse. Cercetă iarăşi urmele, apoi îşi ridică privirile spre înălţimea de azur a cerului. Rosti într-un tîrziu cu vocea răguşită :

— Sper. Şi mi-aş dori să prind momentul.

— Noi ce trebuie să facem acum ?

Agentul îl privi zîmbind.

— În primul rînd trebuie să recuperăm corpul inorogului. Mîine vor veni specialiştii să-l studieze. Apoi, bineînţeles, trebuie să închizi rezervaţia. Jocul s-a terminat.

*

Cînd angajaţii companiei se apropiară cu camioneta de locul de unde trebuiau să ridice rămăşiţele inorogului, văzură deodată printre coroanele copacilor o sferă albastră înălţîndu-se rapid spre cer. Dispăru într-o fracţiune de secundă. Uimiţi îşi continuară drumul, dar odată ajunşi la destinaţie, nu mai găsiră corpul inorogului. Doar cîteva pete de lichid gălbui se evaporau rapid pe frunzele uscate şi, ceva mai departe, trei urme adînci, circulare, apăruseră în mijlocul unei porţiuni de pajişte arsă.

Şi, ce era mai ciudat, deodată simţiră ultimul val de fericire din pădurea aceea cum le inundă sufletul. Se pomeniră rîzînd veseli, fără motiv.

Erau fericiţi...

Silviu Genescu

ÎNTR-O ZI, CURÎND...

Exista de sute de milioane de ani și gravita undeva între ultimul și penultimul braț al galaxiei. Un cîmp magnetic suficient de puternic îi oferi șansa de a avea o formă aproximativ lenticulară. În fiecare clipă a existenței sale era străbătut de emisiunile radio și T.V. a mai bine de un milion de civilizații care habar n-aveau una de alta. Îi trebuiră cîteva secole ca să decodifice semnalele, la un moment dat le găsi interesante și începu să le înregistreze, devenind astfel cel mai sofisticat video-recorder din toată galaxia.

Emitea modulat pe comoda lungime de undă de 21 cm și, ca să nu bată la ochi, lansă în spațiu întregul evantai din spectrul luminii vizibile. Era catalogat de cel puțin zece mii de civilizații care-i interceptaseră emisia fără să-l considere altceva decît un banal obiect cosmic.

Două civilizații mai agresive, aflate în vecinătatea lui, îl luară ca punct de referință în navigație, iar el, ca bun vecin ce era, se prefăcu că ignoră războiul furibund izbucnit între ele. Descifră cele cîteva miliarde de coduri care protejau comunicațiile celor două civilizații în cîteva zile. Din punctul lui de vedere, erau pur și simplu infantile. Ascultă și înregistră pălăvrăgeala lor belicoasă pînă în momentul cînd adversarii își dădură unul altuia lovitura de grație.

Dacă ar fi putut, ar fi zîmbit disprețuitor. Nu putea și era conștient și de alte imposibilități de moment. Dar știa să aștepte.

Ușa de la cabina de comandă era deschisă și cîteva sisteme în funcțiune se auzeau ca un vuiet depărtat. Pentru o ureche de profan suna uniform, ca duduitul unei mașini bine unse ; dar nu era o singură mașinărie sau un vînt firav răscolind ierburile. Tomas putea distinge cel

puţin 20 de sisteme în funcţiune în acel moment. Stătea în faţa consolei calculatorului urmărind datele afişate. Printre coloanele de cifre îşi vedea figura uşor deformată de curbura ecranului. Era singur.

„De ce — bătu el pe claviatură — am senzaţia unei prezenţe străine în apropierea mea ?“ Voise să înlocuiască „o prezenţă“ cu „o persoană“, dar în ultima clipă, inerţial, textul conceput înainte se impusese momentului. De fapt, enunţul n-avea nici o importanţă. Cunoştea răspunsul dinainte. Urmări din nou coloanele de simboluri. Era răspunsul oficial. Erau parametrii lui biologici din acel moment. Întrerupse afişarea. Cineva care într-adevăr s-ar fi aflat lîngă el ar fi adăugat şi ceva împăciuitor. Reţinuse : SUPRAEXCITARE SENZORIALĂ. Nimic anormal. Se întîlnise cu starea asta cu ani în urmă. În camera tăcerii. Pe atunci îşi petrecea timpul citind sau scriind scrisori patetice pentru Christa şi uneori se întrerupea ca să întrebe cît este ceasul pe cineva care ar fi trebuit (aşa simţea) să fie lîngă fotoliul lui.

Pe ecranul cenuşiu degetele-i urmau linia obrazului suprapunîndu-se peste luminile şi umbrele incerte din care se desprindea conturul feţei lui. Ca o imagine ieşind din ceţurile memoriei.

Era a treia zi din gardă, în ziua precedentă făcuse obişnuita verificare a sistemului principal şi a sistemelor care asigurau cele 83 de capsule criogenice unde se aflau ceilalţi din echipaj, vegetînd fără să aibă habar de timpul care trecea. Tomas îi invidia. Pentru el timpul se urnea greu şi clipele dizolvau gînduri de tot felul. Verificase niște sisteme, treabă de rutină care redeştepta vechi reflexe obligatorii, cînd brusc se gîndi că trebuie să fie cineva acolo. Întoarse capul spre cabina de comandă, uşa era deschisă, ca şi celelalte pînă la ea, şi Tomas putea vedea de la locul lui luminiţele aparaturii de control. Era ca un tunel săpat în agresivitatea latentă a spaţiilor închise. Evident, în cabina de comandă nu era nimeni, şi nici după colţ, cum i se păruse mai tîrziu.

Zîmbi şi umbrele care i se întindeau pe figură se modificară. Cumulat cu distorsiunea generată de curbura ecranului, zîmbetul conferi imaginii lui Tomas o expresie ciudată, inexistentă în alt moment. Zîmbetul fusese ceva fugitiv, dar i se părea că avusese destul timp ca să se

observe exprimînd ceva nedefinit și deosebit de ceea ce știa că putea să reflecte figura lui. Se ridică în picioare. Înainte de a părăsi cabina, aruncă o privire spre terminal.

— QUINTUS !, se adresă el calculatorului principal. Acum mă îndrept spre cabina mea. Cînd ajung acolo, vreau să găsesc un suc de fructe, rația de hrană, iar pe drum vreau să aud ceva gălăgie. Pune ceva vesel de pe la sfrșitul secolului XX. Din mers începu să-și desprindă traductorii care furnizau calculatorului datele lui biologice. Primul pe care puse mîna era un EEG.

— Tomas, scuză-mă că te deranjez, dar aș prefera să-i lași la locul lor. Vocea lui Quintus se detașa clar de vacarmul ritmat care izbucnise la cîteva secunde după ce-și formulase dorința.

— Tu ai preferințe, QUINTUS ? De cînd ? Pentru Tomas, calculatoarele din seria asta nu exercitau nici un fel de fascinație. Erau foarte capabile, vitale, erau dotate cu tot ce era necesar ca legătura OM-MAȘINĂ să fie cît mai puțin șocantă pentru primii. Cu un calculator QUINTUS se putea pălăvrăgi ca la colț de stradă sau i se putea lăsa sub control o întreagă expediție de lungă durată. Dar era doar un instrument. Nu i te puteai confesa.

— Tomas, eu nu sînt QUINTUS, interveni aceeași voce calmă. Discutăm doar prin intermediul lui QUINTUS. Nu vreau să mă ascund, n-am mai putea dialoga altfel. Tomas se opri.

— Nu mă căuta în jur ! Nu sînt pe navă.

Prima oară se gîndi la un program rulat pe calculator de cel de dinaintea lui. Se obișnuiau tot felul de farse pe lîngă mesajul lăsat la ieșirea din gardă. Mesajele înregistrate, farsele, modificau puțin dimensiunea zilelor, orele monotone care se scurgeau pentru cei rămași de gardă. Dar Jason Hever care-i predase ștafeta (ieșise din gardă cu o sută de ani în urmă) nu era capabil de prea multă fantezie. Nici nu-i ascultase înregistrarea lăsată. Trebuie să fi fost ceva de rutină.

— Deci ești în afara navei, făcu Tomas. Coridorul arăta ca o stradă părăsită în noapte. Pustiu și luminat puternic, cu acea intensitate care anulează bezna, dar nu și posibilele spaime aduse de ea. Poate tocmai din cauza intensității luminii. Muzica ricoșa din pereți.

— Oprește gălăgia asta !, strigă Tomas, realizînd că nu i se mai adresase lui QUINTUS. Dacă vorbeau prin intermediul calculatorului, cum era posibil acest lucru ? Cine îl avea acum sub control ?

— Dacă vrei, Tomas, poți să mă și vezi. Pentru asta va trebui să te deplasezi în cabina de comandă. Monitorul 13. Acolo mă poți vedea.

Își simțea pulsul crescînd.

— Continuă !

— În cataloagele Weinburg figurez cu indicativul NI8002 BO. Nor cosmic, adăugă vocea lui QUINTUS.

— Ești în cataloagele Weinburg ? Cu alte cuvinte, ai referințe bune ?

— Este propriul vostru sistem de clasificare, răspunse vocea lui QUINTUS.

„N-are simțul umorului", observă Tomas. Se îndreptă spre cabina de comandă. Își aplică EEG-ul.

— S-ar părea că știi despre noi mult prea multe pentru cineva care se află la cîteva milioane de kilometri depărtare. Cum de se întîmplă asta ? Era ca o discuție între un adult abil și un copil care trebuia tras de limbă. În timp ce mergea, Tomas încerca să suprapună situația pe un tipar convenabil. Ceva specificat și în instructajele făcute.

— Te frapează că-ți cunosc pînă și numele ?

Folosea limbajul lui QUINTUS, tonul lui QUINTUS și dumnezeu știe ce mai moștenise de la el. În clipa de față probabil că stătea cu fundul pe banca lor de date.

— Da, mă surprinde asta, admise Tomas.

— Cu mult înainte de a intra tu în gardă, răspunse domol vocea lui QUINTUS, a avut loc un transfer de informații, pe care le-am găsit foarte interesante. Tomas, știu tot despre misiunea „Dedalus". Dispun de toate informațiile stocate pe navă. Și prin QUINTUS știu de exemplu că acum dai colțul ca să ajungi în cabina de comandă.

Tomas rămase cu privirea ațintită pe una din miile de camere de luat vederi care împînzeau nava. Se găseau peste tot și, atît timp cît prin ele privea QUINTUS, asta nu deraja pe nimeni.

— Acum te-ai oprit. Ai ajuns în cabina de comandă, comentă vocea lui QUINTUS după un moment de tăcere, cam cît îi trebuise lui Tomas ca să pășească înăuntru.

Intrase într-un spațiu sonor dominat de un vuiet profund care, asociat cu aspectul bordului, amplifica impresia de putere și dominație oferită de ambianța cabinei.

— Monitorul 18, adăugă vocea lui QUINTUS.

— NBO, rosti Tomas. Mi-ar face plăcere dacă nu ai comenta fiecare pas făcut de mine. Mă enervează, pricepi ?

— Da.

— La ce-ți sînt necesari traductorii mei ?

— Mă interesează informațiile pe care le transmit.

— Chiar și temperatura corpului meu ?

— Chiar și.

— Aș avea multe să te întreb, NBO, făcu Tomas așezîndu-se în fața monitorului 18. Dar, de fapt, cine pune întrebări aici ?

— Să numim colaborare relația dintre noi, bine ?

Pe ecranul monitorului vedea o formațiune lenticulară. NBO. Imaginea era tridimensională și trebui să recunoască faptul că după toate canoanele pămîntești NI8002 BO era o frumusețe. Îi veni însă greu să accepte un dialog privind imaginea de pe ecran. Era ceva incompatibil cu puterea lui de imaginație. QUINTUS putea discuta cu oricine fiindcă se acceptase „persoana" lui. Era ca și cum ai fi corespondat cu cineva fără să-l fi văzut niciodată. Tomas se ridică din fața monitorului.

— Oferă-mi o dovadă că totuși cu tine vorbesc, NBO, rosti el. Neîncrederea este apanajul nostru. Cred că știi asta.

— Nu știu însă la ce vă este necesară.

— După unii, ține de instinctul de conservare. Te ajută să supraviețuiești.

— Tomas, urmă NBO, am să-mi modific valoarea cîmpului magnetic. Este o dovadă destul de convingătoare, nu ?

— Da. Am să folosesc aparatura independentă de explorare. Datele vor fi deviate de la circuitele lui QUINTUS, pe care se pare că-l controlezi total.

— Valoarea actuală a cîmpului meu este de 14.8 Gauss. Am să-l reduc la 14,7 Gauss. Să-mi spui cînd vrei să începem.

Tomas dădu din cap. Înregistră schimbarea ca pe o frază citită și cunoscută de mult.

— Nu eşti prea emotiv, Tomas, rosti NBO. Asta dacă iau ca reper datele transmise de traductori.

„Eu sînt ţîncul tras de limbă“, remarcă Tomas. Se ridică în picioare. Era clar că nu mai avea ce căuta acolo.

— Controlezi toată misiunea Dedalus. Ce urmăreşti, NBO ? „Ticălosul nu-i capabil să mintă şi este prea perfect ca să vrea să ne distrugă.“

— Mi se pare interesantă experienţa pe care o fac dialogînd cu tine, deşi te înţeleg doar parţial.

— Da, şi asta în pofida faptului că ai reuşit un contact direct şi că dispui de toate datele posibile despre noi. Cunoşti pînă şi literatura din biblioteca magnetică. Dar tu, de exemplu, n-ai fi capabil să compui o poezie. Îţi lipseşte o dimensiune, esenţială în acest caz.

NBO se lăfăia pe toată suprafaţa ecranului şi pe cine ştie cîte milioane de kilometri.

— Înţeleg poezia ca pe o simplă formă de comunicare, urmă NBO după o lungă tăcere. Dar nu înţeleg codul.

— Nu există nici un cod, NBO. Motive, există un impuls care declanşează poezia. Nu te gîndi la ceva fizic.

Din nou tăcere. Şi vuietul lui Dedalus.

— Eşti obosit, Tomas. Continuăm mîine.

— Da. Impactul cu entitatea pe care o reprezinţi mi-a anulat unele reacţii. E mai puţin vorba de o oboseală fizică.

Plecă din cabina de comandă. Era ca şi cum s-ar fi aşezat la o masă, în faţa unui necunoscut, încercînd să lege o discuţie care nu ajunsese niciunde. Era la fel de neplăcut ca orice moment ratat. Pe drum, idei vechi de cînd lumea mergeau alături de el conducîndu-l în universul unor mituri uitate. „De ce doar intuiţia lui Daniel Cocconi a prevăzut stele inteligente ?“ Idee întotdeauna refuzată fiindcă un strat de dogme era tot ce exista la baza astrofizicii elaborate timp de secole.

Fîşîitul costumului îi aminti de o zi ploioasă cînd îmbrăcase o pelerină veche şi lungă, iar fîşîitul ei amestecat cu huruitul uniform al ploii fuseseră singurele zgomote care-i însoţiseră paşii alături de Christa.

Şi atunci, în absenţa cuvintelor, comunicarea dintre ei fusese totală.

În cabina lui găsi o cutie cu suc de fructe şi ambalajele care conţineau tot ce trebuia să mănînce, aduse prin sistemul pneumatic de terminale din fiecare cabină.

— NBO, mai spuse înainte de a adormi, de cîte milioane de ani caşti de plictiseală ?

În locul răspunsului auzi un „somn uşor".

De-a lungul zilelor următoare, dialogul dintre ei se amplifică, uneori tăceri subite subliniau imposibilitatea de a înţelege. Tomas scăpă încet, încet de senzaţia că e tras de limbă în virtutea unor intenţii obscure şi neliniştitoare. Acceptă cuvîntul „colaborare" legat de relaţia lui cu NBO.

Uneori aveau loc experienţe cel puţin stranii din punctul de vedere al lui Tomas. Odată NBO îi comandă lui QUINTUS să scoată din funcţiune toată instalaţia de iluminare din navă, şi asta în timp ce Tomas se afla pe unul din coridoare încercînd să-i explice din mers de ce Van Gogh visase să ajungă într-o stea. Tomas fu total descoperit în faţa evenimentului, iar faptul că sistemul de alarmă intrase în funcţiune îl făcu să se gîndească la o avarie, idee care avu destule implicaţii emoţionale.

— De ce ai făcut asta ?, întrebă el cînd lucrurile se lămuriră.

— Pur şi simplu ca să-ţi observ reacţiile, glăsui NBO imperturbabil. Intră în experimentul la care am convenit să colaborezi.

Tomas purta încă traductorii şi o clipă îi veni să termine cu toate şi să-i dea jos unul după altul, dar nu ştia ce măsuri ar putea lua NBO care controla total nava. Renunţă, dar toată ziua respinse orice discuţie propusă de NBO.

La un moment dat, pe nepusă masă, NBO îl întrebă cum înţelege el „Tăcerea" lui Edgar Lee Masters, poet de pe la mijlocul secolului XX. Tomas zise că nu cunoştea poezia în cauză, iar NBO i-o recită pe un ton egal. Tomas se aşeză undeva ca să se poată concentra în vederea unui răspuns.

— Cred că este o tentativă de a armoniza trăiri proprii cu evenimente exterioare, rosti Tomas obosit. Nenorocirea este că tu surprinzi doar conexiuni logice, pentru

restul poeziei ai nevoie de disponibilităţi de altă natură. Cred că asta-i tot, adăugă Tomas care înghiţea tot mai greu discuţiile de acest fel.

— Vizualizează-mi ce ţi-am reprodus mai înainte, insistă NBO.

„Ce ţi-am reprodus mai înainte", îl îngînă Tomas scoţînd de fapt un mormăit indescifrabil. „Parcă aş vorbi cu un xerox", se gîndi el indispus. Pe navă dispuneau de un complex Merlin pentru experimente vizuale. Lui Tomas îi fusese de un real folos la predarea cursului său de umanism.

— Aici Merlin nu ajută la nimic, se eschivă el.

— Atunci permite-mi să-ţi ofer eu un exemplu de astfel de vizualizare. O să rămîi surprins fiindcă-ţi este adresată ţie personal.

— Fii mai explicit, rosti Tomas, într-adevăr surprins.

— E vorba de Christa, începu NBO cu aerul că-i împărtăşeşte informaţii. A făcut o înregistrare pe care însă a stocat-o în memorie fără să ţi-o lase la ieşirea din gardă. Nu reuşesc să înţeleg de unde această contradicţie.

Frazele lui NBO se detaşau dintr-un bloc masiv de indiferenţă, calcule obscure, raţionamente străine de inteligenţa umană.

— Pune-mi-o imediat ce ajung la primul terminal, făcu Tomas ridicîndu-se în picioare. Alerga. „Lepădătura asta asexuată ştia de la bun început de înregistrare. De ce tocmai acum îmi spune de ea ? De ce îmi spune de ea ?"

Gînduri fragmentate se împleticeau pe lîngă emoţia crescîndă. Îi trebui puţin timp să-şi revină ca să poată primi înregistrarea. Se aştepta la orice.

— Dă-i drumul, NBO ! Timbrul vocii era vag alterat.

— Este o înregistrare scurtă. S-ar putea să te fi aşteptat la mai mult.

— Nu contează, dă-i drumul odată !

În preajma unor evenimente cu anumite repercusiuni pentru el, Tomas se dizolva într-un amestec de gesturi pripite şi izbucniri necontrolate.

Pe ecran apărură nori albi şi dolofani mînaţi de vînt, peste linia orizontului. Păreau o turmă de animale fabuloase gonind din calea unei primejdii imediate. Marea

se combina cu cerul, se vărsa în el amestecîndu-se cu norii-animale. Apoi vocea Christei :

„Sînt aici ascultînd zi și noapte glasul mării, plimbîndu-mă îndelung prin acest oraș care mă fascinează atît de mult."

Orașul, imaginea străzilor în pantă, expuse soarelui care săpa umbre adînci. Tomas cunoștea orașul, dar în acel moment nu fu capabil să identifice străzile filmate. Totul părea estompat de strălucirea care modela orice contur. Era convins că ceva nu fusese bine reglat în aparatul cu care filmase Christa. Din nou vocea ei :

„Caut în van ceva ce n-am să înțeleg niciodată. Soarele îmi dă căldură și putere, iar vîntul — libertatea și melancolia. De-abia aștept să te văd. Avem atîtea de făcut."

Din nou cerul. Și atît. Dincolo de imagini, ecoul vocii ei suna ca o promisiune. Își dădu seama că nu durase mai mult de trei minute, dar timpul emoțional era mult mai vast, cumulînd toate momentele prin care trecuse atunci, demult, așteptînd-o să vină din orașul care îi plăcea atît de mult.

NBO interveni brutal ca de obicei :

— Descifrează-mi semnificația acestui mesaj. Tomas ridică privirile spre ecranul gol, neutru ca un perete de pe care o inscripție tocmai fusese ștearsă.

— Ai spus că este ceva ce mă privește personal, rosti el. Deci, mă privește personal.

— În măsura în care numai tu și Christa sînteți implicați, accept obiecția. Dar nu și-n cazul acesta.

— Nu văd în ce fel ar mai fi cineva implicat aici. Tu, doar prin faptul că ai deconspirat existența mesajului. Atît.

Se opri, se întoarse cu tot cu fotoliul, avînd acum ecranul în spate. Era obosit de tot ceea ce se întîmplase. Oboseala îi anestezia unele simțuri.

— Ar trebui să-ți mulțumesc, nu ? adăugă

— Da. Christa a conceput doar cuvintele. Eu am realizat imaginea. Ți-a crescut nivelul de adrenalină în sînge, observă NBO după un moment de tăcere.

Tomas se ridică în picioare și, în timp ce se îndepărta de terminal, începu să-și detașeze traductorii.

— S-a terminat, înțelegi ? spuse el. M-am săturat de șantajul tău. Ridică interdicția de acces la QUINTUS. Oricum, mîine ies din gardă și nu pot lăsa lucrurile așa.

Tot refuzul lui ieşea de-abia acum la iveală, ca o boală ascunsă.

— Bine, Tomas, făcu NBO. Din clipa asta ridic controlul asupra navei, asupra lui QUINTUS.

Tomas nu-i răspunse. Replica lui, ultimul traductor detaşat şi aruncat pe jos.

— Se poate verifica tot ce ţi-am spus, continuă NBO imperturbabil.

— Am să verific. Şi acum lasă-l pe QUINTUS. Dacă pînă mîine mai am ceva să-ţi spun, ai să primeşti un mesaj, iar după aceea am să ecranez nava. Nu ştiu, să-ţi spun adio ? QUINTUS ! făcu Tomas la capătul tăcerii.

— Sînt tot eu, NI8002 BO. Peste cinci mii de ani ajungeţi la punctul terminus. Timpul ăsta nu înseamnă mare lucru pentru mine. Ştii asta, Tomas. Ne vom revedea. Pentru mine va fi poimîine.

Nu-i mai răspunse.

Astăzi sîntem din nou împreună, ca în ziua îmbarcării. Este chiar şi aceeaşi atmosferă. Parcă nu trecuse decît o noapte între cele două momente, un timp atît de scurt, încît discuţiile puteau fi reluate de acolo de unde le întrerupsese somnul. M-am sculat din capsula criogenică cu o uşoară durere de cap. Lîngă mine cineva se apucase să facă flotări numărate de cei de lîngă el. Totul era impregnat cu un aer de sfîrşit de croazieră, cînd veselia este obligatorie, la fel de obligatorie ca schimbul de adrese şi urări de bine. Mă ciocnesc de Elma care mă îneacă într-un fluviu de întrebări. De-abia reuşesc să scap de ea şi trec pe lîngă Jannis care face pe spiritualul povestind bancuri obscene. Tot idiot a rămas. O caut pe Christa. O şi văd la un capăt de coridor, mă obsearvă în acelaşi timp şi ea. Mă obişnuiesc greu cu lumea din jur, cu agitaţia, cu toate, cu amintirile din gardă care se succed uşor agresive. Le va şterge tocmai timpul de care lui NBO nu-i pasă. Sîntem groaznic de vulnerabili în faţa timpului.

— Hei ! Ne atingem palmele. O ţin puţin la distanţă ca s-o privesc. Zîmbeşte. O las pe ea să înceapă. Respiraţia ei mi se oprea în obraz ca un vînt cald.

— Arăţi destul de bine pentru cei 14.000 de ani ai tăi, îi şoptesc.

— Arăt bine chiar şi pentru 740.000.000 de ani.

— Ce tot spui ?

— Eu sînt, Tomas, spune ea după un moment de ezitare ; privirile-i sînt umbrite de gînduri secrete. Ţi-am promis că ne vom întîlni într-o zi. Mă ţine de braţ în timp ce mergem de-a lungul coridorului. Avem amintiri comune, acum, adaugă ea.

Braţ la braţ cu NBO cred că mă clatin.

Ștefan Ghidoveanu

ATENȚIE, FOLOSIȚI SCĂRILE !...

Am ajuns... Cîteva trepte, ușa care se deschide scîrțîind, un hol larg și jos, prost luminat, altă ușă — ciudat ! asta nu mai scîrțiie ? ! — apoi pași, șase la număr, șovăitori și cumva speriați, pentru ca dintr-o dată să-mi dau seama că, în sfîrșit, AM AJUNS !...

Din cauza emoției, mîinile îmi sînt transpirate, iar respirația șuierătoare, cred că aș tremura, dar nu îndrăznesc să mă mișc, stau și ascult numai, e liniște, doar larma unor voci de copii jucîndu-se pe scări se aude atenuată de undeva, de la etajele superioare. Prin ferestrele murdare ale casei scărilor, lumina se strecoară cu greu, filtrată în nenumărate tonuri de gri, acoperind ca o apă stătută vopseaua scorojită a pereților.

Întorc privirea. În fața mea e liftul — amorțit, etalîndu-și nepăsător ușa metalică, masivă, cu contururile mușcate din loc în loc de pete de var întărit, rămase de la ultima curățenie generală. O bucată de hîrtie lipită cu scotch anunță cu litere de-o șchioapă, inegale și strîmbe : DEFECT. Și mai jos : FOLOSIȚI SCĂRILE.

Ezit o clipă, apoi mă decid. Cu un fel de furie rece, deschid ușa liftului și intru. În bezna profundă, lumina năvălită de afară decupează o suprafață cu margini neregulate, licărind stins și aproape instantaneu risipită, după închiderea panourilor glisante în urma mea. Liniștea rămîne dincolo de ele, înlocuită de un sunet ciudat și profund, imposibil de localizat, ai spune că un motor uriaș toarce lent la turația minimă, așteptîndu-și rîndul pentru a fi folosit din plin. De sus curge niște apă, o aud cum picură, rar, sonor — apă într-un lift ? de unde ? e o greșeală, probabil vreo infiltrație prin pereți de la vreo țeavă spartă. Sub greutatea trupului meu, cabina liftului vibrează ușor, reverberînd neauzit, ca o coardă abia atinsă în ființa unui pantagruelic instrument muzical. Fric !

fric ! fric ! — susură apa, de unde oare ? Mă foiesc nemulţumit, ciocnindu-mă de pereţii rigizi. Dezorientate de întuneric, simţurile mele îşi pierd acuitatea, senzaţiile se suprapun, se substituie, deformîndu-mi percepţia, dîndu-mi iluzia unei diminuări succesive a spaţiului în care mă aflu. Acum mă învîrt ca o sălbăticiune zăvorîtă în cuşca ei de fier, drang ! drang ! face cuşca la fiecare desprindere a piciorului de pe podeaua acoperită cu un covor de cauciuc, pe care-l simt vălurit şi uşor umflat pe alocuri, ca o cameră de bicicletă incomplet golită de gaze. În fine, cred că am ajuns cu faţa spre peretele adăpostind butoanele ce pun în mişcare cabina ascensorului, un oftat zbuciumat îşi face loc pe buzele mele şi mă rezem o clipă de panoul din dreapta, ascultînd scîrţîitul hainelor frecate de suprafaţa lucioasă a oglinzii, pe care-o intuiesc mai curînd, fixată undeva, în imediata mea apropiere. De sus, apa curge neîncetat : fric ! fric ! fric ! afurisită ţeavă, mă pomenesc zicînd cu voce tare, în vreme ce un curent de aer mirosind neplăcut a ceva ars îmi mîngîie obrajii şi fruntea brobonite de sudoare, într-o relativă senzaţie de răceală.

Tremurătoare, mîna răscoleşte prin buzunare, în căutarea unui chibrit sau a brichetei, sînt fumător şi de obicei am asupra mea măcar una dintre ele, dar uite că astăzi le-am uitat acasă, idiot ce sînt ! tocmai acum, cînd trebuie să aflu adevărul cu orice preţ, să verific, să mă conving, *să ştiu*... Înjur furios, pipăind ezitant peretele din faţă, pînă găsesc tabloul de comandă, o mîngîiere fugară, de recunoaştere, după care încep să număr cu precauţie, pe şoptite, plecînd de la ultimul buton de jos : parter, etajul întîi, doi, trei, patru — aici ar trebui să mă opresc, să ies din lift şi să pătrund în apartamentul insipid în care-mi duc existenţa zilnică, banală şi nepericuloasă, dar n-o fac, număr doar etajele — cinci, şase, şapte, apoi opt, nouă, zece şi în final cele două butoane speciale, „oprire“ şi „alarmă“. Deci, în total, treisprezece, nimic neobişnuit aşadar. Şi totuşi... Deasupra se mai află încă un buton, *al paisprezecelea ! ! !* Un buton care nu pare să folosească nici unui scop evident, deduc asta pipăind cu buricele degetelor ebonita lucioasă şi dură, lipsită de orice fel de semn gravat pe ea ; n-ar trebui să fie acolo,

dar cu toate acestea este... Există într-un mod pe care raţiunea mea nu-l poate momentan explica... Iată-l ! butonul *în plus*...

Un fior de gheaţă îmi contractă mușchii deveniţi rigizi, în timp ce spaima ca o hîrcă deșucheată se amuză să mă zgîlţîie zdravăn. cum naiba ar putea fi altfel, cînd... Dar nu, îmi spun, nuuu. stai așa. ce-i cu tine, te-ai prostit ? mai numără o dată, încă o dată, îmi spun, *trebuie* să mai numeri ca să te convingi că n-ai greșit, că nu ești nebun, că azi-dimineaţă, cînd te-ai trezit cu ideea foarte clară și neliniștitoare că la întoarcere vei găsi liftul *defect*, iar înăuntru un buton mai înainte *inexistent*, erai fără îndoială adormit, daa, nu te sculaseși încă, visai și n-ai reţinut bine ce anume, e și normal. ce e de fapt un vis ? Cîţi dintre noi sînt capabili să-și amintească dimineaţa, cînd se trezesc, visele din timpul nopţii ? O fi vorba despre altceva, probabil sub influenţa filmului S.F. văzut aseară la televizor ai început să ai tot soiul de viziuni anticipative, periculoasă chestie ! pe cuvînt ! ţi-o fi plăcînd ţie genul, dar nici chiar așa, în viaţă ca-n cărţi, ai să intri la balamuc, zău ! Ia mai numără afurisitele alea de butoane, poate-ai greșit și sînt totuși cîte trebuie, în bezna de aici nici nu e prea greu s-o iei razna... Atenţie, număr : parter, etajul întîi, doi, trei, patru — locul unde ar trebui să ies și să... — cinci, șase, șapte, apoi opt, nouă, zece și cele două butoane speciale, iar deasupra... Deci nu sînt nebun, aproape că strig, sînt paisprezece butoane în liftul ăsta de coșmar, *paisprezece*, totuși cum se poate ? asta era valabil în vis, acolo orice e posibil, dar nu și-n realitate, înseamnă că încă mai visez, totul e aiurea și de neînţeles ca și azi-noapte, un vis, atîta doar, un vis, cum se face că nu mai știu însă cînd a început și cînd s-a terminat ? ! Ori poate că mai visez încă, poate nici nu s-a terminat ? ! Ce altceva este Realitatea decît partea materializată, palpabilă, a unui Vis infinit ? Există ceva anume care să ne îndreptăţească să fim atît de siguri că lumile pe care le întîlnim în vis nu sînt reale ? Că nu constituie, toate la un loc, o altă Realitate, inaccesibilă nouă, guvernată de cu totul alte legi decît cele pe care le cunoaștem și cu care sîntem obișnuiţi, într-o trecere prin lumea desemnată drept *singura* efectivă și reală ?...

Poftim, am început să vorbesc aiurea, e clar, mai am puțin și-o iau razna. Și totuși, noaptea trecută...

Ridic mîna. Trebuie să aflu, să mă conving... Scurtă orbecăială, butonul, un moment de ezitare și, în cele din urmă, apăsarea fatidică... O explozie de lumină orbitoare îmi traversează brusc ochii, privirea-mi e ucisă și simt, strecurîndu-se prin fibrele nervilor cu iuțeala unui fulger, durerea, apoi presiunea insuportabilă, a unui vuiet asurzitor, forțîndu-mi timpanele pînă aproape de limita maximei rezistențe și senzația extraordinară că fiecare celulă a corpului meu se detașează de celelalte trecînd, într-un complicat proces de osmoză, prin membrana unui obstacol imaterial, sesizabil doar la nivelul subconștientului, pentru a se recompune — în același echilibru dinamic — *dincolo*. Acolo unde totul e numai plutire eterică, dezorganizată, deasupra unor rădăcini rămase undeva, în urmă, implantate într-o realitate (imaginară ?) devenită inutilă.

Deschid ochii sau poate i-am avut deschiși încă de la început, impresia de zbor se năruie și imaginile revin, tremurînd concentric, unde ale unui lac de culori, forme și volume stabilizîndu-se treptat, într-o privelişte incredibilă : mă aflu în mijlocul unei cabine spațioase, scăldate în efluviile palpitînde ale unui albastru deosebit de pur, simțind sub picioare vibrația intensă dată de un mecanism în funcțiune, pe care mi-l imaginez acționînd implacabil, conform unor reguli stricte, bine stabilite. Prin semiobscuritatea deformantă, zăresc închizîndu-se în sine, aidoma unui cerc, peretele din fața mea, pe care ciudate aparate strălucitoare își expun privirii miriadele de cadrane și semnalizatoare colorate, licurici jucăuși, însoțiți într-o horă mută, dar nu mai puțin violentă, de nuanțe interferate. În spate, un instrument de-a dreptul halucinant, cu o uriașă claviatură în trepte, scoate un șir de sunete grotești, ori mai curînd nepămîntene, un fel de muzică a sferelor, acompaniată de străfulgerările reci, oțelite, născute de carcasa metalizată a aparatului.

O mișcare brutală, o răsucire pe călcîie și privirea mi se izbește parcă de cele două panouri glisante care închid intrarea, sînt altele, *cu totul altele*, și nu e nevoie să verific pentru a-mi da seama că dincolo de ele în nici un caz nu se mai află holul blocului în care locuiesc. Lo-

cuiam ? Voi locui ? Greu de spus, cine mai știe pe ce coordonate ale Timpului și ale Spațiului mă aflu ? !

Cîteva secunde — zeci de secunde ? — de înțepeneală a creierului, cineva îl ia parcă și-l învelește într-o vată pufoasă, împiedicîndu-l să raționeze, apoi zbaterea necontrolată a nervilor, adevărată transmisie Morse a stării de tensiune, sufocarea și teama organică, instinctivă, împingîndu-mă brusc spre ușa care *știu* că va rămîne închisă, transformîndu-mă fără putință de scăpare în prizonierul pentru eternitate al acestui cavou ultrasofisticat și, în final, lumina care se stinge ca frîntă, în vreme ce eu lovesc zadarnic cu pumnii în panourile metalice, însîngerîndu-mi mîinile, toate mi se îngrămădesc în minte cu forța de șoc a unui bombardament...

Acum am realizat, în toată cruzimea lui, teribilul adevăr : locul e același, numai universul e altul, diferit de cel de plecare, straniu, dar mai ales străin. Iar lucrul cel mai rău abia acum urmează : dacă și în continuare totul se va petrece aidoma visului meu nebunesc din noaptea precedentă, înseamnă că sînt pierdut, iremediabil pierdut. Căci, în clipa următoare, cabina ascensorului trebuie să țîșnească din loc, într-un vuiet de motoare amplificat de accelerația progresivă și s-o pornească nu *în sus*, ca orice ascensor obișnuit, ci spre stînga sau spre dreapta, unde în mod normal s-ar găsi zidul blocului. dar atunci șocul ? lovitura ? totul e o iluzie, ultima speranță se stinge, nu se întîmplă nimic și nici n-ar avea cum, la stînga (la dreapta ?) *nu se află nimic ! !* Doar întunericul și viteza mereu sporită, întocmai ca a unei astronave cuprinse de dorul de casă, asta va fi tot ce-mi va rămîne : viteza ametitoare, sporind, amplificîndu-se la nesfîrșit, pînă cînd ? pînă unde ? pentru ce ? Nimeni nu va ști... Poate doar Timpul, poate doar Spațiul, pe care le voi străbate într-un fior, alergînd veșnic pe una dintre dimensiunile cunoscute sau necunoscute, una dintre cele „n" dimensiuni ale lor, îndreptîndu-mă spre un alt univers, cu alte „n" dimensiuni, în plasa cărora un om înnebunit de groază, într-o cabină despre care nu știe nimic, nici măcar la ce folosește, alunecă neputincios către un al treilea univers, cu încă „n" dimensiuni, pe ale căror trasee spațio-temporale un al treilea om, prizonier nefe-

ricit al unei cabine diabolice, se rostogolește ca pe un tobogan spre capcanele unui al patrulea univers, și el „n"-dimensional, și el diferit de toate celelalte, în spațiul și timpul căruia un om cu pumnii zdrobiți de lovituri...

Și tot așa, la infinit, în cele „n" universuri, cu „n" dimensiuni ale Realității, în care visul acela, *absolut adevărat*, îmi dau prea tîrziu seama, constituia în mod firesc una sau mai multe dimensiuni posibile, ale unuia sau mai multor universuri probabile...

Spre care liftul o pornește brusc, într-un vuiet de motoare amplificat de accelerația progresivă, dar nu în sus, cum ar fi normal, ci spre stînga sau spre dreapta, unde...

Györffy György

PREȚ DE O CLIPĂ, NEMURITORI...

Neștiut de nimeni, Timpul mi se înfățișează sub chipul unui motan alb, încolăcit pe canapeaua din bibliotecă, unde doarme după obiceiul pisicesc, cu capul așternut pe coadă, cu mustățile trase înspre spate și cu urechile treze. Mă îndrept către fereastră fără să fac prea mult zgomot. Deși nu le-a arătat, presupun că are gheare — le ține ascunse între pernițele lăbuțelor. Ar trebui să înfrunt fatalitatea ca să le văd ivindu-se așa cum le bănuiesc : imaculate și necruțătoare, lăptoase și încovoiate, ca secera Lunii ieșită dintre norii unei nopți hărăzite lucrurilor tainice. N-am de gînd să tulbur somnul blajinului cotoi, pentru că nimeni, nici măcar disperații, nu întărîtă moartea. La vîrsta faptelor necugetate mi-era mai teamă de necunoscut decît de trecerea în neființă. Anii maturizării și credința că forța unei judecăți riguroase biruie orice, m-au schimbat.

Privesc strada și nu-mi vine să cred văzînd lumea încremenită, lipsită de suflul perpetuei mișcări. Oamenii s-au preschimbat în statui de piatră vie, deosebit de expresive, precum slujitorii Frumoasei Adormite din poveste. Gesturile și atitudinile lor reproduc aproape întreaga tipologie a umanității. În ușa blocului, sub fereastra sălașului meu de burlac dedat mai degrabă studiului unor mărturii îngropate în pulbere decît bucuriilor lumești, au înmărmurit două femei mai în vîrstă, despre care numai cei șapte ani de acasă și vădita lor sorginte citadină mă împiedică să spun că sînt babe. Cea care stă pe trepte, madam Vasilescu-Proptișor de la etajul doi, își fixează interlocutoarea, necunoscută mie, cu ochii bulbucați și cu sprîncenele ridicate către cerul frunții. Gușa i s-a adunat în cute, împinsă de bărbia mică și despicată. Cealaltă

femeie ţine două sacoşe în mîini şi o ascultă distrată : ochii şi gîndurile îi fug către orbul care pipăie cu bastonul trotuarul de la colţul străzii, avînd în gesturi nesiguranţa părăsirii vecinătăţii unui perete. La cealaltă scară, pe banca din faţa intrării, doi puştani tunşi în ton cu sezonul se pregătesc să tragă pe furiş din ţigări, gata ca la primul semn de alarmă să le palmeze cu îndemînare. Pe trotuarul opus, un flăcău pistruiat şi miop tîrîie o bicicletă după sine. Prin lentilele menite mai degrabă unor hublouri submarine, ochii i se scurg după o puştoaică cu picioare drăguţe, colorate de ciorapii roşii într-o manieră fovistă, ce-şi leagănă şoldurile cuprinse de o fustiţă mult prea scurtă şi strîmtă pentru o vîrstă cînd rotunjimile abia se încheagă. Neatent la tot ce se întîmplă prin jur, ca de obicei, domnul Ciurea, preşedintele de onoare al asociaţiei de locatari, s-a aplecat asupra automobilului proprietate familială şi demontează ştergătoarele de parbriz uitate de nevastă-sa, căci ea şofează, bucuros că nu le-a făcut nimeni dispărute în timpul nopţii. Stau aşa cu toţii de cîteva minute bune, derulate subiectiv în mintea şi de inima mea. O simt cum bate repejor şi sincopat, sfidînd chipul Timpului care toarce felin alături. Mă simt ca un cîine azvîrlit în ploaie împreună cu o umbrelă închisă.

În urmă cu... Cît de mult mă descumpăneşte lipsa unei curgeri temporale reale ! Îmi strîng pumnii şi-i ascund la spate. Motanul sfîrîie în continuare, dar îi ghicesc pupilele lenticulare printre pleoape. Cînd încă nu sosise, stăteam la birou, cu *În afara timpului*, cartea lui Michel Siffre, în braţe şi meditam asupra tainei magului Zalmoxe, care se retrăsese în peştera sacră de pe muntele Gugu, ieşise din timp şi urcase iar între oameni după patru ani de solitudine şi alte silnicii. Parcurgînd însemnările speologului francez, scrise după două milenii de acumulări informaţionale, în secolul picosecundelor, spre a împărtăşi lumii consecinţele traiului îndelungat în lumea subterană, mi-am dat seama că viaţa de cavernă n-avea nimic sortit să ne entuziasmeze. Or, să vieţuieşti patru ani într-un spaţiu limitat, în frig şi umezeală, cu ochii pecetluiţi de beznă, ascultînd cum se desprind şi cad, cum se sfarmă picăturile de apă şi macină o minte frămîntată de singură-

tate, mi se pare a fi ceva mai greu de îndurat decît să dai ocol Pămîntului în niște pantofi cu două numere mai mici decît cei obișnuiți. Lui Zalmoxe, părintele călătorilor prin nouri, poate că nici nu i-a păsat, dar Michele Siffre, tînărul speolog care s-a decis să socotească singur clipele petrecute în adîncul subteran, fără să recurgă la un ceas, n-a mai suportat toate acestea după 63 de zile terestre. Interesant este faptul că o dată sustras ritmurilor cosmice, lipsit de repere temporale, el a numărat doar 38 de zile de detențiune voluntară. Aproape jumătate.

Mircea Eliade susținea că peștera nu este altceva decît o reprezentare la scară redusă a cosmosului. Michel Siffre, a demonstrat însă că ea este un univers aparte, unde timpul curge într-un fel mai leneș, mai apropiat de o bănuită stare primordială. Și mi-am dat seama de ce Mnaseas din Patrae il identifica pe Zalmoxe, cel învelit la naștere într-o blană de urs carpatin, cu Kronos, titanul izgonit de pe țărmurile Eladei și găzduit de hiperboreeni, un popor (socotit pierdut în uitarea vremurilor de către unii) ce locuia undeva la nord de Istru.

Atunci am auzit un rîcîit la ușă. L-am ascultat cu mirare și m-am dus să mă lămuresc. Nu era nimeni în afară de acest dalb mîrțan, care se strecură tacticos în locuință și își scutură pe rînd lăbuțele. Mă privi cu luare aminte — avea ochi de siameză. Am ieșit nedumerit în casa scărilor, cu gîndul de a o avertiza pe stăpîna animalului. Nu am auzit nimic, dar succesiunea planșeelor mi-a amintit de liniștea cuibărită în galeriile unei mine părăsite.

Ce-i cu tine, pisule ? l-am întrebat, deși știam că în general motanii albi cu ochi albaștri sînt surzi din naștere. Aveam de-a face cu o excepție. Auzindu-mi vocea, miorlăi drăgăstos și mi se lipi de picioare, frecîndu-și voluptos spinarea de ele. Am închis ușa și m-am îndreptat către frigiderul din bucătărie. *N-am lăptic*, am recunoscut rușinat, *dar niște cozi de pește îți pot da.* Eram cu mîna pe clanță, cînd am remarcat absența oaspetelui felin. Am început să-l caut, mai întîi în baie, apoi în sufragerie. L-am găsit în cele din urmă aici, în bibliotecă, pe masa mea de lucru, cu nasul în însemnările făcute în timpul lec-

turii. Verva și stilul său de a amuşina cerneala abia uscată n-aveau nimic din platitudinea și grotescul atribuite mițelor surprinse că privesc în calendar. Și-a ridicat capul și a rînjit ca o pisică de Cheshire.

Ce cauți aici, măi, arătare ? Marș de-acolo ! m-am apropiat cu gîndul să-l înșfac de ceafă și să-l scutur puțin. El stătu o clipă nemișcat, numai rînjetul i se întinse batjocoritor pînă la urechi. *Marș !* li se spune potăilor întîlnite prin preajma tomberoanelor, nu Timpului cu chip de motan primit în vizită. Se ridică pe cele patru picioare, își înălță mîndru coada stufoasă, ca un stindard și sări jos. Mă pufni rîsul văzîndu-l atît de țanțoș.

. . . . . .

NOTA AUTORULUI (se va citi facultativ) :

O legendă ardelenească povestește că Fîrtatul, după ce a zidit lumea așa cum o știm : cu cîmpii, dealuri, munți și văi, a împodobit-o cu flori și cu copaci, apoi a zămislit animalele și întîiul om. Dar acesta din urmă era fără de soață și se necăjea din atare pricină. Apoi, Fîrtatul s-a hotărît să plămădească femeia așa cum știa el că făcuseră și alții. L-a prins pe Adamul nostru și, pînă să se dezmeticească bietul om, l-a sucit bine și i-a scos o coastă, apoi s-a apucat să-i tămăduiască rana. Dar mițul, lihnit de foame cum era, dacă a văzut osul neîngrijit — țuști ! pe el și l-a șterpelit. Simțind furtișagul, Fîrtatul s-a dat cu iuțeală de-a dura să prindă dobitocul, însă nu i-a mai apucat decît coada. Și, cum a smucit mînios de ea, cum că se trezește că a rămas cu coada în mînă, iară mițul fuge și se pierde între gozuri. Astfel, Fîrtatul s-a văzut nevoit să facă femeia din ceea ce avea în mînă, motiv de fală pentru tot neamul cotoiesc.

. . . . . .

Mîrtanul meu mîrîi în surdină și-și arătă în trecere colții. Coada i se undui ca un șarpe. Părea supărat de-a binelea. În seninul privirii sale am putut să citesc că acolo unde este minte multă, prostia-i pe măsură. M-am ferit să-l necăjesc mai tare, uimit de ciudatul său fel de a fi. L-am lăsat să se urce în pace pe canapea și să-și

caute culcușul poftit. Abia cînd a început să toarcă, mi-am dat seama că timpul și-a încetinit curgerea obișnuită și că trăiesc într-o clipă extrem de dilatată. Extrem de dilatată.

Strada tot nu și-a schimbat înfățișarea. Stanele omenești păstrează aceleași atitudini copleșite de inerție. Simt că voi înnebuni privindu-le ca printre gratiile unei cuști foarte strîmte. Trebuie să-mi păstrez firea. Poate voi sesiza mai tîrziu infima diferență dorită. Madam Vasilescu-Proptișor își va strînge buzele, le va ţuguia și guriţa ei cea mică-mică, rujată violent cu un roșu-coral, va semăna pentru o clipă foarte lungă cu ciocul unei vrăbiuțe care s-a lăcomit la vișine. Orbul va ajunge la colț și va azvîrli bastonul înainte. Cei de pe bancă vor înghiți chiștoacele și se vor ridica să caute ierburi de leac prin peluze, sau vor juca table cu completul sergentului de stradă, sau vor privi dezaprobator fetișcana în minijupă purtată de ochelarist pe bicicletă. Domnul Ciurea va îndoi ștergătoarele și le va arunca, apoi va porni pe jos, fără grabă, cu calmul omului decis să-și păstreze mașina în perfectă stare pînă la ieșirea la pensie. Ceva va trebui să se modifice. Oricît de repede ar alerga secundele timpului meu, ele urmează, trebuie să urmeze într-un fel sau altul marea trecere a Timpului.

Sau poate că motanul meu își va termina fusele, le va aduna și se va trezi — va alerga la ușă, dornic să străbată realitatea. Lumea va renaște fără să știe, își va duce în continuare traiul și mii de sunete cunoscute și așteptate vor umple golul acelor lungi clipe de liniște în care îmi voi conduce oaspetele pînă la ușă. Cred că numai peșterile știu astfel să tacă. Atunci, între mine și ceilalți se vor nărui pereții unui munte găunos, iar dintre sfărîmături vor apărea oamenii, cunoscuții mei. Vor ridica din umeri cînd le voi spune că au stat înghesuiți într-o grotă și au fost uitați de Timp, nu vor înțelege reproșul meu: de ce nu am putut să vă urmez, de ce a trebuit să vă cunosc neînsufleţirea, a fost atîta singurătate, și dogoare, și lumină în acel timp care a ars cu vîlvătăi în mine și s-a mistuit ca un foc de paie lîngă trupurile voastre nepăsătoare.

Ca să-mi ascund durerea, voi aduna cenușa clipelor trecute și o voi cerne pe o coală neliniată de hîrtie, voi ospeți toate mîțele vagaboande în trecere prin cartier, bucuros că am scăpat de teroarea eternității, de descumpănitoarea posibilitate ca și mîine să fie azi, iar poimîine la fel, de o lume sortită să trăiască de-a pururi într-o singură zi, într-o veșnicie a tinereții fără de bătrînețe și a vieții fără de viață.

Și voi uita că preț de o clipă ați fost nemuritori.

Răzvan Haritonovici

CONCERTUL

Grady se temea îngrozitor de dinozauri. În visele sale aceştia îi apăreau uriaşi, diformi şi violent colorați : albaştri violacei, negri cu pete vişinii sau galbene, asemenea unor ciuperci otrăvitoare. Turme întregi de dinozauri îi striveau somnul în fiecare noapte. Uneori se trezea scăldat în sudori reci, iar pielea i se părea mai aspră şi mai solzoasă decît a animalelor din vis.

Dimineţile, în schimb...

Grady avea capul mare, mîinile micuţe şi, în general, era neîndemînatic. Relaţiile sale cu restul lumii erau sporadice, atît din cauza fizicului uşor diferit de al semenilor lui, cît şi din cauza obiceiurilor sale.

Cîteodată poştaşul îi arunca ziarele în curte şi astfel Grady descoperea în ce zi şi în ce an se află — noţiuni care-i scăpau adesea de sub control — ori ce crime s-au mai comis, care este rata şomajului sau motivele delincvenţei juvenile. Dar problemele astea nu-i stîrneau întotdeauna cel mai mare interes şi, oricum, poştaşul trecea pe acolo destul de rar.

Ocupaţia favorită a lui Grady era îngrijirea florilor din grădiniţa sa. Asta îi umplea timpul şi-l făcea să uite de coşmarurile nocturne.

În fiecare dimineaţă, el apărea printre lujerele subţiri cu un foarfece într-o mînă şi stropitoarea în cealaltă. Începea din colţ, cu stratul de trandafiri. Tăia ici o crenguţă, îndrepta colo o petală, pînă ce primii boboci scoteau un „la“ suficient de puternic. Acesta era tonul. Trecea apoi la narcise, eliminînd cîte o frunză sau amestecînd firele de polen. Un şuvoi de sunete cristaline îi invada urechea.

După ce termina de acordat toate florile, se întindea la umbră şi asculta concertul întregii grădini.

Uneori audia simfonii celebre cîntate de gladiole, crizanteme şi stînjenei, alteori cantonetele bujorilor sau

liedurile freziilor. Cel mai mult îi plăcea să-şi compună propriile cîntece lucrînd cu fiecare plantă în parte. Potopea cu lumină un strat de garoafe — pentru tonurile vesele — sau uda o orhidee — pentru o notă gravă ; muta un bulb dintr-o parte în alta şi, tot aşa, pînă ajungea la o linie melodică ideală. Cînd se întîmpla un asemenea eveniment, Grady rămînea extaziat ore în şir.

Iarna era cea mai tristă perioadă pentru el. Florile dispăreau şi, timp de cîteva luni, Grady se ascundea şi dormita în bîrlogul său bătrînesc, visînd la melodiile noi pe care avea să le compună la primăvară. Viaţa i se scurgea printre anotimpuri într-o căutare continuă a Marii Simfonii. O simţea tot mai aproape.

Într-o zi, însă, dinozaurii năvăliră. De pretutindeni, trupurile mari şi greoaie se apropiau, năpădindu-i grădina. Sub paşii lor florile se prăbuşeau, tînguindu-se. Brazde întregi dispăreau între fălcile diforme.

Grady alerga printre animale, privit cu nepăsare sau izbit cu cozile puternice şi solzoase, din ce în ce mai dezorientat şi obosit. În aer pluteau, slabe şi triste, sunetele unui recviem. În cele din urmă, aproape strivit, se prăbuşi lîngă stratul de trandafiri, încercînd să-i acopere cu trupul său greu şi bubos. Coada îi mai zvîcni de cîteva ori, apoi se linişti. Pentru totdeauna.

Dinozaurii treceau pe lîngă el, desăvîrşind devastarea totală, atingîndu-i uneori capul prea mare sau călcîndu-i mîinile prea mici. Totul se terminase. Nu se mai auzea nici un zgomot.

Turma plecase, lăsînd în urmă smocuri veştede de frunze şi flori.

După cîteva zile corpul său începu să se descompună pe pămîntul moale. Pe urmă se aşternu zăpada.

Dar în primăvară, pe locul unde căzuse Grady apărură, încetul cu încetul, primele flori şi se auziră primele sunete. Apoi trandafirii se înfoiară şi în aer răsuna un „la“ cristalin. După care întreaga grădină îşi uni vocile şi tonurile într-o nemaiauzită şi nepămîntească Simfonie.

Oswald Hörer

O CARTE DE VIZITĂ

Cum să nu fie buimăcit ?

Recapitulează. Dis-de-dimineaţă, soţia a luat sticlele cu lapte de la uşă şi nu a pomenit nimic despre vreo schimbare. Mai tîrziu, tot ea a scos maşina din garajul din curte şi a plecat la serviciu, ducîndu-i, ca de obicei, la şcoală pe Emil şi pe Felicia. De la birou a dat telefon ca să-i spună că azi e joi şi că Virgil cu nevastă-sa vor veni la ei după-amiază. Să se fi produs totul abia mai tîrziu, după plecarea Emiliei şi a copiilor ?

„Trebuie să rămîn calm", îşi spune Felix. „Trebuie, altfel... Altfel ce ? Doar nu-s pe cale să-mi pierd minţile !". Respinge acest gînd. A fost întotdeauna un echilibrat — tu ai un ficat alb, îi zicea încă de mic maică-sa. Rareori îşi ieşea din fire şi atunci numai superficial şi pentru scurtă vreme. Dar acum este altceva.

Mintea lui de cercetător, disciplinată de o activitate consecventă de mai bine de un deceniu în domeniul ştiinţei, nu-şi găseşte nici un punct de sprijin, nici o ipoteză plauzibilă, de la care să plece pentru a-şi explica cele întîmplate în dimineaţa aceea.

„O halucinaţie nu poate fi, căci n-aş scăpa de ea nici în casă", conchide Felix. „Ar putea fi un efect de refracţie, un miraj. Dar atunci cum de nu l-au observat Emilia şi copiii ?... Sau poate nu se instalase pînă atunci fenomenul...".

Soneria de la intrare îi întrerupe fluxul deducţiilor. O undă de speranţă îl cuprinde.

— Vin, vin ! strigă el, alergînd spre uşă.

Aude vocea poştaşului şi zgomotul paşilor, care se depărtează.

Dintr-o singură mişcare deschide larg uşa. Dar nu drumul presărat cu pietricelele zgrunţuroase de cremene, ale cărui linii de fugă se curmă brusc la portiţa scundă,

la care poştaşul tocmai trebuia să fi ajuns, nu silueta acestuia deformată de geanta mare atîrnată peste umărul mai ridicat, i se oferă privirilor. Ca pentru a nu se prăvăli înainte, Felix se agăţă cu ambele mîini de tocul uşii. Ochii larg deschişi nu percep decît un spaţiu fără dimensiuni, cu irizaţii incerte, un gol fără orizont, fără pămînt şi cer, fără jos şi sus. O liniştе vîjîitoare, grea, mai obositoare decît un zgomot asurzitor, îi striveşte timpanele, pînă la durere.

Se trage înapoi, trîntind după dînsul uşa grea, cu aplicaţii ornamentale de metal. Zgomotele străzii revin. Aude iar melodia chinuită, smulsă cu tenacitate de elevul profesorului de vioară, de peste drum. Distinge vocea groasă şi răguşită a vecinei, care îl ceartă, mereu cu aceleaşi cuvinte, pe poştaş, fiindcă nu are nimic pentru dînsa. În jurul lui, în casă, toate la locul lor. O fracţiune de gînd — de a mai deschide o dată uşa — este curmată scurt. Cu paşi tîrşiiţi, Felix se îndreaptă spre camera lui de lucru — — cuvîntul birou i-a displăcut dintotdeauna — şi se lasă moale în fotoliul lui preferat. „Trebuie să mă relaxez... Ceva nu e în ordine cu mine. Dar ce ?“

Priveşte la ceas. E tîrziu. De mult ar fi trebuit să fie în laborator, la institut. Virgil îl bodogăneşte cu siguranţă, că tocmai acum, cînd au ajuns la partea cea mai delicată a experimentului lor, poate chiar la momentul crucial, el stă acasă. Cu nimeni altul nu putea să lucreze aşa cum o face cu Virgil, de ani de zile, încît în institut sînt porecliţi „fraţii siamezi“. Dacă aparatele şi tot ce era mecanică, electronică şi optică, păreau să se supună într-un fel magic mîinilor de experimentator ale lui Virgil, lui Felix îi plăceau şi aventurile teoretice, acele asalturi spre necunoscut, nepripite, mai degrabă domoale şi bine chibzuite decît frenetice, în concordanţă cu firea lui aşezată şi temeinică.

Dar în clipa de faţă toate astea nu mai aveau nici un sens. Se simţea strivit de ignoranţa lui, de incapacitatea de a înţelege, de eclipsa de raţiune din care nu mai ieşea.

Cu efort se smulge din inerţie şi formează numărul institutului. Obţine legătura cu Virgil. Acesta îl ia imediat în primire.

— Tocmai azi tragi chiulul, cînd trebuie să verificăm chestia aia cu retroacţiunea defazată ? Ce faci acolo ?

Dincolo de vocea prietenească, reproşul se simte.

— Lucrez. Știi... relațiile acelea... Poate — și Felix face o pauză, cît să inspire adînc înainte de a continua — că rămîn acasă toată ziua.

Tăcere. Apoi tot Felix continuă :

— A ! Era să uit. Vă așteptăm la noi. Emilia mă jupoaie de viu dacă nu veniți. Și... mai discutăm și aici.

Pentru a nu se face vinovat de minciună, consecvent, Felix se așază în fața foilor de hîrtie. Prins de jocul simbolurilor care se așternu în rînduri inegale, absent la ciripitul păsărilor, ararcori acoperit de uruitul vreunei mașini rătăcite pe strada lor liniștită, Felix uită de obsesia care îl blocase în dimineața aceea, cînd, gata îmbrăcat, se pregătea să plece la serviciu. Acum nu mai există pentru el decît semnele subțiri, înșirate mărunt și strîns, așa încît să le poată cuprinde pe toate dintr-o singură privire, ca într-un desen de Hokusai — cum l-a caracterizat în studenție un profesor.

A lucrat fără întrerupere ore în șir, pînă cînd Emil și Felicia au năvălit, trîntind de perete ușa de la intrare. Cînd l-au descoperit acasă, s-au aruncat asupra lui, disputîndu-și-l cu înverșunare.

— Crocodilul — Felix își amintește vag de porecla profesorului de matematici al copiilor — a venit azi în clasă cu alt catalog. Și... și cei doi gemeni se întrec într-o competiție de hohote de rîs, și a început să strige după alfabet, punînd tuturor absențe, fără să se prindă. Pricepi, tată ?

Bineînțeles că pricepe și se necăjește că omul acela, cîndva o mare promisiune, a ajuns obiectul de haz al unei școli întregi. Felix o mîngîie pe păr pe fiica sa, încă inconștientă de răutatea rătăcită prin rîsul ei de copil. Nici Emil, gelos, ca de obicei, pe sora lui mai iute de gură, nu vrea să rămînă mai prejos. Și, în timp ce Felicia se alintă întinzîndu-se ca o pisică sub mîngîierea părintească, el își ridică genunchiul și îi arată lui Felix, ca pe o decorație, julitura rotundă de pe genunchi.

„Totul e deci în ordine", speră Felix, dar, cînd dă la o parte perdeaua de la ferestrele cu pervazul jos, în locul imaginii tonice a tufei de liliac, privirea lui însetată nu găsește decît neantul.

Ziua a trecut chinuitor. Se simțea obligat să pară neschimbat. Prins în discuție cu Virgil, dezbătînd detaliile

experimentului lor, a reușit să uite prin ce a trecut. Tîrziu în noapte, cînd i-a condus pe Virgil și pe Paula pînă la ușă, a înregistrat exclamația încîntată a Paulei, care tocmai pășea pragul :

— Ce noapte minunată ! Cerul e spuzit de stele. Noapte bună...

Felix încremenește în cadrul ușii. Ceea ce vede nu diferă cu nimic de viziunea care l-a urmărit toată ziua. Un hău fără margini și contururi, vibrînd, fără să răsune, în culori vremelnice și incerte asta era. A răspuns cu o voce care i se părea străină și, cu un gest mecanic, a împins ușa. Deslușii vocile amortizate ale celor doi, scîrțîitul balamalelor porții.

Mai tîrziu, alături de Emilia în pat, vru să i se destăinuiască. Vocea îi vibra de încordare :

— Știi, Emilia, tu, voi, copiii, casa asta... cam asta e tot ce mai există pentru mine.

Simți brațele ei încolăcindu-i capul puțin ridicat, trupul mulîndu-se pe al lui, susurul șoaptei ei lîngă ureche :

— Ai fost, azi, tot timpul altfel decît de obicei. Mă și întrebam ce-i cu tine. Dar acum m-ai făcut fericită. Iubitule...

Gîndurile și temerile lui se topiră. Adormi fără umbre în suflet.

S-a trezit. Îi era sete. S-a ridicat încet de tot, ca să nu tulbure ritmul respirației care îi mîngîia auzul. Bîjbîind pe întuneric, s-a strecurat printre mobile ca o pisică, fără să facă nici un zgomot. În bucătărie a deschis robinetul și, pe dibuite, a căutat pe raft paharul, ducîndu-l sub șuvița clipocitoare. Prin fereastra din fața lui zări noaptea care se retrăgea, lăsînd orizontul să se sprijine pe linia sinuoasă a unor pomi și, mai încolo, pe contururile anguloase ale acoperișurilor. Face un efort să nu scape din mînă paharul, să nu strige. Stă nemișcat. Pune, apoi, cu grijă, paharul plin pe raft. Deschide încet de tot fereastra. Cîțiva greieri scrijelesc liniștea nopții, abia mîngîiată de fîșnetul vîntului prin ramuri. De undeva se aude lătratul unui cîine. De mai departe un alt lătrat răspunde.

Uitînd de sete, Felix se strecoară înapoi spre dormitor, mînat de o atît de intensă fericire, încît nici nu observă cum a străbătut tot drumul cu mișcări sigure și iuți,

fără să se împiedice de nimic, fără să tulbure pacea picotitoare a casei.

Îmbătătoarea trăire s-a curmat a doua zi, cînd, îmbrăcat de plecare, a deschis ușa pregătindu-se să iasă.

Nu-ul sălbatec, prelungit parcă la nesfîrșit, a răsunat numai înăuntrul său, deși era sigur că, sub presiunea aerului explodînd din plămîni, coardele lui vocale au vibrat pînă la durere. De din afară, din golul fără margini, nu-i veni răspunsul undei care ar fi trebuit să se propage.

A tras cu violență ușa, punînd-o între el și groaza lui „Trebuie să aflu ce e cu mine. Trebuie !“ urlă cugetul său. Cu un efort care îl seacă, reușește să-și recapete o parte din luciditate. Se întinde pe bancheta îngustă din hol, închide ochii și încearcă să se analizeze cît mai coerent.

„Care este deosebirea dintre mine, cel de astă-noapte, și cel din ziua de ieri și cea de azi ?“. Elimină factorii subiectivi, fenomenul fiind de domeniul celor fizice. Revine la întrebarea cheie, cea de dinainte. Și caută răspunsuri. „Noaptea port pijama, ziua...“. Și, cu gesturi febrile, aruncă toate hainele de pe dînsul. Uitînd de pudoare, de eventualele priviri, se repede la ușă și o deschide larg. Dimineața matură, plină de viață, năvălește peste dînsul. Inspiră, o dată cu aerul răcoros și miresmele împrospătate de rouă, sunetele și imaginile atît de cunoscute. Se descoperă gol și se rușinează.

Ce urmează reprezintă un simplu exercițiu de excludere succesivă. Abia după ce și-a pus pantalonii, golul de coșmar a reapărut dincolo de prag. A golit buzunarele. Imaginea lumii a reapărut. Pune, pe rînd, înapoi în buzunare, cheile, pieptenul și... încă lumea își păstrează structura ei. Cînd pune mîna pe portofel, brusc, toate se destramă dincolo de cadrul ușii în fața căreia se oprește. Repetă, ca pe un experiment, de cîteva ori, efectul portofelului. Constată cu satisfacție că fenomenul e reproductibil. Golește conținutul din compartimentele obiectului de piele. După mai multe tatonări, rămîne în mînă cu o carte de vizită. Cum era asupra sa, sau foarte aproape de dînsul, spațiul de afară se golea de conținut.

Își concentrează atenția asupra dreptunghiului. Numai la prima vedere este ceea ce pare. Nici un nume. Numai un număr de telefon tipărit. Deși la pipăit pare să fie din carton, încercările lui Felix de a rupe un colț se

dovedesc zadarnice. La o cercetare mai atentă descoperă o dungă fină, de culoare închisă, de-a lungul muchiei.

„De unde naiba am această carte de vizită, sau ce-o mai fi ea ?“

Își răscolește memoria ca pe o debara, bucșită cu lucruri.

„Ieri ? Nu, n-am fost nicăieri. Atunci, alaltăieri... Cu cine m-am întîlnit alaltăieri ?“. După un inventar sistematic al tuturor persoanelor de care își poate aminti, al tuturor locurilor pe unde a fost, ajunge la întîlnirea la cofetărie cu Emilia. A venit înaintea ei și a așteptat, așezat la o masă. Apoi a apărut Emilia. Nu. Stai ! S-a mai întîmplat, între timp ceva. Din dreptul unei mese învecinate și-a auzit pronunțat numele. A întors capul și a zărit doi bărbați bine îmbrăcați, care l-au salutat. A răspuns, deși nu reușea să-și evoce cînd și unde i-a cunoscut. Nu-i văzuse, era sigur, aproape sigur, niciodată pînă atunci. „Parcă mi-au spus ceva“, monologhează Felix cu voce tare. „Ceva despre o colaborare cu ei... Parcă ziceau că ar fi în interesul meu. Interesul meu... I-am refuzat, deși n-am înțeles ce voiau de la mine. Parcă au mai spus ceva. Ceva care m-a frapat. A, da. Nu dorim să vă constrîngem“. Cuvîntul, mai ales tonul cu care a fost rostit, îi răsună acum limpede și amenințător în urechi — „constrîngem“. Apoi, unul dintre ei s-a ridicat de la masă și i-a întins cartea de vizită. „Dar ce mi-o fi spus ? Că mi-a spus ceva. Parcă de un contact cu mine, un contact permanent. Exact, asta a spus : Vom rămîne în contact permanent cu dumneavoastră. Ne interesați foarte mult... Și tocmai atunci a apărut Emilia. Amîndoi au salutat și au plecat.“

Concluzia se impunea acum de la sine. Ei i-au dat cartea de vizită. „Dar de ce tocmai mie ?“, se întreba. Căută legătura între cele petrecute cu dînsul și interesul lor prezumptiv. „Te pomenești că îi interesează tocmai ceea ce facem, Virgil și cu mine, la institut.“ Problema lor, adică retroacțiunea defazată în relația imagine-spațiu real și anamorfozarea prin retroacțiune a conținutului spațiului în conformitate cu imaginea transformată, pe baza unui program de calculator, era în fază experimentală avansată. Ideea s-a născut în du-te vino-ul de vorbe dintre Virgil și dînsul, într-una din după-amiezele în care se conduceau, unul pe altul, acasă. De la conceperea modelului experimental și pînă la realizarea lui a fost o cale

lungă și anevoioasă. În institut ideea lor nu a fost primită cu interes nici de conducere și nici de colegi, prinși cu toții în iureșul unor probleme cerute cu maximă urgență de alte foruri. Au trebuit să se descurce cu ce puteau încropi din aparatura cu care lucrau de obicei, mai împrumutînd de ici de colo cîte un dispozitiv. Și, încetul cu încetul, instalația a început să se întregească, pornind de la un analizor de imagini implementat pe un calculator puternic, montat în buclă cu un restructurator programabil. După ce au pus la punct programul, au reușit să obțină cîteva obiecte inedite cu ajutorul anamorfozei retroactive. Erau, deocamdată, mai mult jocuri, dar problema prezenta numeroase aplicații, începînd cu telecomunicațiile și proiectarea aparatelor de zburat cu peste 10 M și pînă la modelarea unor procese, altfel imposibil de realizat în condiții normale. Mai trebuiau puse la punct unele aspecte de prelucrare a informației și ar fi putut considera că treaba era ca și făcută.

„Să fi ajuns și alții la rezultate similare ? Să fie ei echivalentul analizorului de imagini, chiar de percepții ?... Asta ar fi ceva. Și această pseudocarte de vizită să fie un fel de interfață între mine și restul sistemului, probabil undeva prin vecini ? De ce nu ? Probabil că ceva nu le merge și are loc o anamorfozare haotică și, de aceea, incoerentă, destructivă... îmi hurducă, pur și simplu, percepțiile... Le trebuie ceva ce am realizat noi. Sînt abia la jumătate de drum. Dar calea pe care au apucat-o e senzațională. — Dar, de fapt, cine-s ei ?... Dacă le trebuie un soft, de ce nu m-au căutat la institut ?“

Privește la dreptunghiul alb și zărește numărul de telefon. Se înfioară. „Într-adevăr, au rămas în contact cu mine. În casă emițătorul este probabil ecranat și de aceea nu are loc retroacțiunea. Or fi străini... spioni... Ar putea exercita și alte presiuni, pe lîngă cele trăite de mine în astea două zile. Cerule ! Copiii... Emîlia... Sper că n-or să îndrăznească. Or fi încercat și cu Virgil. Dar el mi-ar fi spus. Aș ! Parcă eu nu am jucat teatru ieri ?“.

Chibzui, o vreme, fără să formuleze vreun gînd, sondîndu-se, căutînd calea, intuitiv. Se duse apoi la telefon. Ridică receptorul și formă numărul scris pe ceea ce, de fapt, nu e o carte de vizită. Aude cum sună. O dată,

a doua oară și la a treia se întrerupe țîrîitul și o voce gravă îi ia locul :

— Alo.

— Răspunsul meu este... nu, șoptește Felix, accentuînd negația. Și pune înapoi în furcă receptorul.

Cîntărește vreo cîteva clipe în mînă dispozitivul cu aspect de carte de vizită și se îndreaptă spre debara. De acolo scoate o cutie de conserve cu cuie. O răstoarnă pe masa din bucătărie. Se întoarce la încăperea din care a luat cutia și răscolește prin rafturi, pînă găsește o bucată de tablă. O îndoaie și strecoară între cele două coperți metalice dreptunghiul alb. Introduce sandvișul obținut în cutia de conserve și completează spațiul cu cuiele pe care le scoase mai înainte. Pînă la urmă pachetul dispare în servietă.

Fluierînd încet o melodie, Felix, cu geanta în mînă, iese pe ușă. O încuie senin și o pornește cu pas sprinten pe scurta alee care îl desparte de stradă.

Cătălin Ionescu

LOSER

O palmă trasă pe neașteptate peste față. Forța loviturii mă trîntește pe spate. Două mîini mi se-nfig în gulerul cămășii și sînt tras în sus. „Nenorocitule !“ șuieră cineva. „Pierzător nenorocit ! Ne mai împuți mult cu persoana ta jegoasă ?“ Un genunchi sub burtă și concomitent un pumn în bărbie. Mă prăbușesc încovoindu-mă de durere. Simt gustul amar al sîngelui din buza de jos. Și gustul țărînei. Și-al durerii. Și-al umilinței. Gheara de foc a unei lovituri în rinichi, apoi în coaste. Ochii mi se împăienjenesc. Văd un polițist ce privește scena curios, cu mîinile la spate. Nici nu se ostenește să mă verifice, mă știe prea bine.

Șeful se apropie de mine, îi văd pantalonii de calitate, imaculați.

— Azi mai joci ?

Ridic din umeri, atît cît se poate face gestul acesta tăvălit de jigodiile lui prin mizeriile străzii.

— Ai cu ce ?

Tac. Un picior nervos mă lovește cu sete.

— Vorbește, spurcătură ! Nu știi cu cine ai de-a face ?

Șeful intervine, împăciuitor :

— Lasă-l ! Destul ! Poate intră și el în rîndul oamenilor.

— Așta, șefule ? se miră cineva.

— Poftim. Azi fac eu cinste. Ieri mi-a ieșit un W2, face nepăsător, aruncîndu-mi, un bănuț.

Întorc temător capul. Întind mîna să apuc bănuțul. Talpa unui pantof îmi strivește degetele. Urlu necontrolat. Rîsete.

— Hai, lăsați-l ! E bănuțul lui acum.

Îl iau și mă ridic cu greu de jos, ștergîndu-mi cu mîneca hainei sîngele de pe față. Automatul se află la capătul fundăturii infecte, numită pompos strada 132,

undeva prin gunoaiele careului 43. E un automat clasa a 3-a, cel mai ieftin, fără cîştigători de clasă superioară, gen W2 sau W1. Cît despre clasa zero, nici vorbă. În cel mai bun caz ai putea obţine un bilet W3 cu valabilitate de 30 de zile. Ceea ce, pentru condiţia mea, reprezintă idealul. O lună de trai omenesc.

Tot în zona asta e perimetrul „albilor". O bandă de cartier ca oricare alta. Gata oricînd să ne şicaneze pe noi, amărîţii de loseri. De fapt eram gata să-mi încasez papara. Şi-o încasasem. Nu prea credeam eu că şeful trăsese un bilet W2. Nu era genul lui. Se lăuda sau poate-l cumpărase, deşi era total interzis lucrul acesta. Ştiam însă, uneori se practica.

Mă poticnesc în faţa automatului. Simt privirile sfredelitoare ale celorlalţi. Îmi privesc mîna. Tremură. Surîd trist, atît cît îmi poate permite buza umflată. Am vreo şansă ? O groază, mă asigură afişele de pe automat. Bag bănuţul şi trag de manetă. Se-aude un clinchet electronic melodios şi cartonaşul cade-n cutia transparentă. Îl iau repede şi-l răsucesc. Litera L tronează mare şi batjocoritoare. L de la „loser". Cuvîntul care m-a caracterizat întotdeauna pe deplin — cel care pierde. Pornesc încet, resemnat, înapoi spre banda care m-a urmărit cu atenţie. Ştiu ce va urma.

*

Sistemul FORTUNE se introdusese de relativ puţin timp — după naşterea mea. Sistemul era fără-ndoială infallibil, drept şi progresist. Într-o lume suprapopulată există foarte mulţi oameni bine pregătiţi. Şi-atunci cum să fie aleşi conducătorii ? S-a ajuns astfel la concluzia cea mai simplă. Cei norocoşi. Cei care pot cîştiga aprigele bătălii ale afacerilor în mod potenţial. A apărut reţeaua automatelor F care eliberează, contra unor sume insignifiante, cele mai mărunte monede, tichete norocoase. L — loser — pierzător. Seria W — winner — norocos : W7 — valabil o oră, echivalent cu zece tichete de automat, W6 — valabil 6 ore, W5, şi aşa mai departe pînă la clasele superioare 2, 1, 0, valabile 6, 12 şi respectiv 50 de luni de zile. Cu toate avantajele materiale auxiliare : vilă, maşini, bani, posturi bine situate.

În ceea ce mă privește, n-am obținut niciodată mai mult de W6, în vreo 20 de ani.

*

În parc e frig și întuneric. Totuși aș dormi pe una din bănci dacă aș putea. Polițiștii mișună însă ca niște furnici și proaspetele mele amintiri despre întîlnirea cu banda „albilor" nu mă fac să mă bucure gîndul altor distracții de-acest gen. Pierzătorii n-au de fapt drepturi. Sînt niște epave, niște amărîți toleraţi din mila societății. Primesc mîncare, infectă-dar mîncare, și-un pat jegos peste noapte. Ziua, nimic. Să muncească. Toată lumea are nevoie de hamali și gunoieri.

Am ajuns în zona feminină. O zăresc deodată pe Lola.

— Lola ! o strig cam neconvins.

Mă vede. Se strîmbă, dar nu se-ndepărtează.

— Ai obținut ceva azi ? mă-ntreabă disprețuitoare.

— Dar tu ? întreb îndrăznеț.

Răspunde legănîndu-se :

— W5.

N-o cred. Un tichet norocos pentru o zi. Minte, fără-ndoială. Ar fi trebuit în acest caz să fie deja ocupată.

— Tu ?

— Și eu, răspund fără să clipesc.

Mă privește uimită.

— Arată.

Mă caut de formă prin buzunare.

— Cred că l-am pierdut.

— Mincinosule ! Eram sigură. N-ai. Ești un nenorocit de loser.

Mă-nfurii.

— Tu vorbești ? Ai tu un W5 cum sînt eu președintele companiei „Universal Motors".

Surîde disprețuitor și se scotocește-n poșetă.

— Poftim.

Un polițist s-a apropiat pe neașteptate.

— Aveți necazuri, doamnă ? Un loser ? face arătîndu-mă cu bastonul.

— Da, dar lăsați-l naibii. E prea amărît ca să se ia de mine.

Scoate repede un bănuț și mi-l aruncă la picioare.

— Ia-l și spală-te pe cap cu el, rînjește satisfăcută.

M-aplec, îl culeg și-apoi o șterg grăbit. Polițistul mă privea nu prea binevoitor. Mai apuc să aud o fîrîitură de conversație :

— Știți, doamnă, peste o jumătate de oră ies din serviciu și poate că vreți să luați masa cu mine la...

Scuip cu năduf. Tîrfa ! Are-ntr-adevăr un W5. Eu... Privesc bănuțu'. Mi se pare clar, n-am prea mult lipici la noroc în seara asta. Automatul e la doi pași. Să-ncerc ? De ce nu ? La urma urmei, cînd am avut eu noroc ? Bag bănuțul și trag de manetă. Clinchet electronic melodios și cartonașul cade-n cutie. Îl iau, îl răsucesc, apoi îl arunc înciudat în coșul de gunoi alăturat, plin ochi cu cartonașe ca al meu, tipărite cu litera L, mare și batjocoritoare. Zeul norocului nu se-nșeală.

*

Sistemul FORTUNE era construit pe bazele avansate ale matematicilor statistice și probabiliste. Fabricanții se lăudau cu construirea unui mecanism perfect aleator, ceea ce fără-ndoială și este de vreme ce a fost adoptat oficial de guvern ca metodă de selecție a elitelor. Nimeni nu se-atinge de norocoși. Pentru că norocul lor înseamnă și bunăstarea celor amărîți. Cu cît sînt ei mai norocoși, cu atît noi o ducem mai bine. Ce-i drept, de vreo 10 ani condițiile noastre nu s-au prea ameliorat, dar ei o duc tot mai bine. Polițiștii-s cel puțin W2, iar bandele „albilor" se iau acum nu numai de negri — care-s în general niște tipi al dracului de ghinioniști — ci și de noi, amărîții de loseri, și nu admit întrînsele decît cel puțin W4. S-au ajuns ! Parcă nu-i știu eu cum umblă jegoși cel puțin 6 luni pe an așteptînd tremurînd bănuțul ce li se alocă zilnic cu speranța unui bilet tipărit cu un W mare pe el ?

*

Întîmplător o văd pe Jenny. Umblă speriată, c-o rochie boțită și sfîșiată pe la poale și pe la piept. Mă vede și se oprește nehotărîtă. Îi fac semne blajine cu mîna. Mă

trăsnește-un gînd : dacă și ea-i falită, tot ce se poate, înseamnă că-n seara asta am noroc. Dacă aș avea un bănuț, l-aș juca și-aș cîștiga. Oftez. De unde bănuț ?

— Ești la pămînt, Jenny ? o-ntreb în loc de salut.

Pleacă ochii.

— S-a-ntîmplat ceva ? insist.

— M-a violat cineva, șoptește.

Aproape că mă bufnește rîsul. După bruma de cunoștințe elementare (școala elementară o urmează toți copiii ; cele medii sau superioare numai norocoșii de la W3 și respectiv W2 în sus) a viola înseamnă a-i face cuiva chestia aia fără voia dumneaei, și-n cazul lui Jenny ar fi de mirare ca ea să se opună. Mă rog, treaba ei.

— Și-acum ce faci ?

— Nimic. Mă duc la azil să mă culc.

Strîmb din nas. Sînt sătul de azilul nenorocoșilor.

— Nu vrei să rămîi cu mine ?

— Unde ?

— Aici. În parc.

— O să ne prindă, scîncește.

— Poate că nu. Noaptea e rece și polițiștii s-au mai potolit. Și-apoi, asta e seara noastră norocoasă. Doar ne-am întîlnit, nu ?

Zîmbește puțin. Mă hazardez :

— Ai cumva un bănuț ?

Rîde de-a binelea.

— Prostule. Dacă aveam, eram aici cu tine ?

Mă-mbrățișează strîns, sărutîndu-mă fierbinte și-ndelung. Prin rochia subțire îi simt trupul cald, fremătînd de viață.

*

Multe vise mi-au fost populate cu fantasmele cîștigului. Sînt fără-ndoială învățat să visez că obțin din automatele F tichete W4, 3, 2 sau chiar 1. Un W4 m-ar scoate din cloacă. Teoreticienii spun : cînd ai noroc, ai, cînd n-ai, n-ai. Există perioade stabilite pe baze statistice, tot felul de horoscoape norocoase, și cîte și mai cîte. Pe naiba ! Eu n-am avut niciodată noroc. Sînt o epavă, o pleavă, altfel n-aș fi aici, în parcul ăsta pustiu și întunecat. Stau culcat pe spate în iarba moale. Jenny se zgribulește brusc.

— Ți-e frig ?

— Mi-e bine, face îmbrățișîndu-mă-n stilul ei, încolăcindu-se pur și simplu-n jurul meu.

— Iubitule, șoptește-ntr-un tîrziu. Ce faci ?

— Mai nimic. Încerc să dorm.

— Ascultă-mă cu atenție ! Am o idee de milioane.

— Mda ? casc eu.

— Da, da, o idee colosală. Știi, mă gîndeam la ceea ce am citit eu într-o carte.

— O carte ? sar în sus. De unde ai tu o carte ? Numai norocoșii W1 și W0 au dreptul să aibă cărți.

— Ei, am găsit și eu una pierdută.

— Ai călcat legea, spun revoltat.

— Mare scofală. Parcă noi ce facem aici ?

Dau din cap nehotărît. Nu-i chiar așa. Una e să te culci în parc c-o amărîtă de condiția ta, și alta-i să te-ntinzi la privilegiile celor mari. Cu asta nu te joci.

— Și ?

— Și scria acolo că norocul și-l face omul.

— Prostii, pufnesc. Cum să și-l facă omu' ?

— Ei, cumva.

— Proasto ! Vezi și singură că o carte nu-i de nasu' tău. Cine știe ce scria acolo și ce-ai înțeles tu.

— Prost ești tu ! Dacă n-ai fi așa, ai înțelege singur că norocul și-l face omul.

— Cum dracu' ?

— Simplu. Te duci și spargi un automat.

Îngheț. Să sparg un automat ? Aș încasa pe puțin 20 de ani de zdup. În cel mai bun caz. Jenny e nebună.

— Prostule. N-ai înțeles nimic. Dacă reușești să-l spargi înainte ca poliția să sosească, dai peste tichetele norocoase. Spărgînd un automat de clasa 1, obții cel puțin un W2. Și nici un polițist nu o să se atingă de posesorul unui W2.

De uimire-ncep să mă scarpin pe țeastă. Are dreptate. Ce simplu ! Spargi un automat și cînd vine poliția îi bagi sub nas tichetul cîștigător. Tichetele-s imprimate c-o cerneală specială și-s păstrate în compartimente vidate și capsulate. În contact cu aerul, cerneala se șterge după limita sa legală de folosire, făcîndu-l nefolositor după timpul de valabilitate al biletului. Formidabil, ce idee !

— Jenny, eşti grozavă !

Surîde-ncîntată şi mă sărută. Gîndu-mi zboară însă la ideea asta uluitoare de a sparge un automat. Ar putea merge. Va merge, fără-ndoială. O-ndepărtez uşurel.

— Lasă. Hai să mergem !

— Unde ? face nedumerită.

— Pe strada 79, la doi paşi, e un automat de clasa 1 mai retras.

— Acum ?

— Cît o fi ceasul ?

Se uită la stele.

— Vreo 1 — 2 noaptea. Şi scule ?

— Fac cu rost. Am un amic paznic de noapte la un garaj. Împrumut numaidecît, e aproape.

— Bine, hai.

Ne ridicăm, ne aranjăm puţin şi-o zbughim.

*

M-apropii şovăielnic de-automat. Privesc în jur, nimeni. La colţul străzii stă Jenny cu ochii-n patru. Dacă apare cineva, fluieră. Am ajuns în faţa lui. Ştiu pe unde se desface, am asistat o dată la-ncărcarea unuia cu tuburile sigilate cu tichete.

Mă trece un fior. Scutur din cap. Ce dracu', nu pot eu să forţez un automat ? Ştiu că, dacă-l deschid, poliţia se va alerta dar, pînă va ajunge aici, o să am tichetele în buzunar.

Scot şurubelniţa şi-o bag pe lîngă uşiţa din spate. Munca a-nceput.

Merge greu, chiar cu dalta şi ciocanul. Greu de tot.

Mă trec toate apele. Îmi şterg sudoarea de pe frunte, apoi continui. Alarma se declanşează pe neaşteptate. Alt fior. Ar trebui să mă ridic şi s-o iau la sănătoasa. Arunc o privire rapidă, Jenny s-a făcut nevăzută. Fricoasa ! Stau. Sînt aproape. Uşiţa cedează la ultimul efort. Am desfăcut ! Îmi lucesc ochii. Nici o problemă. Mecanismul de extracţie al tichetelor este sofisticat, dar fragil.

De undeva din jur se-aude sirena poliţiei. Norocul este lîngă mine, îl simt. Lovesc cu dalta şi ciocanul primul tub. Cartonaşele se-mprăştie-n jurul meu, nu prea multe. Pe toate, litera L. Nu-i nimic.

Sirena poliţiei e mai aproape. Alt tub. Tot litera L. Poliţia mai aproape. Alt tub. Şi altul. Şi altul". Simt ceva rece pe şira spinării. Văd farurile maşinilor de poliţie la capătul străzii. Ultimul tub. Spart.

Înţepenesc brusc, simţindu-mă vlăguit pînă la epuizare. Toate tichetele-s notate cu L. L de la loser. Cel care pierde. Adică eu. M-a cuprins o oboseală mare, imensă, aş vrea să dorm şi să nu visez nimic, nimic.

Nici nu mai simt mîinile poliţiştilor apucîndu-mă brutal şi împingîndu-mă spre dubă. Mai apuc să văd automatul cu uşiţa-ndoită şi spartă şi mulţimea de tichete răspîndite pe jos cu L-ul lor micuţ imprimat pe ele. Cartonaşe albe şi nepăsătoare risipite-ntr-un fel de literă L lătăreaţă, albă, pe trotuarul întunecat, un L ce rînjeşte la mine cu gura sa dispreţuitoare.

Sînt urcat în dubă şi uşa se trînteşte-n spatele meu.

Bogdan Ivan

LUMEA RUAIILOR

„Vino, măcar trei zile ! Nu îţi poţi imagina ce singurătate zgomotoasă (plouă torenţial aproape tot timpul) trebuie să îndur pe planeta asta. Vino şi îţi voi face cunoştinţă cu ruaiiii (în manuale sînt numiţi altfel, printr-o formulă inventată, dar eu prefer să-i numesc aşa, cum îşi spun ei înşişi ; cuvîntul ruaii imită cît de cît oftatul gutural prin care îşi desemnează rasa). Ştiu prea bine că acum nu poţi fi decît îngropat într-un morman de benzi şi microfilme, dar îmi amintesc cum, în anii şcolilor noastre comune, preferai, ca şi mine, spaţiile mari şi necercetate. Zău, ia-ţi cîteva zile libere şi vino aici, pe planeta mea ! Nu e deloc greu de ajuns : iei cursa Pămînt-Verango, săptămînală. Trece la cîteva u.a. de sistemul 279 şi îmi trimite totdeauna o capsulă cu carburanţi. Vino măcar o zi ! Habar n-ai ce pierzi studiind doar din benzi lumile noi. Te-am convins, sînt sigur ! De mult aşteptai şi tu, biet savant sedentar, să mai dai o raită prin galaxii. Te aştept cu flori, vechiul tău prieten, Jaenius."

Era, într-adevăr, un vechi prieten. Foarte vechi. Poate chiar prea vechi. Ăsta era motivul pentru care citisem (şi recitisem acum pentru a o suta oară) cu suspiciune cuvintele lui. Nu mai auzisem unul de altul de la terminarea studiilor şi asta însemna o perioadă bunişoară de timp. El plecase să exploreze corpuri cereşti îndepărtate, iar eu mă afundasem, cum bine intuise, într-un morman nesfîrşit de informaţii disparate. Cînd spunea că abia aştept să evadez din mediul meu, iar avea, probabil, dreptate. Dar ceva nu îmi suna bine în scrisoarea lui. Poate tonul avîntat şi cam artificial pe care-l folosea, el, un individ pe care-l ştiam ursuz, reţinut, interiorizîndu-şi pe cît posibil bolnăvicioasa pasiune pentru lumile exotice. Iar acum, iată, îşi aminteşte brusc de mine şi mă cheamă deodată, ca-n tinereţe, să-i ţin tovărăşie.

Să fi înnebunit, așa cum înnebuniseră cohorte întregi de exploratori în faza pionieratului ? Ipoteza nu e exclusă. Cunoșteam cazuri de singuratici autoexilați în mijlocul unor peisaje bizare, care îi fascinaseră, la început, pentru a-i scrînti în final.

Acestea erau gîndurile mele în timp ce împăturecam scrisoarea, trimisă în stil clasic, și care făcuse atîta drum : de pe acea planetă a sistemului 279 pe Pămînt și acum înapoi, împreună cu mine. Căci hotărîrea mea fusese, după cîteva mici frămîntări, să dau curs invitației. Auzisem destul de vag de lumea ruaiiilor și eram curios s-o cunosc.

Sistemul era de mult timp vizibil, capsula pregătită și bagajul meu înghesuit înăuntru. Mi-am ocupat locul și, cu o ușoară zdruncinătură, a avut loc desprinderea de naveta care făcea cursa Pămînt-Verango. Nava dispăru, prefăcîndu-se într-un minuscul punct strălucitor.

Intrarea pe orbită, rotația circumplanetară, îndelunga tatonare și apoi asolizarea se petrecură atît de lin, încît pur și simplu am adormit. M-au trezit alarmele ascuțite și lumina clipitoare, intrate toate în panică. Capsula e atacată, am tresărit, dar, dezmeticindu-mă, m-am liniștit. Uitasem să comand deschiderea trapei spre exterior. Înăuntru se lansă un cap cunoscut, Jaenius :

— Hei ! Ce surpriză ! Ha, ha !

Ne-am studiat cîteva clipe. O secundă am recunoscut figura ursuză de altădată, care imediat s-a metamorfozat. Părea transfigurat de fericire. Chipul lui radia o voioșie stupefiantă, similară cumva celei pe care o folosise și în scrisoare. Îmi zise :

— Se vede că nu îți face nici o plăcere călătoria asta. Ești sosit de cîteva ore bune și n-ai catadixit să scoți nasul. De obicei eu comand deschiderea capsulei, dar, fiind un om înăuntru, computerul central s-a opus. A trebuit să instalez niște cabluri sub tensiune ca să-ți scutur puțin tinicheaua. Te-au trezit probabil alarmele.

— Adevărat. Spuneai că mă aștepți cu flori.

— N-am glumit, zise mimînd solemnitatea și ridicînd în aer cîteva tije de culoarea și consistența oțelului, iată ; cam asta e flora pe aici.

*

Instalarea s-a făcut fără probleme. Atmosfera mi-a părut mai mult decît respirabilă, iar sosirea mea coincisese cu una din rarele pauze între două ploi.

— Care-i problema ? l-am luat direct.

S-a uitat la mine cu atîta mirare, încît am renunțat pentru moment.

A doua zi am făcut o plimbare în jurul stației, stație pe care o transformase în locuința sa permanentă. Îmi dădea, plin de importanță, sumare explicații asupra modului său de trai :

— Pînă la sosirea ta eram unicul om pe planeta asta. Nu însă și singura ființă gînditoare. Ai auzit, cu siguranță, de ruaiii și nu numai de la mine. N-au putut fi adaptați însă nicăieri altundeva, planeta lor fiind unicul loc unde pot supraviețui. Cauza e clară, provine din modul absolut neobișnuit de existență...

Priveam în jur : copacii erau foarte înalți, foarte stufoși, formînd cu marea lor coroană comună un acoperiș cafeniu, cafeniu ca și solul. Zgomote erau multe, unele apropiate, altele părînd a fi ecoul unora foarte îndepărtate.

— Nu-ți obosi ochii degeaba... Nu e nici un ruaii pe aici, acum. Se tem de tine. Încă nu ți-au sondat mintea. Nu holba ochii, ar fi trebuit să știi : sînt telepați. Ba mai mult decît atît... Și chiar dacă ar fi vreunul aici, n-ai putea să-l recunoști. Au un deplin control asupra formei corpului lor. Sau, dacă preferi, corpul lor nu există decît ca materializare a imensei forțe psihice ce o posedă. Se pot transforma în orice... Într-un copac, de exemplu. Aceeași forță le permite și captarea undelor noastre telepatice.

L-am lăsat să vorbească. Părea că subiectul, deși era pentru el cotidianul cel mai obișnuit, îl încînta în continuare.

*

O ploaie torențială de o violență rară ne gonise în stație. Dar continuam să-l observ. Cîteodată, rar, părea că personalitatea pe care i-o știam din tinerețe răzbătea la suprafață. Oare venirea mea să fi avut asemenea efect ?

— Şi care e modul lor de trai, care îi face inadaptabili pentru orice alt loc ? l-am întrebat. Hrana sau solul pot fi înlocuite, mediul simulat, dacă nu cumva sînt transportate toată o dată cu fiinţa respectivă de pe planeta de origine.

M-a privit calm :

— Aici e vorba de altceva. De relaţia fiecăruia cu ceilalţi. Toată viaţa lor nu fac altceva decît să se ucidă unul pe altul.

N-am priceput.

— Vrei să spui că poartă războaie ? Dar nu e nimic original în asta !

— Ba e, a spus. Ei luptă individual. Fiecare împotriva tuturor celorlaţi.

— De ce ? am bălmăjit.

— De ce, de ce... Aşa sînt ei. Nu pot trăi altfel. E scopul şi unica preocupare a vieţii lor. Oricare ruaii îşi urăşte fără milă şi fără ascunziş propria specie. Foarte original, trebuie să recunoşti.

Am recunoscut şi am continuat să întreb :

— Şi chiar nu au nici un folos omorîndu-se aşa ?

— Folos !... Cum să nu ! La urma urmelor, nu pricepi ?. e mijlocul lor de supravieţuire, instinctul şi în acelaşi timp satisfacţia lor psihică. Existenţa şi-ar pierde pentru ei sensul dacă n-ar mai face-o...

— Dar care e mijlocul lor de ucidere ?

— Precis nu ştiu. Prin forţa gîndului, bănuiesc, ca tot ceea ce fac. Cînd ai să vezi unul, ai să pricepi că n-au cum altfel. „Corpul“ lor a rămas primitiv, neadaptat ca lumea nici măcar la propriul lor mediu.

— Şi specia nu dispare ? Omorîndu-se într-una ?

— Nu. Dar nu mă pune să-ţi explic modul lor de înmulţire. Nu am decît nişte ipoteze. Dar cred în ele, sînt plauzibile. Fii atent : un spirit bătrîn, supravieţuitor în multe lupte, învingător mereu, acumulînd o energie mentală imensă, se divide, dînd naştere la doi ruaiii tineri. Dar asta se întîmplă de acum rar. Specia a intrat de mult într-un anume echilibru. Cu fiecare victorie, experienţa lor de viaţă, capacitatea de gîndire, analiză, sinteză, abstracţie au crescut imens. Fiindcă, încearcă să pricepi, în fiecare clipă spiritul lor se frămîntă, concepe planuri...

— Monstruos. Şi tu te înţelegi cu ei ?

— Cu ruaiii ? Destul de bine, mulţumesc. Comunicăm telepatic, ei vorbesc frumos, mă ocolesc cu grijă ; eu nu mă amestec în viaţa lor, îi respect. Îi privesc de departe.

— Zgomotele-ecou ce sînt ?

— Prăbuşiri de copaci, ploi, prăvăliri de teren. Modul lor de luptă. Nu că astfel şi-ar ucide adversarul, dar îl derutează.

— Atît de mare le e puterea ?

— Mai mare decît crezi. Într-una din primele zile petrecute aici, o torenţială m-a prins departe de casă. Eram disperat, ploaia mă chinuia din ce în ce mai tare. Un ruaii, fiind pe aproape, mi-a înţeles gîndurile şi mi-a apărut drept în faţă. Am tras o spaimă zdravănă. Se uita la mine cu milă, cu ochii ăia mari şi mi-a zis telepatic : „Vrei să opresc ploaia ?“. „Da, opreşte-o dracului !“ i-am zis automat. Şi chiar asta a făcut. A oprit ploaia. Nu prea mi-a venit să cred ; nu-i cunoşteam încă aşa bine. Cînd ultima picătură s-a scurs în solul cafeniu, am fost întrebat iar : „Ţi-e frig, pieritură ?“ Glumea, ochii păreau că-i rîd. Să ştii că ruaiiii au simţul umorului.

— Aşa ucigaşi cum sînt ?...

— Ucigaşi ? Gîndeşte ce spui ! Oare tu te condamni pentru că iei trei mese pe zi ? Situaţia e identică !

Bineînţeles, nu pricepeam.

*

— Hai să-ţi arăt un ruaii, mi-a zis a doua zi de dimineaţă.

— Unde ?

— Prin pădure, trebuie să fie vreunul. Cred că mintea ta a fost scotocită bine azi-noapte. Au înţeles că eşti asemeni mie, nu un duşman. Vei fi şi tu, dacă vrei, prietenul lor. O să discute cu tine, aşa cum o fac cu mine.

— Despre ce ?

— Despre vreme, de obicei.

— Despre vreme ! De necrezut, un cercetător se izolează pe o planetă înfricoşătoare, se întîlneşte cu monştri sîngeroşi şi discută ca englezii la ceai despre vreme !

— În ce limbă ?

— Cum ?

— În ce limbă vorbiți ? Doar nu fiecare într-a lui.

— Ba chiar așa. Fiind vorba de telepatie, se transmit informațiile și gîndurile, nu cuvintele în care acestea sînt cifrate.

— Dar limba lor nu știi cum sună ?

— Ba da. Sună ciudat, foarte greu de pronunțat. Numele speciei și-l spun așa, fii atent o să încerc : *ruaii*...

Mintea îmi vibra ca un gong, un *r* abia simțit, urmat de vocale lungi și guturale. Am avut o senzație de dezechilibru, de ameteală. Jaenius luase o poziție încordată, de așteptare.

— Ce e ?

— Cred, spuse, că e un ruaii pe aici. Unul din copacii din față poate. Din experiență îmi dau seama. E prea liniște. Și o privire indiscretă îmi trece prin cutia craniană ca printr-un cub de sticlă. Nu simți la fel ?

— Am o ușoară indispoziție.

— O să apară imediat.

Și, într-adevăr, de după trunchiurile copacilor se tîrî o ființă cu aspect elefantin : corp gros, picioare scurte, butucănoase și multe, o trompă mică și ochi imenși, miraţi. Am izbucnit, fără intenție, în rîs, deși realizam că am în față unul din acei ucigași de meserie.

— Și mie mi-au părut hazlii la început, îmi spuse Jaenius. Dar acum oprește-te. Nu e bine să-ți bați joc de ei. Dar nici frică să nu-ți fie. Cel mult se supără și pleacă.

Tăcu și începu să privească ruaiiul. Acesta îl fixa la rîndul lui. Deși nu scotea un sunet, știam că vorbeau. La un moment dat, privirea amicului meu îmi displăcu. Senzația de dezechilibru mă cuprinse iar. Dar, după ce mă privi o clipă, întorcîndu-se încet monstrul dispăru în pădure.

— Te-ai speriat ca un prost ! A plecat în mijlocul discuției.

— Poate ți-am făcut un serviciu. Tot vă certați.

— Ne certam ? Ce vrei să spui ?

— Căpătaseși o privire cruntă. Cît p-aci să scoți arma de pe umăr !

— Glumești, am avut o discuție cît se poate de pașnică. Sînt în bune relații cu ei, ți-am spus. Dar hai acasă ! Vine o ploaie teribilă, m-a informat ruaiiul.

O nouă dimineață umedă. Priveam afară prin ecranul cabinei principale a stației. Jaenius părea mulțumit de sine.

— Îți merg bine treburile ? Cercetările vreau să zic...

— Da, bineînțeles. N-ar fi rău să rămîi aici. Te va pasiona repede studiul civilizației ruaiiilor.

— Se poate vorbi despre o civilizație ?

— Bineînțeles, ce naiba, știi prea bine că civilizație nu înseamnă ceva ce seamănă neapărat cu sistemul de trai al oamenilor. Ruaiiii sînt mai rafinați. Ei nu își pierd vremea cu nimicuri, nu orbecăiesc printre mii de alternative, ca specia homo sapiens. De cînd se nasc și pînă se divid (ceea ce, dacă ipoteza mea e adevărată, înseamnă un fel de moarte prin reîncarnare) nu au decît o singură preocupare : să-i vîneze pe ceilalți. Și cum asta a devenit cu timpul o adevărată artă, sînt cu toții artiști. Artiști totali. Gîndesc și plănuiesc tot timpul, inclusiv în scurtul lor somn din perioada de eclipsă. Spiritul lor, cu totul criptic pentru noi, nu-și are sălașul decît rareori în ființa aceea grosolană, miriapodă și cu ochi mari...

*

Toată planeta avea aceeași structură geologică. Perioada de revoluție în jurul soarelui lor era însă egală cu cea de rotație în jurul propriei axe, astfel încît jumătate din ea trăia, jumătate nu. Cea moartă era deci inactivă, pustie, fără interes. Jumătatea vie era însă complet acoperită de o pădure cu copaci uriași, în care ploua mereu și înăuntrul căreia ruaiiii se pîndeau. Era permanent ziuă în partea vie a planetei, cu excepția unei cotidiene eclipse, datorate unuia din sateliții planetei, care lăsa o mică noapte. Și mai erau florile, toate de genul celor oferite mie de către Jaenius.

*

— Lămurește-mă mai mult asupra „artei" lor, i-am zis.

— E foarte complicată, te avertizez. Asta e și motivul pentru care interesul lor nu se pierde și nu se va

pierde niciodată. Mereu vor găsi trucuri noi, tot mai complexe... Dacă doi ruaiii tineri se întîlnesc, ciocnirea e gata. Dar ei sînt de la început puternici, au oricum jumătate din experienţa spiritului din care s-au desprins. Lupta e mentală. De sugestionare. Am impresia că problema de bază e deghizarea. Trebuie ca ruaiiul atacat să nu se aştepte la agresiune. Pentru asta atacatorul se transformă dintr-un elefant cu puzderie de picioruşe butucănoase într-un copac, de exemplu. Dar deghizarea simplă e cu totul insuficientă. Marea artă abia acum urmează. Gîndul, forţa lor telepatică îi dă continuu de gol ; trebuie deci, în acele clipe de pîndă, ei care gîndesc tot timpul, să-şi anihileze total gîndirea. Spiritul lor trebuie să devină transparent, să nu emită nici o undă. E teribil de greu şi necesită o uriaşă concentrare inversă, dacă pot să spun aşa. Un fel de implozie psihică. În caz de reuşită, duşmanul nu bănuieşte nimic. Nici un semnal telepatic (compară-l cu mirosul unei tone de ceapă prăjită, ca să vezi ce evident e pentru ei) nu se degajă. Şi pîndarul se repede cu o forţă copleşitoare în mintea celuilalt. Surprinzîndu-l, îl supune, îl ucide. Nu-i omoară corpul — nu numai, mai bine spus — ci conştiinţa, încărcată cu experienţă. De regulă nimeni nu e de la început cîştigător, şansele sînt egale. Unde mai pui că pîndarul, anulîndu-şi orice gîndire, e ca şi orb, deci trebuie să-şi fi calculat din timp acţiunile, altfel se dă de gol. Iar posibilul atacat trebuie să-şi menţină continuu atenţia cît se poate de trează.

Dar nu e totul, a continuat Jaenius, ei sînt permanent agresori şi agresaţi. Ciocnirile nu sînt simple, nu e o luptă în doi, ci cum ţi-am mai spus, o încăierare multiplă, totală, generală. Iar amintitul truc de bază trebuie să le apară grozav de grosolan. Spiritele lor se află într-o continuă forfotă şi analiză.

Ar mai fi multe de spus, mai zise, există şi cazuri de dezechilibru. Un ruaii poate, printr-un formidabil accident, să acumuleze o experienţă uriaşă, mult mai mare decît a celorlalţi (refuzînd să se dividă în două părţi noi, de pildă). Asta reprezintă pur şi simplu o agresiune la adresa colectivităţii. Într-un asemenea caz, întreaga civilizaţie se asociază spontan şi distruge superindividul. Viaţa lor obişnuită se reia apoi, — fiecare cu fiecare.

— Dar de ce toţi au acest aspect comic, dacă susţii că sînt de fapt fiinţe imateriale ? I-am întrebat.

— O, aşa au convenit. Au păstrat în subconştient imaginea strămoşilor lor. Şi atunci, dacă nu sînt altceva, un copac sau o ploaie, se reprezintă cum ai văzut. Cînd au făcut saltul la fiinţa hiperraţională arătau aşa. Evoluţia lor a avut loc exclusiv pe plan psihic. Dacă se poate zice că ruaiiii au un corp, atunci îl au doar ca decor. La ce bun să şi-l dezvolte, cînd pot face totul gîndind ? Dacă omul ar fi urmat o traiectorie asemănătoare, nu am fi arătat ca nişte gorile ?

— Pot să se deghizeze deci în ploaie ? Parcă aşa spuneai.

— Bineînţeles. În orice.

— O ploaie vie ?

— Un moment. Imaginea pe care ţi-ai făcut-o e falsă. Ruaiiii nu creează, nu asamblează molecule ; spiritul lor, singurul care există cu adevărat, intră în structura copacului sau a ploii — însufleţeşte neînsufleţitul. Asta e procedeul, Iar corpul lor greoi, miriapod, le aparţine întrucîtva, pentru că e complet ireal, imaginar, produs prin forţa gîndului.

*

Ploaia încetase o clipă. Ieşisem afară. Voia Jaenius să spună că, eventual, în fiecare din stropii care căzuseră se afla cîte puţin dintr-un ruaii ?

— Nu neapărat, bineînţeles. Dar nici nu e exclus. Cu toate că în perimetrul meu nu prea se înfruntă (mă apără, nu vor să mă lovească din greşeală cu stîncile sau copacii pe care-i prăvălesc ; unde pui că uneori se transformă în incendii) totuşi, dacă i se iveşte vreunuia ocazia să atace cu mari sorţi de izbîndă, atunci nu ezită să o facă.

— Ai fost martor la vreo luptă ?

— Martor ? Într-un fel, da. N-am văzut nimic, bineînţeles. Dar am observat că atunci cînd mă apucă brusc o durere intensă de cap, în jur se lasă şi o linişte nefirească. Fără îndoială, în momentele acelea, nu prea departe, doi ruaiii se înfruntă pe viaţă şi pe moarte.

— Cum ?

— Foarte simplu. Cei doi degajă în... nu ştiu cum să spun... în spaţiu-timp cantităţi imense de ură. Unde tele-

patice încărcate cu acest sentiment. Iar asta îi provoacă omului dureri năprasnice de cap. Pentru că psihicul său e complet depăşit. Să nu iei nici un medicament dacă resimţi cîndva o luptă, e zadarnic. Cel mai bun lucru pe care-l poţi face e să fugi cît mai departe de ea.

Ne-am continuat plimbarea printre trunchiurile groase, rotunde şi foarte înalte, ale copacilor.

— Aş vrea să mai văd un ruaii, i-am zis.

— Poate apare. Dar n-aş crede. Atmosfera e normală. Ei nu apar cînd vrei tu. Cred că disprețuiesc puţin omul. Îl consideră inutil în univers...

— Ascultă, l-am întrerupt, de ce nu vrei să te întorci pe Pămînt ? Cu cîte cunoşti despre ruaiii ţi-ai putea susţine teza pentru un titlu didactic. Poţi să-ţi închei chiar acum cariera activă.

— Nu, rămîn. Aş dori să nu mai pleci nici tu. În orice caz, acum nu pot să plec. Sînt definitiv legat de toate astea, spuse, desfăcînd larg braţele.

— Eu nu mai stau mult, cursa spre Pămînt trece pe aici în trei zile. O iau.

Jaenius nu părea să mă asculte. O clipă adulmecă în aer, apoi se întoarse spre mine :

— Ah, ce vremuri minunate, cele de altădată... Terra, Terra ! Casa noastră. Ţii minte anii de studii ? parcă e un veac de atunci. Iar tu parcă eşti pe planeta asta de cînd lumea. Te descurci minunat...

Cîteva minute vorbi repede, sacadat, aproape convingător. Ceva mi se părea însă bizar. Nu mai era acelaşi de acum două clipe. Avui îndată explicaţia : un ruaii apăru lent de după un copac. Ochii lui mari parcă zîmbeau. Jaenius îmi dădu de înţeles că ceea ce spune el cu voce tare reprezintă rezumatul convorbirii dintre ei :

— Cum te simţi ? Bine ? Şi eu la fel, mulţumesc. E o planetă încîntătoare. Am mai avut onoarea ? Da... Eşti tot cel de acum cinci rotaţii ? Aha. Mă bucur, cred că ai devenit foarte înţelept. O invincibilitate. Timpul nu-i grozav, stă să plouă...

Îi priveam, punîndu-mi întrebarea dacă nu cumva asist la o minune. Contactul lin, fără fricţiuni, între două specii atît de deosebite... Sau tocmai asta era cauza. Dacă oamenii şi ruaiiii ar fi avut ceva, cît de puţin, în comun, atunci relaţiile lor n-ar fi fost atît de cordiale.

Am simţit în cap o voce :

— Tu ce mai faci, pieritură ? şi ruaiiul începu să rîdă în hohote, alături de Jaenius.

*

Se retrăsese în cabina principală a staţiei. Lucra, făcea ordine prin nişte fişe. Aţipisem un pic. Afară o ploaie torenţială era pe sfîrşite.

Brusc, ceva ţipă în mine. Am simţit un fel de mînă de fier umblîndu-mi prin creier, strivindu-mi circumvoluţiunile. Apoi telepatie : „Fugi ! ! Fugi de pe planeta asta ! Fugi chiar acum, dacă vrei să scapi ! *Chiar acum* ! Dacă mai poţi !..." Cuvintele fuseseră din ce în ce mai neclare. Apoi capul mi se limpezi o clipă. Luat pe nepregătite, apelul acesta melodramatic mă speriase. Dar cel mai mult mă alarmase inflexiunea de neconfundat a vocii : Jaenius fusese cel care mă avertizase că trebuie să părăsesc planeta.

O perioadă, scurtă, lungă, nu ştiu, am rămas ţintuit în fotoliu. M-am repezit apoi spre cabina principală, spre el. Jaenius alerga înnebunit pe coridor. Înainte şi înapoi.

— Ce ? Ce e ? îi strigai şi o durere puternică de cap simţeam cum mă copleşeşte.

Nu scotea un sunet. Alerga şi se lovea de mine.

— Ce se întîmplă ? E o bătălie aici ? Am dureri groaznice de cap ! Vorbeşte !

— Nu e nimic, îngăimă. Stai calm...

— Dar m-ai somat să plec ! Să fug !

— Calmează-te ! Du-te în cabina ta !

Dar el era cel care se zbuciuma mai tare. Deodată se repezi afară, prăbuşindu-se pe sol. Se ridică cu greu şi se sprijini de perete. Încet, una după alta, fiinţele acelea greoaie şi cu aspect atît de amuzant începură să iasă de după trunchiurile copacilor. Toţi ruaiii de pe planetă păreau că se adunaseră în faţa lui Jaenius.

*

Nu mai suportasem tensiunea. Îmi crăpa capul. Trebuia, aşa cum mă învăţase Jaenius, să fug cît mai repede dintr-o zonă de înfruntare. Asta şi făcusem. În plus, chiar el îmi spusese. (telepatic ?). să plec. Îl lăsasem acolo, lipit de peretele staţiei, sleit. Urcasem în capsula cu care sosisem

și acum eram pe orbită. Durerea de cap îmi trecuse ca prin farmec. Urma să aștept nava-cursă. Dar jos, îl abandonasem ca un laș pe Jaenius, atacat, cine știe de ce, de ruaiii.

Am început să judec.

Probele, dovezile se acumulau. Tot ce îmi sunase discordant se acumula, împingîndu-mă spre o oribilă concluzie. Scrisoarea prin care m-a chemat, falsă, scrisă într-un stil ciudat ; apoi convingerea cu care lua mereu apărarea ruaiiilor și explica modul lor de viață. Prima durere de cap...

Jaenius era un ruaii !

A trebuit să accept imediat concluzia. Nu putea fi greșită. Totul se potrivea. Încă de cînd îmi scrisese fusese cucerit. Un alt spirit, al unui ruaii, intrase în capul lui, îl învinsese. Mă chemase pe planetă, deși, de-ar fi rămas el, n-ar fi făcut-o niciodată. Un ruaii pricepuse ce camuflaj excelent e omul și mai chemase unul în completare, ca paravan, cine știe ? Evident, dacă un ruaii putea intra într-un copac sau într-o ploaie, de ce n-ar intra și într-un om ? Nici un impediment. Din contră, un imens avantaj. Numai că Jaenius, cel adevărat, continua, în adînc, să existe. Cîteodată era lăsat să iasă la suprafață, să emită chiar el undele telepatice ale creierului său. Folosind cu îndemînare acest lucru, ruaiiul din Jaenius își înșela minunat toți adversarii. Care, sondîndu-i gîndurile, găseau acolo numai datele unui om ! Un truc deosebit de eficient. Un excelent camuflaj. Ruaiiul, bine ascuns îndărătul acestor nevinovate emisii, putea, fără a risca demascarea, să-și ducă la bun sfîrșit planurile. Așa se întîmplase la a doua întîlnire : prietenul meu fusese constrîns să pălăvrăgească cu monstrul.

Ruaiiul Jaenius probase că deghizarea în om e o idee minunată, care-i asigurase, în scurt timp, o superioritate imensă asupra celorlalți. Dar, acumulînd printr-un șir neîntrerupt de victorii o inteligență și o experiență fabuloasă, trebuia să-și dividă spiritul. De aceea mă chemase ! Comisese însă și erori, erori care nu puteau fi decît rezultatul luptei de rezistență a adevăratului Jaenius. La primul meu contact cu un ruaii, de exemplu, pronunțase telepatic numele speciei — altfel nici n-ar fi putut-o face atît de bine. Ruaiiul ce apăruse, chemat de „mirosul“ undelor emise, a bănuit ceva ; ceva nu era în ordine. Se înfruntaseră puțin. Am avut atunci prima

ameţeală. La a doua întîlnire, inamicul fusese înşelat perfect şi putea fi ucis. Dar eram şi eu de faţă.

Cînd ruaiiul cu care-şi împărţea existenţa se retrăsese în cabina staţiei, Jaenius, cu ultimele puteri, încercase să-şi obţină corpul şi libertatea. N-a reuşit. A izbutit doar să-mi transmită, folosind capacitatea telepatică a monstrului, acel mesaj disperat : „Fugi, fugi chiar acum, dacă vrei să scapi !“ Şi a mai izbutit ceva, a izbutit să atragă astfel asupra invadatorului din el pe toţi ceilalţi ruaiii de pe planetă. Aceştia, mereu la pîndă, pricepuseră în sfîrşit ce se petrece. Fiind vorba de unul din acele rare accidente prin care un semen îi poate învinge pe toţi, colectivitatea se aliase instinctiv ; urîndu-l la unison, îl ucideau probabil chiar în clipa în care eu părăseam planeta.

Acesta era adevărul. Într-un fel, Jaenius confirmase ; cînd îl invitasem să vină cu mine înapoi pe Pămînt, zisese : „Sînt definitiv legat de toate astea“. Într-adevăr, ruaiii nu puteau supravieţui pe altă planetă.

*

Mă învîrteam în jurul blestematei lumi a ruaiiilor ; în două zile voi fi în navă, în alte cîteva voi fi pe Pămînt.

Puţină răbdare.

Dar nu, simţeam că ceva se revoltă în mine. Mă împinge la acţiune, la luptă. Pricepusem cruntul adevăr : Jaenius murea, se îneca în propriul său trup, o dată cu cel care-l invadase. Trebuia să mă întorc pe planetă !

Mă cuprinsese o ură enormă împotriva acelor fiinţe monstruoase ; o dorinţă de neînfrînt mă rodea : dorinţa de a-i ucide pe toţi ruaiii.

Comandai decis întoarcerea capsulei. Ura împotriva ruaiiilor continua să urce în mine, devenea sinceră, totală şi, în acea ultimă clipă de luciditate *şi de mine însumi*, îmi dădui seama că dorinţa de a-i extermina îmi ocupase, pentru totdeauna, spiritul.

Înţelegeam îngrozit că, părăsind planeta, luasem în mine, cuibărit bine, un ruaii fanatic care-şi cerea acum drepturile.

Cristian Lăzărescu

ALEEA DIN NOAPTE

Ar fi putut jura că aleea aceea nu existase acolo. În fiecare zi, cînd se întorcea de la serviciu, trecea pe același drum, la aceeași oră. Aproape că se aștepta să întîlnească aceeași oameni. Și nu l-ar fi mirat prea mult. Sau nu i-ar fi păsat. Ceea ce, în fond, ar fi fost același lucru.

Și totuși, aleea nu fusese acolo. Ezită o clipă, strînse mai tare mînerul genții, își ridică gulerul pardesiului, respiră adînc și își privi răsuflarea pierind în ceață, apoi, îmboldit de curiozitate, înaintă. Oricum, putea întîrzia. Acasă nu-l aștepta nimeni, poate doar praful și frigul din cameră. De altfel și vara era frig acolo, darmite toamna și iarna. Ce să-i faci, dezavantajul orientării spre miază-noapte.

Aleea n-avea nimic deosebit. Pe ambele trotuare, aceleași case cu pereții înnegriți și umezi, aceleași felinare, luminînd anemic. Se opri o clipă să admire ceața în lumina gălbuie și avu senzația că trăiește o scenă dintr-un roman. N-ar fi putut spune ce anume se petrecuse, poate o schimbare în aer. Oricum, nu s-ar fi mirat deloc dacă în momentul acela, domnul Pickwick și nelipsiții lui tovarăși l-ar fi salutat, iviți din ceață. Se amuză la ideea aceasta, apoi porni din nou.

Ramele ferestrelor, trunchiurile copacilor, obstacole ivite în calea luminii, o decupau în fîșii lungi, de evantai. Le urmărea dispărînd în ceața nemișcată și umedă. Se mai opri o dată și strănută, sonor. Aproape că ar fi dorit să audă o voce spunînd „Noroc!", dar nimic nu tulbură liniștea. De undeva se porni un vînt rece și tăios, pătrunzînd pînă la piele. Își strînse pardesiul în jurul corpului. Se chinui să-și aprindă o țigară, renunță și porni repede înainte, gîndindu-se cu voluptate la dușul fierbinte de acasă. Numai să fie apă caldă...

Totuși, burlăcia are și ea avantaje. Nu te trage nimeni de urechi cînd vii acasă tîrziu și, mai ales, ai sîmbăta liberă. Habar n-are lumea de farmecul acestei zile. Sîmbăta începe vineri după-amiază și își atinge maximul spre orele 24,00, a doua zi. După această oră este duminică, deja anostă, deja consumată. Frigul îi întrerupse reflecțiile. Se opri din nou. I se părea că aude pași. Dar nu, nu era nimic. Privi în jur și avu brusc certitudinea că nu se mișcase din loc. Pereții la fel, negri și umezi, bălțoacele, copacii desfrunziți. Ceața curgea, insinuîndu-se pînă și-n umbre, demontînd realul firesc al străzii, făcînd să plutească în întuneric decorul, altfel cît se poate de obișnuit.

Porni din nou, aproape fugind. Pașii îi erau înăbușiți de ceață. Își dorea cu disperare să întîlnească un birt, o cîrciumă, orice. Nimic n-ar fi fost mai binevenit decît un loc cald, mirosind a transpirație și a bere. Aproape auzea discuțiile purtate în gura mare despre meciul de ieri sau despre ultimele evenimente ale zilei. „Cum să dea atomica, bre ? Ce, e de capul lor ?“ Curios, nu zîmbi cîtuși de puțin, gîndindu-se la figura celui ce-ar fi putut lansa o astfel de afirmație.

Se încălzise, așa că se opri din nou. Unde se termina oare aleea asta ? Își aminti că nu văzuse nici o tăbliță cu numele străzii, sau poate nu fusese atent. Privi în urmă. Ceața se îndesise, estompînd contururile. Prin cine știe ce asociație de idei, îi veni în minte tabloul unui pictor englez, ceva cu aburi, ceață și viteză. Pictura înfățișa un tren ce trecea pe un pod, totul fiind învăluit în ceață. Trenul și podul erau figurate doar prin cîteva linii negre și, în ceață, se vedeau văpăile locomotivei. În ciuda frigului, simți o sudoare rece brobonindu-i fruntea. Dacă acolo, în spatele lui, ascuns de ceața perfidă, se apropie un tren ? Își imagină staccato-ul șinelor, rotirea roților, corpul negru și lucios al locomotivei, flăcările ieșind din coș, sirena asurzitoare și felinarul orbitor aproape, tot mai aproape...

Își dădu seama că tremura. Ce dracu', s-a prostit de tot ? Își privi ceasul. Stătuse. Mai bine dădea banii și-și cumpăra unul electronic. Apoi se gîndi că, de fapt, afișajele acelea cu cristale lichide nu prea aveau viitor. Omul e interesat de cît mai are pînă la o anumită oră, nu de momentul exact afișat. Asta e ! Creierul s-a învățat să

aproximeze timpul, nu să-l socotească la sutime de secundă. Frigul îl sili să se miște. Încotro ? Hotărî să se întoarcă, dar, după cîțiva pași, se opri, dîndu-și seama că nu mai știa de unde venise. Prea semănau toate casele între ele. Și ceața asta... S-o fi rătăcit. Ideea îl făcu să pufnească în rîs. Auzi, să se rătăcească !... și unde ? Pe o alee, dreaptă, fără curbe ! Pe o linie dreaptă !

Încetă brusc să mai rîdă și, în același moment, își dădu seama ce nu era în regulă. Totul era la fel. Similar. Identic. Ca într-o oglindă. Casele, ferestrele, zidurile, felinarele, stîlpii, arborii, trotuarul, totul. De parcă la mijlocul străzii era pusă o oglindă infinit de lungă. Avansă cîțiva pași, privind în jur, amintindu-și că secvența ferestrelor luminate se repetase identic, numai că el nu-i dăduse nici o atenție. Pînă și băltoacele erau la fel. Iluzia era atît de puternică, încît se îndreptă spre centrul străzii cu mîna întinsă. Nu s-ar fi mirat deloc dacă ar fi dat de oglinda aceea presupusă, dar nu întîlni nimic în cale.

Era imposibil. O stradă perfect simetrică, pînă la ultimul amănunt. De unde pornea, știa. De acolo venise el. Dar unde ducea ? Avu certitudinea că aleea nu existase. Ar fi văzut-o. Ar fi știut. Doar mergea pe acolo de atîția ani. Își reaminti senzația de nemișcare ce-l cuprinsese. Dacă aleea și ceața se mișcaseră permanent, el stînd pe loc ? Ca o bandă rulantă. În liniște, un mecanism bine uns, un fals real, purtîndu-l unde ?

Simetria perfectă. De paritate. Mîna dreaptă și mîna stîngă. De conjugare. Plus și minus. Temporală. Trecut și viitor.

Stînga-dreapta !

Plus-minus !

Trecut-viitor !

Legile fizicii rămîn identice după aplicarea celor trei simetrii.

Dovada. În fața lui. De cealaltă parte a străzii. Nu poate fi adevărat. Trebuie să mai existe o explicație.

Un alt univers. O altă lume. Marginea ei se află pe alee, se suprapune cumva peste realul lumii în care trăiește. Un pod între două lumi, altfel invizibile una alteia.

Nu mai simte frigul. Are de făcut doar cîțiva pași în direcția aleasă și vraja se va rupe. Există totuși o asimetrie. El ! Nu s-a întîlnit cu nimeni. Poate că celălalt așteaptă undeva în ceață, își pune aceleași întrebări, e fră-

mîntat de aceleași presupuneri. Simte un fel de tandrețe gîndindu-se că pe celălalt îl așteaptă dincolo, ca și pe el aici, aceeași cameră întunecată, prăfuită și rece. Și goală. O clipă, se imaginează pe patul neschimbat, o păpușă de faianță, în mărime naturală, cu ochi goi, murdară, împăienjenită, zăcînd uitată. Singură. Un zîmbet îi destinde fața obosită. Încearcă fără succes să-și aprindă țigara culeasă din buzunar, apoi o aruncă și, zîmbind, pornește înainte, sau înapoi.

Silueta îi e acoperită. apoi dezvelită și din nou acoperită de ceață. Undeva, înaintea lui, sau în spatele lui, o altă siluetă se șterge identic în aceeași ceață. Sau poate nu e nimeni. Poate totul a fost o închipuire. O impresie. O umbră chinezească pe o pînză.

Marcel Luca

CAROLINE PROJECT

Şi iată încă una din multele întîmplări ciudate din categoria celor descrise pînă acum. Ea a fost consemnată cu multă concizie, dar mai ales cu neşovăitoarea convingere a martorului ocular de către călugărul Pedro Callego în raportul său adresat curiei papale, în timpul pontificatului lui Paul al III-lea Farnese. În principal, el descrie peripeţiile expediţiei lui Hernando de Soto, continuată după moartea acestuia de către Luis Moscoso de Alvarado, o expediţie care, desfăşurată fiind între 1539 şi 1543, constituie prima explorare cuprinzătoare a zonei meridionale a actualelor State Unite.

După întoarcerea în „Noua Spanie", din care pleacă apoi spre Cuba, unde stă mai bine de un an, părintele Callego relatează cum, îmbarcîndu-se la sfîrşitul lunii martie 1545 pe galionul „Santa Maria del Pilar" cu destinaţia Europa, o violentă furtună, iscată din senin la numai două zile de la plecare, a purtat vasul cîteva sute de leghe nord-vest de insula Española.

În seara zilei de 29 martie, la cîteva ceasuri după ce furia vîntului se domolise, aproape imediat după ce luaseră noul curs pentru corectarea derivei, marinarul de veghe în gabia arborelui principal vesti apariţia unei lumini galbene, pîlpîitoare, undeva în prova navei. Urcat degrabă pe punte, căpitanul don Miguel de Vallejo hotărî în cele din urmă continuarea drumului, în pofida nemulţumirii evidente a echipajului, reacţia firească pentru vremurile acelea cînd în minţile oamenilor apele nesfîrşite ale oceanului erau populate de animale fabuloase, înfricoşătoare. Ajunşi la locul cu pricina, au pescuit din apele încă frămîntate de hulă o ciudată făptură omenească, agăţată de o geamandură prevăzută cu un felinar uimitor, în interiorul căruia se rotea fără zăbavă un ochi luminos.

Omul cules dintre valuri trăia, dar părea să fie pe moarte. Îmbrăcămintea sa trezi nespusă uimire în rîndul marinarilor : era albă-strălucitoare şi nu părea să fie o ţesătură obişnuită, căci cu toată moliciunea sa avea ceva din luciul şi rezistenţa unei folii metalice. Apoi, era croită dintr-o singură bucată ce se despica doar între gît şi pîntec între două rînduri de dinţi de argint. Pe braţe, necunoscutul purta brăţări ce susţineau boluri luminoase de sticlă în care felurite semne verzui apăreau şi dispăreau în fiece clipă.

Căpitanul porunci să fie transportat în cabina sa, unde zile în şir, împreună cu călugărul Callego, au încercat să-l aducă în simţiri pentru a rosti măcar cîteva cuvinte, care poate i-ar fi făcut să înţeleagă cine este, de unde vine, din ce seminţie se trage...

Toate străduinţele au fost zadarnice, căci omul muri în cele din urmă. A fost dezbrăcat şi cusut într-un sac de cînepă iar după o scurtă rugăciune alunecă, după obiceiul marinăresc, pe o scîndură înclinată, înspre adîncurile Atlanticului.

Peste trei săptămîni, „Santa Maria del Pilar" ancora la Sanlúcar de Barrameda. Veşmintele necunoscutului pescuit în ocean, precum şi uimitorul felinar luminos care continua să-şi rotească ochiul gălbui fără odihnă, închise într-o ladă ferecată în fier, plutiră în sus pe Guadalquivir spre Sevilla, unde poposiră în beciurile Sfîntului Oficiu. Acolo au şi fost îngropate în cele din urmă, din ordinul Marelui Inchizitor, după ce cercetarea împrejurărilor în care fuseseră găsite a luat sfîrşit, iar căpitanul don Miguel de Vallejo, cu mare greutate, a reuşit să se disculpe pentru faptul că organizase o „înmormîntare" creştinească unei fiinţe care, dacă nu era un demon azvîrlit din ceruri, era cu certitudine un păgîn, un eretic din adîncurile ţinuturilor ce „in Anno Domini" 1545 erau încă nesupuse Maiestăţii Sale Prea Catolice...

James Barrett sfîrşi de citit textul atît de cunoscut, o dată ce el însuşi îl rezumase, uimit încă din cale-afară să-l regăsească xerografiat pe o hîrtie purtînd în colţul din stînga sus sintagma *Strict confidenţial*, deasupra antetului unuia din serviciile cele mai discrete ale Departamentului Apărării.

— Mărturisesc, domnule Stimson, că nu înțeleg...

— E firesc să fiți contrariat, interveni repede bărbatul lung și slab, aflat în fotoliul din dreapta măsuței joase, rotunde, pe care se aflau paharele cu benedictină. Vedeți, dumneavoastră sînteți un scriitor și un om de știință cunoscut... S-ar fi cuvenit, desigur, să vă fi solicitat o întrevedere conform uzanțelor noastre, hmmm... mondene, stabilind telefonic o întîlnire pentru un dejun de afaceri la unul din restaurantele din oraș...

Barrett zîmbi :

— Dar cum afacerile dumneavoastră sînt, ăăă... *confidențiale*...

— Exact ! Confidențiale și foarte, foarte urgente...

Stimson își pipăi ochelarii cu rame de aur, subțiri, rotunzi, apăsîndu-i rădăcina nasului voluminos și puternic, și continuă alegîndu-și cu grijă cuvintele :

— În baza informațiilor culese despre dumneavoastră — ce să-i faci ! este o practică necesară într-o activitate ca a noastră... — s-a ajuns la concluzia că sînteți un cetățean loial, un bun american, fapt care ne-a determinat...

— O clipă ! James Barrett zîmbi larg și în ochii săi albaștri undui o sclipire malițioasă. Sînt fără îndoială un bun cetățean american, doar în măsura în care nu înțelegeți loialitatea așa cum a trîmbițat-o Mac Carthy... Dacă tot mi-ați scotocit prin existență, știți, desigur, care a fost atitudinea mea față de hecatomba din Vietnam și că astăzi nu-mi economisesc muniția cînd e vorba de a critica Administrația pentru lipsa de sinceritate în problemele dezarmării nucleare...

Stimson îl privea de după lentilele ochelarilor săi cu atenție politicoasă, curtenitoare chiar, dar o anume nervozitate i se putea ghici după felul în care stinsese țigara abia începută întrerupîndu-l :

— Noi ne preocupăm de asigurarea apărării naționale a Statelor Unite, pe care o privim ca o misiune permanentă, neconjuncturală, deci și criteriile noastre referitoare la conținutul noțiunii de loialitate nu pot coincide cu cele ale unor politicieni ce apar și dispar meteoric pe firmamentul vieții noastre politice.

Pe fața smeadă, frumoasă a celuilalt se accentuă grimasa de scepticism pe care înaltul funcționar o ignoră cu diplomație :

— Încă un pahar ?... Ei bine, vă solicităm colaborarea, domnule Barrett, într-o problemă despre al cărei caracter ultrasecret vă veți da seama deîndată. Pentru început, aș dori să-mi spuneți dacă ați putut citi cu ochii dumneavoastră raportul original al acestui călugăr Pedro Callego...

— Da, l-am văzut în timpul călătoriei de documentare efectuate acum trei ani, la Biblioteca Vaticanului.

Pe nesimțite, vocea lui Stimson căpătase accente metalice, iar scriitorul avea senzația tot mai neplăcută că e supus unui interogatoriu :

— Ați știut de existența lui din vreo sursă oarecare ? A mai fost citat sau rezumat de altcineva pînă acum ?

— ...Nu ! În mod sigur, nu ! Documentarea am făcut-o ca trimis al Universității Princeton, în vederea realizării unui studiu privind anvergura penetrării spaniole la nord de Rio Grande... Manuscrisul l-am găsit întîmplător, era sigilat, de unde deduc că nu fusese citit de nimeni pînă la mine.

Stimson se întoarse într-o parte și luă în mînă o filă albăstruie de pe biroul aflat în spatele său, căută din ochi un pasaj, apoi întrebă :

— E vorba de manuscrisul MW-846-283 ?

— Nu mai țin minte, s-ar putea... Am acasă însă un fișier, unde e notat cu siguranță, așa că am să vă pot comunica dacă aceasta e cota de evidență.

— Nu ! Nu e necesar, știm că e exactă !

Funcționarul umplu încă o dată paharele prelungi de cristal, sorbi cu precauție și continuă :

— Domnule Barrett, conduc de un număr de ani activitatea de protejare a celui mai mare proiect în domeniul apărării din cîte au existat pînă acum : Caroline Project ! Nu există nici o altă tentativă umană similară. Realizarea lui va însemna asigurarea unei securități naționale ab-so-lu-te ! Posibilitatea de a fi atacați cu arme convenționale, chimice, bacteriologice, geofizice sau nucleare va fi, practic, anulată ! Din momentul în care proiectul Caroline va fi finalizat, vom fi primii care vom cere dezarmarea generală și totală, fără nici un fel de reticențe...

James Barrett își încrucișă picioarele și-și aprinse o țigară, vădit neimpresionat, îngăduindu-și chiar un zîmbet aproape batjocoritor :

— Cred, o dată ce acoperiți proiectul ăsta cu atîta grijă, că e vorba de super-superarmă, care va elimina în mod firesc tot ce cunoaștem pînă acum, așa cum arma de foc a eliminat măciuca. Sînteți probabil pe cale să născociți o măciucă superlativă, capabilă să stîrvească nu numai țeasta umanității, cum e posibil în prezent, ci întreg universul...

— Ei, nu-i chiar așa ! Poate nu m-ați înțeles, poate nu trebuia să vă fac, totuși, cunoscută importanța problemei în discuție.

— Mă socotiți, acum, mai puțin loial ?

— O, nu ! De altfel, loial-neloial, sînteți vîrît în această afacere. Dacă nu colaborați, vă mărturisesc, iată, cu toată sinceritatea, că veți dispărea pur și simplu. Nu putem îngădui ca miliarde de dolari să se ducă pe apa sîmbetei sau ca o prioritate strategică fantastică să fie anulată de dragul frămîntărilor axiologice ale unui individ ! Mă înțelegeți ?

— Perfect, domnule Stimson.

— O.K. ! Există premise ca secretul atît de bine păstrat pînă acum să fie desconspirat sau, la fel de grav, să fie intuit. Manuscrisul de care v-ați folosit rezumîndu-l este o cheie și, atunci cînd analiștii serviciilor noastre au aflat de el, citindu-vă cartea...

Celălalt îl întrerupse mirat :

— E adevărat, așadar, că citiți toți munții ăștia de cărți de anticipație, de science-fiction ? !

— Evident ! Cum eram pe cale să vă spun, manuscrisul a dispărut ! Agentului nostru trimis imediat să-l sustragă i-a fost imposibil să-l găsească.

— S-ar fi putut rătăci ! Într-o bibliotecă așa cum e cea de la Vatican e imposibil să mai fie regăsit un manuscris rătăcit, altfel decît cu totul întîmplător.

— Mda... să admitem ! Dar dacă a fost sustras ? Sau, de e rătăcit doar, dacă va fi regăsit în următorii doi-trei ani de exact cine nu trebue să-l cunoască ? În fine... Vă informez că aproape imediat după apariție cartea dumneavoastră a început să fie vînată sistematic de oamenii noștri, în încercarea de a recupera toată ediția. Va trebui să ne predați chiar și volumele pe care le mai aveți pe acasă, fișele de documentare, manuscrisul, într-un cuvînt, totul !

— Ia te uită ! Și editorul meu care mă felicita mai zilele trecute pentru epuizarea integrală a ediției și-mi făgăduia chiar o nouă...

Stimson zîmbi :

— Vor apărea cîte ediții doriți, cu o mică omisiune : paginile 411—412 ! Dar să revenim la oile noastre, de fapt la principala dumneavoastră misiune.

James Barrett se foi enervat în fotoliu său :

— Observ că m-ați înrolat deja, fără a-mi cere consimțămîntul. Nu m-ar mira să am și vreun indicativ, așa... ca în filmele cu tizul meu, James Bond, de pildă... X-007 !

Stimson tuși politicos în palma făcută căuș.

— De nevoie, domnule Barrett, de nevoie ! Și trebuie să luați lucrurile așa cum sînt... Mîine, chiar, veți lua avionul spre Madrid, de unde vă veți deplasa la Sevilla.

— Dumnezeule ! Sper că nu-mi cereți să asasinez pe cineva acolo, în buna tradiție a... modului de viață american.

— Nu vă neliniștiți ! Pentru astfel de acțiuni avem. hmm... specialiști de înaltă calificare ! Fiind acoperit de titlul dumneavoastră universitar, veți conduce, sub pretextul unor cercetări academice, o echipă însărcinată să găsească acea ladă în care sînt ferecate obiectele vestimentare ale celui pescuit din valuri de galionul Santa Maria del Pilar.

Scriitorul își aprinse o nouă țigară și, cu ochii la scrumul alb ce masca incandescența jarului, întrebă cu vocea parcă răgușită :

— Deci, aveți motive temeinice să credeți în existența acelei ființe misterioase ? !...

— Acest fapt trebuie să fie neesențial pentru dumneavoastră. Ceea ce trebuie să vă rețină atenția e faptul că noi știm cu precizie acum că lada există și pentru nimic în lume conținutul ei nu trebuie să fie văzut de cineva. Aveți o misiune de acoperire. Autoritățile spaniole nu trebuie să afle ce căutăm de fapt. Odată găsită, lada va fi transportată în Statele Unite în cel mai strict secret și, rețineți vă rog, fără să fie deschisă ! Vă mai ofer un paftar de benedictină ?

*

Clădirea, la vederea căreia, în urmă cu mai bine de patru sute de ani, trecătorii Sevillei grăbeau pasul cu inima sugrumată de teamă și curiozitate totodată, se înălța sumbră, dar lipsită de măreție, în centrul orașului vechi, pe Victoria Real.

De peste o săptămînă, cei unsprezece *los americanos* desfășurau o activitate atît de laborioasă și de susținută, încît părintele canonic Juan Egas, supraintendentul așezămîntului, nu mai prididea în încercarea lui de a face față solicitărilor. Ochii, în care sclipeau luminile unei inteligențe superioare, nasul coroiat, fruntea înaltă, zbîrcită și pătată, încununată cu părul argintiu și rar al tonsurii ca și trupul firav de ascet ce i se ghicea sub rasa cenușie, trimiteau gîndul în mod bizar nu la imaginea clasică a călugărului catolic, ci la cea a unui înțelept izraelit din vremurile de demult, dinaintea alungării evreilor din Spania.

Bătrînul era mai tot timpul în preajma lui James Barrett dintr-o solidaritate a erudiției, ghicindu-l cel mai aproape de înțelegerea spiritului textelor latinești îngălbenite și colbăite din austera bibliotecă a fostei mînăstiri de călugărițe cu hramul sfintei Engracia și doar mai apoi, după aproape două sute de ani, temută reședință a Sfîntului Oficiu din Sevilla.

La început, părintele Juan crezuse, în baza autorizațiilor prezentate de străini, că aceștia vor face o cercetare exclusiv arhivistică, dar înțelesese apoi că se înșelase. Vînzoleala ce o stîrnea echipa prin trecerile ei repetate prin chiliile albe, atenția ce o acordau lespezilor trapezăriei, coridoarelor, refectoriului și mai ales încăperilor din subsolul construcției îl îndemnau tot mai mult să le iasă în cale prin surprindere, pentru a înțelege ce căutau de fapt...

Într-una din zile, pe cînd urmărea cu privirea de la o fereastră a Bibliotecii foiala din jurul microbuzului introdus în mijlocul patió-ului, întrebă cu o voce lipsită de mirare, în pofida formulării interogative :

— Oare, mister James, la ce folosesc instrumentele acelea ciudate pe care colegii dumneavoastră le plimbă deasupra pardoselilor ?

Americanul, cățărat pe o scară mobilă, răspunse fără nici o reticență în spaniola sa fluentă :

— Detectoare de metal, padre.

— Așa gîndeam și eu, cu toate că cei care le folosesc mi-au declarat că sînt aparate pentru determinarea unor caracteristici constructive ale clădirii... De fapt, mister James, ce caută colegii dumneavoastră ?

— Nu-mi sînt colegi, padre !

— Așa gîndeam și eu... Concetățenii dumneavoastră !

— O ladă ferecată, din vremurile conquistei...

Bătrînul părăsi fereastra venind la picioarele scării metalice și, privind în sus, oaspetele său avu impresia că îi caută cu obstinație nu ochii, ci sufletul, pentru a i-l scruta cu de-amănuntul.

— E vorba de cea sosită în Spania la bordul Santei Maria del Pilar ?

Scriitorul rămase mut de uimire cîteva clipe, apoi așezîndu-se pe coama scării întrebă șovăitor :

— De unde știți, padre, de toate acestea ?

— O, mister James, doar sînt supraintendentul acestui așezămînt de peste patru decenii... În investigațiile mele am dat nu o dată peste documentele procesului intentat împotriva căpitanului navei, don Miguel de Vallejo. O bună parte dintre acestea au fost însă furate de un compatriot al dumneavoastră, în urmă cu trei luni... Faptul acesta m-a pus pe gînduri și m-a determinat să fac cercetări suplimentare. Acum știu chiar locul precis unde trebuie să fie această... antichitate ce tulbură liniștea sufletească a atîtor yankei... Dar, oare e atît de important s-o găsească ?

— Nu. Cu o singură condiție : să existe certitudinea că absolut nimeni nu poate da de ea. Însă, în lumea noastră plină de întîmplări neprevăzute, cine ar avea curajul să afirme așa ceva ?

Călugărul își mîngîie gînditor bărbuța albă, firavă și continuă dialogul în care amîndoi erau interesați mai ales de cele nerostite :

— Îmi sugerați vreo soluție, mister James ?

— Cred că v-ați gîndit deja la una, padre ! Cînd doi știu un lucru, acela nu mai e un secret, spune o zicală,

far secretele, mai ales cele de mari dimensiuni, în zilele noastre sînt generatoare de dezastre...

— Amen !

*

Fără știrea americanilor care hălăduiau prin subteranele clădirii, douăzeci și șase de ziariști erau prezenți în sala capitulară a fostei mînăstiri și după ce ascultară o mică informare a canonicului Juan Egas, privitoare la călătoria navei Santa Maria del Pilar, fură informați că vor participa la scoaterea la lumină a lăzii și-i vor putea cunoaște conținutul. Se vedea bine că invitații călugărului erau de-a dreptul entuziasmați de vestea participării la o astfel de experiență. „Vom vedea moda extraterestră de acum patru secole !", glumi o tînără reporteră de la Radio Nacional.

Întregul grup se îndreptă spre biserica aflată în partea din spate a uriașului patrulater al mînăstirii, cu intrarea aflată de mult timp în exterior, pe strada San Jeronimo.

Păşiră cu toții în interiorul rece și auster, îndrumați de bătrînul supraintendent spre latura din stînga. Acolo, la apariția lor, doi oameni vînjoși începură să dizloce cu răngi lespezile din fața unei minunate capele construite din alabastru de Saragosa, în care se afla mormîntul unui vrednic Magistru al ordinului de Alcantara, pierit în secolul al XII-lea în luptă cu maurii invadatori...

Ziariștii se foiau nerăbdători în jurul celor doi, glumind și colportînd can-can-uri specifice breslei, în țăcănitul sau bîzîitul frecvent al aparatelor de fotografiat și de filmat care înregistrau progresele săpăturii.

După mai puțin de un ceas, cazmalele loviră în metal și scurt timp după aceea la suprafață fu scoasă, în emoția generală, destul de anevoios, o voluminoasă ladă ferecată în fier. Nu fără dificultate, două uriașe lacăte ruginite fură tăiate și, într-o liniște nefirească, greoiul capac se deschise lateral.

Așezați cu toții conform dorinței canonicului Juan Egas, în semicerc, nu mai aproape de trei pași, primul obiect pe care îl văzură era chiar cel pe care James Barrett îl echivalase cu o baliză marină. O structură biconică de culoare roșie, lungă de circa 1,80 m, cu dia-

metru maxim, la mijloc, de aproximativ 0,8 m. La una din extremități, un girofar își rotea spotul gălbui, slab, abia vizibil.

— Extraordinar ! exclamă copleșit un fotoreporter de la U.P.I.. Dacă stă de peste patru sute de ani aici, vă dați seama că nu folosește ceea ce se cheamă o sursă de energie tradițională...

Cu grijă și cu evidentă teamă, cei doi muncitori ridicară obiectul din ladă și-l depuseră alături.

Bătrînul supraintendent se aplecă și privi mai bine de un minut interiorul.

— Mister James, spuse el, veniți mai aproape !

Scriitorul se apropie cu inima strînsă, ca în coșmarurile sale din copilărie, cînd deschidea în somn ușa în spatele cărora știa că îl vor asalta plăsmuiri terifiante.

Ziariștii stăteau încă neobișnuit de disciplinați, lungindu-și doar gîturile pentru a înțelege la ce se pot uita cu atîta consternare cei doi.

În cele din urmă, călugărul îi invită să treacă pe rînd prin fața lăzii deschise. La fundul ei se afla întinsă o salopetă similară celor folosite în activitățile spațiale. Într-o extremitate se aflau cîteva instrumente asemănătoare ceasurilor electronice, vizibil în funcțiune. Însă ceea ce îi copleșea pe toți, amuțindu-i și transportîndu-i într-o stare de perplexitate totală, era vizibilul ecuson din stînga pieptului salopetei, pe care era înscris cu majuscule : UNITED STATES OF AMERICA / CAROLINE PROJECT / J.C. DOUGLAS.

ȘI DACĂ VIN PĂSTORII ?

— Dar, oare, cu ce merg EI pe cer, cu ce ? Mașinile lor ?

— Or merge și ele cu satanit, sau cu ceva la fel de tare !

— Mai tare ca satanitul și hiroșimitul nu este pe lume !

— Nu este pe pămînt...

— Ori nu s-a găsit încă !

Minerii, care scoteau din pămînt sataniu și hiroșimit, erau palizi și uscați ca lemnul grinzilor prinse în tavanul prăvăliei, hainele și trupurile păstorilor răspîndeau izul zerului de lapte și pe cel al lînii de oaie.

Vînzătorul le aduse la masă paharele pline. Ușa se deschise și intrară trei păstori ; o dată cu ei, se furișă înăuntru și un cîine lățos, alb. Salutară și se așezară în colțul opus, după ce își rezemară bîtele iar dulăul se strecură sub masă, unde se culcă.

— ...Oricum (se continua discuția, întreruptă prin intrarea ultimilor), merg ele cu ceva... numai cu zer de oaie nu ! — minerul rîse și-i privi pe cei trei păstori. Dar aceștia nu se supărară. Erau oameni aprigi de felul lor, blînzi însă și față de semeni și față de oile lor, ori alte viețuitoare. Unul dintre ei ceru întreit băutura, apoi întrebă :

— Vorbiți despre EI ?

— Vorbim să n-adormim !... Ce știm noi vorbi ? Ne dăm numai cu părerea.

— Cîteva nopți în urmă am văzut trecînd unul, spuse păstorul.

— Pe unde ?

— Chiar peste stîna noastră ! La Cracii părîului.

— Îţi fi văzut luna !

— Ori vreun avion !

— Ori satelit ! Şi aceia strălucesc ca steaua, le vezi mişcarea, şi nu se aud...

Dar, deşi îi ironizau fără răutate pe ciobani, ştiau cu toţii că EI trec tot mai des prin părţile acestea, peste munţii lor raşi de păduri, sub fruntariile cerului. Păstorul clătină îngrijorat din cap :

— Luna o ştim noi ! Şi avioanele le ştim. Şi pe cele ce duc oameni, şi pe celelalte. Iar satelitul merge oblu, nu se abate de la drumul său.

— Şi ăsta, pe care voi l-aţi văzut, s-a abătut ?

— Dară cum ? ! Ba cădea pînă sub creastă, ba sărea înapoi în dreptul stelelor ! S-a dus pînă peste Pietrele Albe, unde s-a oprit preţ de-o clipită şi apoi a urcat înapoi pe cer, deasupra noastră.

— Şerpuit a venit înapoi. Sărea ca iedul de pe o parte pe alta a drumului drept, cît o lărgime de vale... spuse al doilea păstor.

— Şi culoarea ?

— Ce-i cu ea ?

— Culoarea ! Nu şi-a schimbat-o ?

— Oleacă. Din galbăn s-o făcut verde, cum îi frunza primăvara, numai că strălucea.

— Şi cîinii, oile... ce-au spus ? — întrebă vînzătorul. Al treilea cioban, îl privi mirat :

— Aceia nu „spun", numai că simt şi se tulbură dacă-i ceva străin, dă temere.

— Şi s-au tulburat ?

— Dară cum ? !... Mai ales cîinii !

Mincrii se traseră mai aproape şi cerură încă un rînd de băutură pentru păstori ; acum nu-i mai ironizau.

— Şi apoi ?

— Apoi, ce ?

— Mai departe, ce s-a întîmplat ?

— Ceva flamă o ţîşnit din el.

— Foc ?

— Foc poate.

— Şi ?

— O alunecat în jos, unde-s singurele păduri netăiate, spre Lumea pierdută.

— S-a lăsat jos ?

— Nu știu că s-o lăsat ori nu ! Că doară pămîntu-i rotund — asta o știm și noi — și ori că s-o lăsat, ori că s-o dus mai departe, tot așa se vede la depărtare.

— Da...

Dar cei trei păstori erau vizibil îngrijorați. O spuneau fețele lor, ochii lor o spuneau, încordarea parcă a întregului trup care părea certat cu statul liniștit pe scaun...

— Și voi cum de ați coborît acum ?

— Am coborît cu turmă cu tot.

— Cu turma ?

— Cu turma. Să se limpezească lucrurile... Nu mai urcăm pînă atunci.

— Au dreptate !... Vînzătorul ieși de după pult. Au dreptate, oamenii ! Se știe că EI fac experiențe ! Iau oameni, vite... îi analizează ! Au laboratoare pe navele lor...

— Tu de unde știi ?

— Cum, de unde știu ? ! Vorbiți cu directorul școlii, mi-a povestit el. Are cărți despre problemă ! În America, în Bulgaria, în Spania, au coborît și au luat oameni...

— Ce spui ? !

— Exact ce-ați auzit ! Și copii...

— Și copii ?

— În special copii ! Nu știți că experiențele reușesc mai bine pe copii ? Și nemții, în lagăre...

— Lasă-ne cu nemții și lagărele, acelea au fost, acum...

— Vă spun că iau animale și copii, pentru experiențele lor !

— Și de ce nu vorbesc cu noi ? De ce se ascund ?

Dulăul urlă prelung, neașteptat, puternic, de sub masă și oamenii încremeniră. Timpul se încordă sonor pe curba urletului, apoi încremeni și el. Îl sparse cel mai curajos :

— Povești ! Haideți să bem... noroc !

Păstorii, brusc îmbroboniți de sudoare pe fețele blînde, băură și ei.

— Nu, spuse unul dintre ei, nu mai urcăm pînă nu se limpezesc lucrurile. Poate că EI fac experiențe, poate că sînt curioși să știe cum îi lumea și viața de-aci, dar singur EI îs un fel de fiare spăimîntătoare !... Nu, nu mai urcăm, o vreme !

Locul fusese bine ales. Nu larg — nu îngust, suficient degajat dar mărginit de abrupturi și păduri seculare de molizi : o „încă edenică“ vîlcea ! „Flama“ izbucnită la bord putuse fi stinsă și, în noapte, mica navă se așeză cu dificultate pe solul străin, dar nu necunoscut. Cînd dimineața soarele lumină și argintă în ramurile negricioase-verzi, în pereții calcaroși și în iarba înrourată, pilotul incineră pe cei doi — bărbat și femeie — care-și pierduseră viața prin avaria survenită la bord. Cercetă apoi împrejurimile imediate, se întoarse la navă și-și trezi copilul : o fetiță blondă, cu ochi albaștri, trup subțirel ; pe fața ei atît de asemănător omenească stăteau întipărite — nesmulse de somn — și încrederea și teama.

— Haide, haide să vezi o lume frumoasă !... îi spuse tatăl.

Trebuia să fie acum atent la cele ce-i spunea fetiței. Fiecare cuvînt al său și fiecare gest aveau o importanță deosebită. Șansele erau mari, totuși : aerul respirabil, apa, presiunea, gravitația (apropiată), magnetismul (inofensiv). Toate acestea le știuseră însă și înainte. Știau o mulțime de lucruri despre această „lume“, culeseseră nenumărate date, informații, mereu survolînd și chiar uneori oprindu-se, staționînd pe solul Pămîntului. Văzuseră destule... Zona le era cunoscută, ultimele zile terestre pendulaseră mereu deasupra ei, în neputința navei de a evolua în mod normal ; încă de atunci „ochise“ locul acesta, în eventualitatea unei coborîri obligate. Munții, pădurile, pîraiele chiar, răzlețitele așezări, li se rotiseră repetat în priviri ; mai mult chiar, repetat văzuseră și „turmele de oi“, vegheate de „cîini“ și „păstori“... mișcarea domoală a acestora.

— Haide, coboară, nu-ți fie teamă !

Fetița coborî, roti privirea spre zidurile de piatră și arbori, privi iarba și apa care alături zburătăcea spre vale, apoi ridică privirea spre albastrul imaculat al cerului.

— Da, „norii pămîntului“, spuse tatăl, norii pămîntului... ți-am vorbit despre ei.

— Nu, mai sus !

— Mai sus ?... Bărbatul zîmbi și-și mîngîie copila : o să ne descurcăm noi, ai încredere !

— Am.

— Cum altfel ? !... și îi zîmbi din nou. Vom face o tabără, deocamdată. Apoi vom încerca să reparăm stațiile

de legătură. Aceasta va rezolva salvarea noastră... deşi, în mod sigur, ai noştri ne caută acum.

— Da...

— Înainte însă, voi face o recunoaştere mai largă, de siguranţă. Voi încerca să găsesc şi ceva bun de mîncat... rezervele noastre s-au distrus o dată cu avaria... Stai liniştită, mă voi întoarce repede !

— Da, tată.

Bărbatul îşi ridică pe umăr echipamentele, îi trecu fetiţei peste obraji prelunga' sa mînă şi porni să se îndepărteze.

— Tată !...

Cel tocmai pornit îşi opri paşii şi se răsuci. Văzu pe faţa copilei o spaimă terifiantă, şi tremurul întregului trup plăpînd.

— Tată !... Şi dacă vin „păstorii" ?

Pironit, bărbatul căută cu privirile înalţii munţi, pădurile cele foşnitoare, „cerul albastru" : doar „norii", norii alergau acolo sus, norii ce nu puteau fi pavăză în faţa acelor, desigur, înfricoşători, spăimîntători „păstori" !

Lucian Merișca

TIC-TAC

TAC.

Își blestemă zilele pe care le trăise și le mai avea de trăit (trăit ? zile ?), și ideea nefericită de a juca *triliard* cu prietenii. Bine, de fapt „triliard" se chema *acum* jocul — după ce pierduse de atîtea ori, încît nu-și mai aducea aminte de la ce *cont* plecase ; iar *prieteni* se chemau toți, dar toți voiau să te înfunde, să te facă să *pierzi*. Să-ți pierzi o dimensiune adică, așa cum pățise el. *Trila* se dusese dracului într-o gaură, poate aceeași prin care *căzuse* și el.. Pentru ceilalți nu era nici o pagubă, și așa în *„3 dimensiuni"* erau prea mulți jucători. Probabil că aplaudaseră sau rîseseră atunci cînd el se evaporase din spațiul salonului ! Dar asta era regula jocului. Obligatoriu, în fiecare partidă cineva trebuia să piardă și să iasă afară din joc. Adică să piardă o dimensiune și să se aneantizeze. Iar altcineva cîștiga o dimensiune sau o re-cîștiga.

Devenise acum un soi de desen animat și se afla la o masă *bidimensională* acoperită cu postav verde, la care juca *biliard*.

— Joci ? îl întrebă alt ghinionist, de pe partea stîngă a foii pe care erau desenați amîndoi.

Trebuia să joace, era singura șansă în acest supercazino blestemat, de a-și re-cîștiga cea de-a treia dimensiune. Și pe urmă...

Își aduse aminte de lumile mai bune în care trăise și de prietenii pe care doar o șansă la o sută de milioane i-ar mai putea scoate în calea lui. Cu cît locul în care stai are mai multe dimensiuni, cu atît ideea de libertate devine

mai tangibilă. Nici nu știți ce fain este să faci dragoste cînd ești într-a noua dimensiune !

Așezară *bilele* (adică cerculețele) pe suprafața verde și îl lăsară pe el să lovească primul. Calculă în minte unghiurile de ricoșare. Strînse între degete vergeaua de lemn.

TAC.

Lumea se împrăștie o dată cu bilele pe postavul verde și prin gaură căzu doar el, atrofiindu-și încă o dimensiune ! Era acum doar un *segment*, jucînd într-o *dreaptă* un joc ce se chema *miliard* folosind niște *puncte* numite *mile*.

— Joci ? îi bolborosi un alt paria al societății, care ajunsese în aceeași *linie* și pe care îl vedea îl auzea și îl înțelegea din ce în ce mai anevoios.

Își șterse cu dosul palmei *monodimensionale* broboanele de sudoare *monodimensionale* de pe fruntea *monodimensională* și puse mîna pe tac.

Era la capătul jocului.

Avea, într-acest joc, două posibilități :

1) Dacă va lovi bine, va re-cîștiga o dimensiune și va continua să respire, să existe și să spere... Timpul va continua să curgă, normal ori... invers. În orice caz, va avea șansa de a-și putea redobîndi dimensiunile pierdute, una cîte una...

2) Dacă va lovi prost, va pierde și ultima dimensiune ce-i mai rămăsese și se va închide într-o clipă, într-un punct etern (singur doar cu timpul). Un punct doar, un loc ca și inexistent, în care nu va face nimic, niciodată. Și pentru totdeauna. Un punct mort, la capătul dimensiunilor și dincolo de marginile timpului închircit. Un punct în care nu va mai juca nimic, cu nimeni, pentru că nu va mai avea nici o mizã de pierdut, pentru că nu va mai avea nimic, în general, pentru că nu va mai fi nimic. Pentru că, de fapt, *nu va mai fi.*

Să joci *nimic.*

Își privi, ca pe un talisman, ceasul.

Frecă vîrful de lemn cu cretă. Închise ochii, se relaxă

și încercă să-și închipuie mersul *milelor* pe linia de postav verde. Aparent, nimic mai simplu decît să faci un punct să culiseze pe o dreaptă, pînă la ciocnirea cu un alt punct.

Un punct. Acum.

TAC.

Tic.

— tac — tic — tac — tic — tac — tic —tac — tic — tac...

Maria Nicolae-Dumitrescu

UN COPIL IUBEA O FLOARE

Privită din spaţiul cosmic, planeta Silentium nu se deosebea cu nimic de celelalte din galaxia Armitagores, decît poate doar prin ciudata strălucire argintie pe care o răspîndeau nenumăratele cupole uriaşe ce protejau oraşele de puterea soarelui, nu numai inutilă, ci şi dăunătoare locuitorilor planetei. În locul său, o sursă fotonică în nuanţe albăstrii furniza lumina necesară. Sub imensele cupole, clădiri avînd forme dintre cele mai bizare se aliniau în şiruri drepte. Din cînd în cînd, navete spaţiale treceau în zbor pe deasupra acestora.

Undeva, pe terasa uneia dintre clădiri, un băiat privea plictisit panorama oraşului, cu a cărui imagine se obişnuise de multă vreme. Îşi dorea ceva, ceva deosebit, nici el n-ar fi putut spune ce anume. Dalto avea unsprezece ani şi era cel mai mic dintre cei trei copii ai unei obişnuite familii de cosmonauţi. Sora cea mare abia plecase pe una din planetele artificiale, într-o scurtă vacanţă, iar el şi celălalt frate, Alito, rămăseseră ca de obicei pe timpul cît părinţii se aflau în misiune, în grija celor doi roboţi, Redo şi Oder. Primul avea obligaţia să-i însoţească permanent, la şcoală, în sălile de antrenament ori la plimbarea zilnică în microatmosferă, celuilalt revenindu-i obişnuitele treburi ale casei.

Dar azi, ca niciodată, Dalto stătea gînditor pe terasă, privind uneori cupola ce se arcuia chiar deasupra sa, la o înălţime apreciabilă. Undeva, departe, afară, era soarele, însă el nu izbutise niciodată să-l privească altfel decît prin ochelarii speciali de protecţie. De generaţii întregi silenţienii trăiau sub aceste cupole, călătorind de la un oraş la altul prin tunele transparente. Toţi locuitorii planetei aveau pielea albă uşor sidefată şi părul la fel.

În cele din urmă Dalto s-a hotărît să urmărească un film şi a declanşat micul televizor portabil fixat la înche-

ietura mîinii stîngi. Imaginea nu-l atrăgea : aceleaşi cupole, aceiaşi silenţieni, pe care-i cunoştea atît de bine. A schimbat canalul şi şi-a programat un film despre cosmos, dar s-a răzgîndit pe neaşteptate şi a introdus o casetă pe care o luase mai demult din videoteca tatălui său. Căutase intenţionat o perioadă mai îndepărtată, cînd silenţienii nu-şi construiseră încă planeta aceasta monotonă şi fără altă viaţă decît a lor, dar aceasta se întîmplase cu atîtea secole în urmă ! La un moment dat, copilul a privit uimit ecranul. Ceea ce vedea acum îi era necunoscut şi atrăgător în acelaşi timp : o cascadă de culori îmbrăca forme bizare, dar neasemuit de frumoase ! A fixat imaginea şi s-a grăbit să ajungă jos. „Poate ştie Redo despre ce-i vorba". Dar Redo, cu vocea lui metalică şi deloc melodioasă, după ce şi-a verificat casetele mnemotehnice, i-a răspuns categoric că aceste informaţii nu-i fuseseră programate. La Oder nici măcar n-a apelat, îi ştia dinainte răspunsul, aşa că n-a avut încotro şi a trebuit să aştepte ca fratele lui să-şi termine verificarea ultimei descoperiri.

— Dar, Dalto, a exclamat Alito, surprins, tu ai umblat în videoteca tatei ! Doar ştii că n-ai voie !

— Te rog, nu mă certa, l-a rugat băiatul, explică-mi mai bine ce-i asta.

— Mi-e foarte greu, nici eu nu ştiu prea bine ! Cred că e vorba de vegetaţia care exista înainte ca stratul de ozon să fi fost distrus de experienţele nucleare şi soarele, cel care hrănise viaţa pînă atunci, să devină un pericol pentru planetă.

— Ce-i aceea vegetaţie ?

— Stai puţin, am aici videocaseta perioadei primare. Norocul tău că mă pregătesc pentru admiterea la expediţia „Intergalactica III". Să vedem. „Vegetaţie". Da ! Asta e ! „Flora planetei, alcătuită din plante hidrofile, dezvoltîndu-se pe baza fotosintezei. Dispărută o dată cu fauna, din cauza distrugerii stratului de ozon, în mileniul IV"

— Şi nu mai există nimic, nimic ? !

— Dalto, video-casetele acestea au fost scoase din circuit de multă vreme, pentru că în mod inexplicabil provocau stări ciudate la silenţieni. Marele sfat le-a numit „nostalgia trecutului" — o boală aproape nevindecabilă.

— Alito, nu mi-ai răspuns la întrebare. Vreau să văd o planetă din acestea.

Înduioşat. Alito a cedat. „O toană de copil", a gîndit el, aşa că i-a sugerat să meargă împreună cu Redo la Muzeul Universului, singurul loc unde se mai putea afla ceva din vegetaţia silenţiană.

La intrarea în Muzeu robotul-paznic le verifică fişele, după care le spuse să urce la etajul 342, unde se găsea o terasă cu expunere exterioară. Cu ochelarii de protecţie, Dalto priveşte uimit copacii de toate felurile, în culori din care multe nu le cunoştea, dar între care predominau verdele şi albul cel mai pur. Ici-colo, printre firele de iarbă, răsăreau corolele vii ale florilor. Copilul urmărea avid inscripţiile de pe tăbliţele metalice. Iarbă. Trandafir. Mac. Orhidee. Crin. Azalee. O mulţime întreagă. Apoi, mai departe, pădurea, cu siluete stranii, încununate de podoaba verde a frunzelor, sau cu florile abia deschise. „Floră. Vegetaţie. Fauna a dispărut, gîndea Dalto. Oare cum va fi arătat această faună ?"

Nu erau acolo decît el şi impasibilul Redo, aşa că Dalto nu s-a sfiit să mîngîie aproape fiecare copac în parte, trist că din pricina costumului de protecţie nu putea simţi în podul palmei fiecare fibră a trunchiurilor noduroase. Timid, a cuprins o floare, una singură, dintr-un ciorchine aflat pe un ram apropiat. Tija delicată s-a desprins şi el s-a pomenit cu floarea în mînă. Speriat, a crezut că o poate aşeza la loc, dar aceasta a căzut în iarbă. A ridicat-o imediat — „poate o doare !" — şi l-a privit întrebător pe Redo.

— Ce fac acum, or să mă reclame, nu-i aşa ? !

Dar Redo l-a prins de mînă şi i-a spus să nu-şi facă griji, o să ia totul asupra lui, roboţii nu sînt pedepsiţi niciodată.

Pînă la urmă Dalto a trebuit să părăsească platoul, soarele era prea puternic şi i se terminase şi aerul din rezervorul propriu. A pornit cu regret spre ieşire, unde nu s-a întîmplat nimic, portarul nedîndu-le nici măcar atenţie. În palma-i mică Dalto strîngea cu grijă floarea albă şi parfumată. Pînă acasă se cam ofilise, dar mirosul rămăsese acelaşi. A aşezat-o cu grijă sub un clopot minuscul de sticlă şi s-a întins în patul lui, cu ochii mereu într-acolo.

Pînă a doua zi însă, floarea se uscase aproape de tot şi numai o undă discretă mai amintea de minunatul ei parfum. Iar Dalto a început să viseze din ce în ce mai des copaci şi iarbă, şi flori. Şi la fel de des mergea la Muzeul

Universului. La școală nu mai era atent, dădea răspunsuri greșite, spre surprinderea examinatorilor, care-și puseseră mari speranțe în el, Dalto fiind un copil foarte dotat.

În cele din urmă a trebuit să se ia legătura cu părinții săi : Dalto nu mai avea poftă de mîncare și slăbise mult, iar cei mai buni medici ai orașului nu știau ce să-i mai facă. Într-un tîrziu, Alito, după ce s-a consultat și cu părinții săi, le-a povestit incidentul cu filmul de arhivă, iar Redo, robotul, le-a destăinuit despre desele incursiuni la etajul 342 al Muzeului. Stupoarea tuturor a fost mare : cazurile de nostalgie a trecutului deveniseră extrem de rare și afectau numai pe adulți, care măcar o dată trebuiseră să staționeze pe o planetă din altă galaxie, cu vegetație. Era primul copil de pe planetă atins de această boală.

Intrați în alertă, părinții au revenit cu două săptămîni mai devreme. Mama și-a privit cu durere fiul : lăsase un copil normal și găsea o umbră a celui ce fusese. Dalto nu se mai putea mișca de slăbiciune, înconjurat de tot felul de aparate care-l țineau în viață. În fiecare zi i se aducea o altă floare, proaspătă și asta părea să fie singurul lucru ce-l mai întrema puțin. Medicii căutau febril în arhive și au descoperit astfel o metodă care nu se mai practica de mult în Silentium, psihoterapia, încercînd-o imediat, dar fără un rezultat mulțumitor. Atunci, Marele Sfat a hotărît să i se permită aclimatizarea treptată cu atmosfera exterioară pe platforma de la etajul 342 a Muzeului, urmînd să hotărască după aceea soarta lui Dalto. Pentru că știau, din experiența trecută, toți cei atinși de boală nu se vindecau niciodată.

Și astfel, zi de zi, de fiecare dată mai mult, Dalto era urcat pe platforma verde. Timpul a adus o oarecare ameliorare, după o săptămînă pofta de mîncare i-a revenit și se începuseră exercițiile de respirație liberă, mai întîi cîte un minut, pînă cînd, după o lună, Dalto putea să stea o oră încheiată fără aparatul de aer, numai cu ochelari, zburdînd vesel printre copaci și flori. Și-a reluat și studiile, cu foarte mult succes, după cum au recunoscut profesorii. Copilul căpătase acum culoare în obraji, și dacă silențienii ar mai fi cunoscut termenul, ar fi putut spune, pe bună dreptate, că se bronzase. Dalto aștepta cu nerăbdare recreerea în „grădina verde", cum o numise el. Cu timpul renunțase și la costumul de protecție, rămînînd numai la piesele strict necesare. I se întîmpla uneori să privească minute întregi

cîte o floare sau chiar frunză. Le știa acum bine pe fiecare și era fascinat de transformările prin care treceau. Dalto era mulțumit și din ce în ce mai fericit în grădina „lui". Citeodată, gîndul supărător că va trebui într-o zi să o părăsească îi întuneca bucuria, dar își revenea repede. Și totuși a venit și ziua cînd Dalto a trebuit să renunțe la lumea lui minunată. Observase el că e din ce în ce mai frig, de fapt abia acum luase cunoștință de această senzație, atît de nouă, că soarele încălzește mai puțin, că nori deși acopereau uneori cerul, dar de fiecare dată își găsea salvarea în costumul de protecție. Ceea ce îl nedumerea cel mai tare era faptul că plantele mureau, copacii își pierdeau frunzele, după ce se îngălbeneau, și nimeni nu-i putea spune că pentru „ei" era toamnă, pentru că silențienii nu mai cunoșteau succesiunea anotimpurilor decît din documente istorice. Dalto era un copil inteligent : a înțeles repede că așa e normal să fie. Alito i-a explicat că peste o anumită perioadă va fi iar totul verde și el știa că poate avea încredere în fratele lui. O idee i-a încolțit însă în minte : „Galactica 2" pleca peste trei luni în spațiu. De ce n-ar cere să plece și el ? Mai ales că aflase că vor debarca pe o planetă semănînd cu „grădina lui", o planetă numită Terra, aflată în altă galaxie. Din expediție făceau parte și cîțiva care aveau aceeași boală cu a lui dar și savanți de renume, care urmau să stabilească legături cu terrienii. Dalto era conștient că nu avea nici un pic de antrenament, dar, maturizat înainte de vreme de boala lui ciudată, simțea că ar fi fost singura posibilitate de a se vindeca. Se gîndea uneori și la familia lui, pe care era nevoit s-o părăsească, la orașul în care crescuse atîta timp, dar dorul de natură era mai puternic ca orice.

Propunerea de a fi primit printre membrii „Galacticii" a fost acceptată mult mai ușor decît bănuia el și Dalto a început exercițiile pe care le executa cu foarte multă tenacitate : dorea din tot sufletul să fie admis la examen. În curînd urma să împlinească 12 ani, însă lui i se părea că e mult mai în vîrstă. Citea cu nesaț o mulțime de cărți — cărți adevărate, nu texte filmate —, bine conservate în biblioteca-arhivă a planetei din Orașul Central, și care vorbeau despre Terra, astfel încît atunci cînd nu mai avea decît o lună pînă la plecare, se putea spune, practic, că știe extrem de multe lucruri esențiale. Aclimatizarea s-a

făcut şi mai repede, mai întîi pentru că era copil, şi apoi pentru că lunile petrecute pe platforma Muzeului s-au dovedit de mare folos : rezistase mai mult decît oricare dintre membrii echipajului la probele în aer liber.

Alito, fratele lui, îl însoţea din ce în ce mai des, urmărindu-i progresele, încurajîndu-l. Mai rămăseseră doar cinci zile pînă la examenul final, dar Dalto era sigur că va reuşi. Nu avea nici cea mai mică emoţie, cu atît mai mult cu cît ştia că în fişele-robot se înregistraseră toate rezultatele de la antrenamente, rezultate care la el erau mai mult decît bune, şi care erau hotărîtoare pentru admitere.

Ziua cea mare a sosit. Singur în marea sală de examen, Dalto răspundea la întrebările care curgeau una după alta, sigur pe sine, fără nici o ezitare. Chipul fiecărui examinator ivit pe ecranul televizorului i se părea încurajator chiar, deşi Dalto cunoştea prea bine că nu-şi permiteau nici un pic de îngăduinţă pentru cel care nu ştia, tot ceea ce li se cerea fiind necesar pentru a supravieţui pe Terra.

A sosit, în sfîrşit, şi ziua plecării. O navă de o construcţie mai puţin obişnuită pînă atunci, o adevărată planetă în miniatură, avînd în plus şi o micro-zonă verde cu o vegetaţie variată, urma să-i poarte spre necunoscuta planetă albastră, singura care răspunsese mesajelor lansate la cererea Marelui Sfat. O mulţime de silenţieni venise să-i conducă pe cei douăzeci şi doi de membri ai neobişnuitei expediţii. Dalto îşi luă rămas bun de la părinţii săi. Alito şi sora cea mare aşteptau nerăbdători să-l îmbrăţişeze, înainte de a urca în ascensorul ce urma să-i poarte în interiorul navei.

Comenzile au început să curgă cu repeziciune. Încă puţin şi nava avea să dispară în spaţiu. Dalto era fericît : se afla la primul său zbor şi totul i se părea nemaipomenit ! Pe ecranul de exterior se perindau imaginile planetelor strălucind în întunericul cosmic.

Aici, pe navă, timpul trecea repede. Toţi aveau cîte o misiune de îndeplinit. Lui îi revenise îngrijirea grădinii fermecate, cum îi plăcea s-o denumească. Gîndul că în curînd se va afla într-o pădure adevărată, că va auzi susurul apelor şi cîntecul valurilor oceanelor lovindu-se de ţărm îl fascina. Rămînea timp îndelungat pierdut în lumea sa de gînduri, visînd la meleagurile necunoscute şi atît de îndepărtate. Astfel l-a găsit comandantul expediţiei, cu

puţină vreme înainte de a intra în zona de gravitaţie a Terrei. Stătea acolo, ghemuit lîngă un copac, cu bărbia pe genunchi. Privindu-l pe copil, o bănuială i-a trecut o clipă, o singură clipă prin minte comandantului. Se perindaseră sute de ani de cînd primiseră mesajul. Dacă între timp şi *EI* evoluaseră asemenea lor ? Peste puţină vreme aveau s-o afle cu toţii.

Se strînseseră în sala de comandă, urmărind încordaţi ecranul. Au lansat primele semnale şi acum aşteptau confirmarea. În loc de răspuns, pe ecran a apărut imaginea unui cosmodrom asemenea celor de pe planeta lor, dar strălucind în lumina vie a soarelui. Undeva, departe, se zărea dunga verde a unui lung şir de copaci, ce unduiau în bătaia vîntului. Şi oameni, mulţi oameni veniţi să întîmpine oaspeţii din îndepărtata galaxie.

Mirela Paciugă

ERROR

— *ECHILIBRU cibernetic atins. Simulatorul Alfa pregătit.*

— *O.K. Începem.*

Încerca să alerge, iar pașii i se zbăteau să scape din cușca ritmului lent. În minte îi urla tot timpul un semnal de alarmă, a cărui stridență o împiedica să caute răspunsuri la întrebări. Se ridica un singur gînd obsedant, eclipsîndu-le pe toate celelalte ca pe amănunte lipsite de importanță : să se îndepărteze cît mai repede, fără să lase urme. Dar de ce ? Și de unde pornise ? Ar fi vrut să privească o clipă în spate, pentru că doar noaptea îi plutea în față primind-o, adîncă și grea, fără să fie rănită de semnele vreunei alte prezențe.

— *Suficient. Programează gara !*

În clipa în care dorința de a se mișca mai repede o strivise de gratiile ritmului impus, în față îi răsări gara. Prezența nu-i fusese anunțată de nimic, nici lumină, nici zgomot. Apăruse dintr-o dată, ghemuită sub povara unui cer bolnav de stele reci, tăcută ca un animal ce stă la pîndă așteptînd răbdător clipa saltului.

Se opri. Era de necrezut ca soluția să se afle tocmai aici. Exista vreun tren care să aibă înscrisă pe traseu și gara în care se afla acum ? Trebuia să existe, altfel gara nu ar fi fost construită. Totuși, avea senzația de artificial, senzația pe care ți-o dă un decor de carton plantat în mijlocul unei realități construite.

— *Dă drumul primului tren ! Nu ne interesează posibilitatea de a descoperi fisurile de realizare ale filmului propus.*

Panica îi invadă din nou creierul, împiedicînd-o să-şi ducă gîndul pînă la capăt. Merse cîţiva paşi pe peron, încercînd să-şi liniştească bătăile inimii. Şinele se tîrau alături de ea, lucind palid în lumina diluată.

Liniştea se îndrepta greoaie, speriată de un şuierat ascuţit. Se apropia un tren. Trebuia să se piardă printre călătorii obosiţi, apoi să coboare undeva, cît mai departe. Se auzi din nou şuieratul. Farurile puternice străpunseră bezna. Trenul se opri scrîşnind. Nu coborî nimeni. Locomotiva gîfîia, gata să pornească din nou.

Păşi încet spre tren. Ştia că a uitat ceva, un mic amănunt ce ar fi hotărît dacă reptila metalică însemna începutul sau sfîrşitul. Trebuia să treacă neobservată, să nu atragă în nici un fel atenţia... Asta era ! Avea nevoie de un bilet.

Intră în clădire. Sala de aşteptare părea imensă. Înecată în penumbră, părea un ţinut înşelător, plin de capcane. Dintr-un colţ se scurgea o lumină leşioasă. În spatele unui geam pătat, un om îşi privea plictisit mîinile butucănoase. Îmbrăcat într-o uniformă cafenie, depersonalizat, privindu-l, aveai senzaţia incredibilă a unui zero absolut.

Omul de la ghişeu îşi ridică privirea, încercînd să deslueşească ceva prin semiîntunericul sălii. Se trase cîţiva paşi înapoi cu ochii aţintiţi în dreptunghiul luminat, fascinată de lipsa de expresie a figurii grosolane. Şuieratul locomotivei o lovi, ţîşnind prin geamuri. Umbrele roţilor argintii, ale ferestrelor luminate i se prelinseră pe faţă.

Pierduse primul tren.

— *Reacţionează total aiurea. Programarea a fost corectă ?*

— *Ca de obicei. Nici unul dintre cei testaţi mai înainte nu ne-a făcut nici un fel de probleme.*

— *Computerul a afişat vreun rezultat ?*

— *A afişat chiar două : primul l-a anulat după cîteva secunde, înlocuindu-l cu al doilea. E pentru prima oară cînd se întîmplă aşa ceva.*

— *Poate s-a defectat.*

— *În nici un caz. Nici măcar nu şi-a conectat unităţile suplimentare de calcul, iar sistemul de securizare este, teoretic, indestructibil.*

— Atunci nu văd ce am putea face altceva decît să continuăm.

Se întoarse pe peron încercînd să nu facă zgomot. Alunecă prin întunericul golită de gînduri. Se ghemui pe o bancă. Liniștea își înfigea ghearele ascuțite în auz și le răsucea cu voluptate.

Un șuier îndepărtat, atît de îndepărtat, încît îl crezu ecoul dorinței, descompuse întunericul în pînze subțiri. Din nou liniște, și întunericul zdrențuit se strînse mai rece în jurul ei. Apoi șuierul apropiat, clar, imposibil de confundat cu o iluzie. În zare, două faruri enorme spulberau minciuna nopții înstăpînite de-a lungul șinelor. În urma torentului de lumină alerga trenul de lux, puternic și strălucitor, mîndru de puterea și eleganța lui. Garnitura frîna în dreptul peronului cenușiu. I se părea cel puțin curios ca un astfel de tren să oprească în capătul acela de lume. Gîndul îi fugi la dansatorii întrezăriți prin fereastra vagonului-salon puternic luminat. Perechile se legănau în acordurile unei muzici străine. Ar fi putut urca aici. Mulțimea aceea strălucitoare, amețită de șampanie nu ar fi remarcat rochia mototolită în care era îmbrăcată. Ar fi intrat cu bărbatul care fumează acum încadrat de rama nichelată a ușii și ar fi dansat împreună pînă ce trenul s-ar fi oprit într-o stație oarecare unde să poată coborî. În salon e multă lumină, iar muzica... De unde vine muzica ? Abia acum își dă seama că îi pare străine din cauza unui accent imposibil de definit. De unde vine muzica ?

De undeva de jos, din pardoseala lucioasă a vagonului — o hologramă uriașă, reprezentînd un cîntăreț în frac negru, cu vioara sprijinită sub bărbie. Are ochii enormi, albaștri, vii ; sub tocurile ascuțite ale dansatoarelor se sparg în mii de alți ochi ce se împrăștie în tot salonul și plîng.

— Ce naiba, a modificat scenariul !

— Nu înțeleg nimic !

— Se comportă paradoxal ! Am senzația că realizează că este vorba de un test în care să-și aleagă o variantă din cele propuse și, cu toate astea, le refuză sistematic din cauza unor amănunte, majoritatea răsărite din mintea ei.

Aș zice că îi lipsește capacitatea de abstractizare, dacă... Mamă, memoria centrală !

— *Ce s-a întîmplat ?*

— *Tu vezi ce procente afișează idiotul ăsta electronic ?*

— *Nu prea știu ce înseamnă.*

— *Șeful serviciului de proiectare al complexului avea niște cifre cam pe jumătatea celor de pe display.*

— *Sigur nu s-a defectat ceva ?*

— *Nu, nu. În curînd însă va intra în funcțiune unitatea de rezervă. Se pare că trebuie concepută o serie nouă de variante. Pînă acum, majoritatea au ales între primele două. Eliberează gara !*

Trenul scuipă un șuierat asurzitor asupra gării nedemne de prezența sa. Bărbatul continuă să fumeze trist sau poate doar plictisit.

Din nou liniște. Se aventură iarăși pînă la capătul peronului, unde începea întunericul deplin. Încercă să zărească vreo stea pe cerul pe sub care alergase, dar nu reuși. Numai deasupra gării cerul părea contaminat de o boală stranie ce îi adusese luminile acelea reci, aruncate fără nici o noimă. Nu reușea să identifice constelațiile, iar stelele păreau încremenite. Își amintea că și atunci cînd venise, se aflau în aceeași poziție. Ar fi trebuit să se miște, înregistrînd trecerea timpului.

— *Ar trebui să se grăbească.*

— *Va fi gata imediat.*

Își continuă expediția de recunoaștere. Clădirea gării era aproape pătrată, cu ferestre întunecate holbîndu-se idiot în noapte. Nimic interesant în pereții scorojiți de umezeală. La cîțiva metri de ziduri găsi același întuneric de la capătul peronului pustiu. Nu venea și nu pleca nimeni. Pentru cine era construită gara ? Ruptă complet de orice realitate, lîngă ea nu se aflau nici măcar stîlpi de telegraf care s-o lege de alte gări. Poate că rețeaua electrică era subterană.

Încercă să pășească dincolo de teritoriul presupus al gării. În jurul picioarelor i se încolăci ceva rece. Se trase

înapoi, înspăimîntată. Îi trecu totuși prin minte că singura soluție de a scăpa rămînea gara.

— *O.K. Prima garnitură suplimentară — liber !*

Sosise un tren militar. Părea o variantă absurdă la prima vedere. Și totuși, nu era. Pe platformele vagoanelor, mașinile de război dormitau inofensive sub prelate. Santinelele se treziseră să privească o clipă gara, apoi adormiseră din nou cu ochii deschiși, holbîndu-se în jur, la fel ca și gara. Și tot ca și gara, soldații îi dădeau senzația unui decor prost realizat. În fond, cu cît erau mai puțin reali, mai puțin oameni și mai mult marionete, cu atît șansele ei ar fi crescut.

Deci nu era o variantă absurdă. Atunci, de ce nu se strecura sub o prelată ? Acolo n-ar fi căutat-o nimeni.

Se îndreptă spre tren fără să părăsească umbra alungită a gării. Soldații ar fi putut, totuși, să nu doarmă. Nu păreau să-i fi sesizat prezența. Ridică un colț și privi. Era întuneric. Mîna i se plimbă pe suprafața formei ghemuite sub prelată. Nu înțelegea. Nu simțea răceala așteptată a metalului, nici netezimea lui. Era ceva cornos, ca o carapace. Dumnezeule, trebuia să fugă înainte ca animalul să se trezească și să facă zgomot. În minte îi suna din nou alarma aceea stridentă, dar ceva mai presus de voința ei o împiedica să-și întrerupă explorarea reliefului aspru de pe spinarea reptilei, căci numai un soi de reptilă preistorică putea fi. Atinse ceva moale. Era ochiul. Pleoapa se ridică încet. O sferă incandescentă o privi fără să o vadă preț de o clipă, apoi pleoapa căzu la loc, rupînd legătura ce o ținea lîngă vagon. Se retrase la adăpostul zidului gării, împleticindu-se. Trenul șuieră scurt, apoi plecă lăsînd în urmă umbre rigide și reci.

— *Iar a modificat scenariul !*

— *Computerul a răspuns că sub prelate erau tancheteamfibii.*

— *Erau în varianta propusă de el. Nu vezi că sparge tiparul propus de programarea noastră ? !*

— *Are vreun sens să continuăm ?*
— *Da, dar vom încerca un fel de catalizare a reacției.*
— *Ce înseamnă asta ?*
— *Vei vedea. Un amănunt introdus de computer.*

Umbrele se aliniară, apoi începură să defileze tăcute prin fața gării. Ajunse la capătul peronului, întunericul le înghițea hămesit. Coloanele păreau a fi nesfîrșit de lungi, iar mișcarea lor regulată îi dădea senzația de plutire pe valuri. Îi era somn. Adormi.

O trezi sirena unui tren. Gara își justifica existența prin numărul de trenuri care se opreau aici. Dar de ce se opreau. Nu se alimentau cu combustibil sau cu apă, nu urca și nu cobora nimeni. Nimeni nu venea și nu pleca. Ba da, va pleca EA. Acum ?

Trenul care tocmai frînase nu era un tren de persoane. vagoanele din scînduri vopsite în verde purtau embleme de alamă, închipuind o pereche de pinteni cu roți zimțate și un lasso. Pe cîteva din ele afișe viu colorate anunțau un mare rodeo într-un oraș cu nume exotic. Se apropie pe jumătate adormită de unul din vagoane. Cînd i se făcuse așa somn ? Ușa era blocată printr-o stinghie de lemn. N-avea lacăt. Deschise. Mirosea a iarbă. Urcă. Atinse un bot catifelat. Mîngîie blana lucioasă și se culcă lîngă animalul adormit. Era somn și uitare în vagonul cu miros de iarbă. Uita goana epuizantă, cerul rece și amenințarea întunericului de dincolo de gară. Poate că somnul ființei de alături era cea mai bună dovadă că se poate trăi și astfel. Nu avea nici o importanță că mîine va fi chinuită pentru plăcerea unor oameni ce urlă de entuziasm în fața suferinței. Dar pînă mîine mai era mult, iar acum era liniște și nu avea nici o importanță ce va fi mîine. Închise ochii.

Șuierul trenului o smulse din amorțeală. Sări în ultimul moment. Ființa de somn care trăise prin ea cîteva clipe alunecă sub roți și muri. Îi simți durerea și rămase nemișcată privind în gol. Nu aceasta era soluția, dar nu știa cît va mai avea puterea s-o caute.

— *Computerul mai propune o singură variantă.*
— *Crezi că o va alege pe asta ?*

— S-ar putea. E o formulă nouă, iar factorul de risc este foarte apropiat de zero. Se pare că n-a ales celelalte variante tocmai pentru că factorul de risc era prea mare.

— Văd că a schimbat și catalizatorul.

— Mda.

Din nou liniște. Dar altfel de liniște. Avea impresia că ar putea să ghicească ce tren va sosi peste cîtva timp ascultînd liniștea ce-i anticipa venirea.

Era un tren special. Transporta un circ. În primul vagon o femeie îmbrăcată într-o rochie înflorată dansa urcată pe o masă. O mulțime pestriță bătea tactul din palme, cîntînd. Aveau fețele obosite, dar păreau fericiți. Ar fi primit-o sigur bucuroși. Aceasta părea a fi soluția.

Teama îi dispăruse, înlocuită de o curiozitate copilărească. Voia să vadă și celelalte vagoane. Transportau probabil menajeria. Privi pe rînd printre gratii somnul ursului, plimbarea nelinștită a unei pantere negre, o cămilă care rumega flegmatică — expresia acesteia o făcu să zîmbească, niște papagali cîrîind, maimuțele strînse unele într-altele ca să se apere de frig, o echipă de javre care, după ce o lătrară, sfîrșiră prin a-i linge mîinile. La urmă, o jumătate de vagon era ocupată de un acvariu. Apa era destul de limpede, dar în afara unor cochilii de scoică și un vas spart, nu vedea nimic. Ciocăni ușor cu degetul în geam. O mișcare aproape imperceptibilă a nisipului din jurul vasului îi răspunse. Tot nu reușea să deslușească mare lucru.

Auzi pași în spate. Pe peron apăruse un bărbat. Era cel de la ghișeu ? Stătea în dreptul luminii și nu-i vedea decît silueta ce se decupa întunecată. Se strînse în umbra vagonului, mai aproape de geamul gros al acvariului, dar știu că o văzuse. Îi simțea privirea umedă și gelatinoasă mișcîndu-se de-a lungul trupului. Senzația de greață o invadă, silind-o să se sprijine de geam. Răceala geamului îi făcu bine. Își impuse să ignore prezența de pe peron. Privi din nou acvariul. O formă unduitoare se apropie prin apă. Era o caracatiță, nu prea mare, de culoarea nisipului. Se uita la ea cu ochii mari bulbucați. Avu impresia că deslușește în globurile întunecate expresia ochilor fosforescenți ai omului de pe peron. Nu, nu putea fi cel de la ghișeu. Acela era incapabil de orice reacție,

era sigură că l-ar fi găsit în aceeași poziție, privindu-și inexpresiv mîinile murdare. Cel mai probabil era că a coborît din tren. Poate că era chiar dresorul caracatiței cu care prezenta vreun număr senzațional, pentru că numai o lungă conviețuire ar fi putut să ducă la o atît de mare asemănare de expresie.

Ceva îi sugera că probabil omul nu a coborît din tren, ci a venit din gară și că ar trebui să urce repede în vagonul în care oamenii cîntau. Dar chiar dacă acesta ar fi fost adevărul, refuza să aleagă de frică. Îi veni un chef nebun să sfideze. Strivi între dinți teama și oroarea și se îndreptă spre bancă, fără să privească în jur.

Trenul plecă șuierînd, ca toate celelalte, iar gara rămase din nou pustie. Nu-și bătu capul să afle adevărul despre omul de pe peron.

— *Asta a fost. N-a ales nici ultima variantă.*

— *Și acum ?*

— *Nimic. Trezește-o ! Sînt tare curios să știu ce vor zice băieții de la Centru despre povestea asta. Grăbește-te cu deconectarea simulatorului ! Computerul lucrează deja în regim de suprasolicitare.*

— *L-am deconectat.*

— *De ce nu se trezește ?*

— *Habar n-am.*

— *Înregistrează !*

Gara pustie. Și din nou liniște, dar altfel. Acum va veni trenul. Adevăratul tren, singurul care ajungea la capătul drumului. Toate celelalte parcurgeau bucle închise și oricare punct al lor putea însemna sfîrșitul călătoriei, locul în care urmăritorii ar fi ajuns-o.

Oprise. Sosise neauzit, trenul fantomă nu avea sirenă. Locomotiva tăcută purtînd însemnele nopții și vagoanele erau doar vadul pustiu de viață prin care se scurgea torentul întunericului fulgerat de scîntei ce-l făceau și mai deplin. A fost de-ajuns să-și lipească palmele de un vagon pentru ca în clipa următoare să fie înăuntru. Știu că alesese bine : în jurul mîinii purta acum o brățară-șarpe, împiedicînd-o să se dizolve în întunericul curgînd spre întuneric.

— Începe să se trezească.

— Cuplează instalația de reanimare ! Va trebui să te descurci singur, computerul s-a deconectat pentru o perioadă nedeterminată.

— N-a afișat nimic ?

— Ba da.

VARIANTA CU COEFICIENT DE RISC ZERO. ERROR.

Viorel Pîrligras

CORDOBA STELELOR

Kan aștepta liniștit în fața ușii masive de fier. Omul de lîngă el arunca ultimele priviri pe biletul său. Cînd totul i se păru în regulă, i-l întinse cu un zîmbet ceremonios.

— Vă reamintesc, domnule Kan, că timp de o oră va trebui să vă descurcați singur. Ați semnat pentru asta, direcțiunea nu vă mai poate ajuta cu nimic din acest moment. Vă urez petrecere plăcută !

Cu aceste cuvinte deschise ușa de fier, lăsînd în fața lui Kan o fereastră spre o lume magică. Fermecat, Kan coborî scările. Instinctul îl făcu să mai arunce o privire înapoi. În spatele său, orizontul era acoperit de o uriașă navă spațială. Din dechizătura ușii, omul îi mai zîmbi o dată, apoi ușa de fier îl ascunse privirilor cu un zgomot surd. Privi din nou în față. O mulțime multicoloră îi ieși în cale. Din tumultul de costume bizare, se desprinse silueta unui bătrîn.

— Bine ai venit, o, străine, în minunata lume a Cordobei stelelor ! Atîta vreme cît vei avea gînduri curate, ca mai toți călătorii astrali ce poposesc pe aceste meleaguri, simte-te ca peștele în propria-i apă ! Ești liber să guști din frumusețile Cordobei stelelor.

Spunînd aceste cuvinte, bătrînul îi anină de gît un superb, dar ciudat medalion. Privi cu interes incrustațiile-i bogate. Cînd ridică din nou ochii, mulțimea și bătrînul dispăruseră, făcînd loc largii perspective a unei piețe baroce.

Între uriașele ziduri ale ciudatelor clădiri, adevărate capodopere ale arhitecturii cosmice, își făceau loc miile și măruntele bazaruri ale negustorilor veniți din cele mai diverse colțuri ale universului. Pentru doi orși, puteai să-ți umpli buzunarele cu perlele vii din Atrusia, care în cîteva luni își prefăceau casa într-o sculptură din sidef. Aici pu-

teai auzi lăudîndu-și mărfurile grodinii, cei ce se exprimă prin splendide imagini în relief. Aici puteai să închiriezi pentru o zi un focos inorog de pe Cruzia, ale cărui copite agravitaționale te puteau purta pe cele mai înalte pajiști din nimbus-paradis. Aici puteai să-ți petreci seara în compania celui mai bun cocteil-electric, mai puternic decît orice băutură. Aici puteai cădea în transa minunatelor trupuri ale midorelor cele pătimașe. Aici puteai începe o viață nouă. Aici puteai pierde o planetă la ruleta tridimensională, aici puteai cîștiga un tronson spațial pentru o picătură de apă meglavizată. Aici bețiile de culori, aici magia sunetelor cedre, aici cerul, aici pămîntul. Aici era Cordoba stelelor !

Kan privi buimăcit în jur, hipnotizat de complexul acela viu, care îi fura simțurile, care-i alunga gîndurile. Se alătură bucuros grupului de petrecăreți care-l înconjurase repede cu veselia lor și care trăgeau vîrtos din sticla plină de nectar argintiu de Steb.

— Domnilor, începu cel ce părea șeful grupului, dar se opri pentru a înjura, într-o limbă necunoscută, o grasă geneveză, care-l îmbrîncise în trecere. Domnilor, precum spuneam, iată-ne în fața unui amuzant joc de societate, care mi-a luminat mintea în timp ce trupu-mi se chinuia a dovedi un splendid ghiveci de nercoze !

Aplauze și aprecieri șugubețe îl întrerupseră, obligîndu-l să efectueze o largă reverență în fața lor, după care, cu un gest scurt, potoli tumultul și reluă :

— Ei bine, domnilor, vă veți fi întrebat în ce constă acest joc de societate ! Iată, așadar, despre ce este vorba : Prințesa de Guiler, minunata mea stăpînă, m-a rugat să-i aduc, la înapoierea mea pe Sarter, un suvenir minunat, care să-i țină trează admirația față de mine pînă în negura timpurilor ! Așa că rog pe domniile voastre să participe la acest joc, făcîndu-mi rost, din această Cordobă a visurilor, de un suvenir rar. Ca premiu ofer cîștigătorului, adică celui ce-mi va aduce cel mai original suvenir, un godar tînăr care cîntă, dansează și spune poveștile minunatei galaxii Hafera !

Cu strigăte vesele, petrecăreții se învoiră numaidecît și dispărură cu larmă și voie bună în haosul multicolor al pieței. Rămas singur, Kan o porni pe străduțele înguste, străjuite de bijuteriile arhitecturale ale hanurilor și reședințelor de odihnă. Deși își propusese să nu dea impor-

tanță jocului poznaș, se pomeni căutînd din priviri cele mai interesante subiecte de suvenir. Se pregătea tocmai să achiziționeze o splendidă piatră civiană, în ale cărei sute de fețe, acordate fiecare pe alte lungimi de undă, descopereai mii de lumi, cînd privirea îi fu atrasă de o ciudată floare, aflată undeva pe balconul unei clădiri somptuoase, care exercita un fel de miraj prin miile de forme și culori ce se schimbau în inelul ei. Își spuse în sine că nimic nu putea fi mai potrivit și, din trei mișcări, se căță pe niște baloturi pînă la balcon. Escaladă balustrada și se repezi să culeagă floarea, cînd simți în ceafă o privire arzătoare. Întoarse repede capul și abia atunci văzu că ușa din clădire era deschisă și că o minunată făptură îl privește cu ochi întrebători. I se păruse atît de firesc ca în această lume de vis orice să fie posibil, încît acum, prins cu mîța-n sac, se simțea ca un hoț. Roși, dar ochii ei îl subjugară pe de-a-ntregul. Se apropiară unul de altul și rămaseră așa, privindu-se la nesfîrșit. Nu-și dădu seama cînd mîna lui mîngîie părul de abanos al fetei și rămase surprins cînd se trezi că strînge la piept, într-o lungă îmbrățișare, făptura delicată a acesteia. Se părea că acel sărut o să dureze etern. Bubuiturile din ușă îi trezi brusc, sfîșietor de dureros. Ușa se deschise larg și în pragul ei apăru silueta bătrînului care-l întîmpinase la începutul sejurului. Cu un semn mic al capului, aruncă spre ei vreo șase oameni îmbrăcați la fel. Ai fi zis o grupă de soldați. Evenimentele se precipitară. Fata făcu un pas înainte, acoperind protector trupul lui Kan, prea uluit ca să înțeleagă ceva. Cînd sesiză primejdia, era prea tîrziu. Cu mirare văzu că oamenii o înșfacă pe fată și dispar cu ea pe ușa din spatele bătrînului. Acesta surîse amar și plecă. Kan rămase cîteva clipe, apoi ieși în stradă. Jur-împrejur, lumea îl privea în tăcere.

— N-ai știut, oare, străine, că fata marelui ven al orașului este sacră ? Că proorocirea spune că aceasta va trebui să moară la primul contact cu un străin ?

Kan negă din cap. Omul continuă trist :

— Cordoba stelelor va cunoaște prima ei zi de doliu. Turnul de fildeș își așteaptă victima.

Gîndi că e un vis urît și, cu lacrimi în ochi, se trezi fugind ca un bezmetic în direcția turnului de fildeș. Sărea, îmbrîncea, lumea blestema în urma lui, acum se împiedica, se scula, își relua din nou nesfîrșita cursă printre oameni,

printre mărfuri, prin labirintul de străduțe înguste. Se opri o clipă, lac de apă, atunci cînd ajunse în fața imensului edificiu de fildeș, pentru a căuta din ochi intrarea. Se dumiri mai tîrziu, după ce intrase, că în fața intrării cîțiva soldați încercaseră să-l oprească. Simți o durere în mînă, o privi, așa mînjită cu sînge, cum era, și înțelese că s-a bătut cu ei. N-avu timp să se mai gîndească la acest lucru, în fața lui se înălțau nenumărate trepte și uși și fata trebuia salvată. Simți că îi este extraordinar de frică pentru ea și își dădu seama că n-a ținut niciodată atît de mult la cineva. Apucă să vadă chipul luminos al fetei strălucind spre el, tîrîtă de cîțiva soldați într-o încăpere a cărei ușă de fier se închise bubuind în urma lor. Un baraj viu îi ținea calea spre ușă. Începu o luptă disperată, mii de dureri îi săgetau trupul, dar nu se lăsă. Cu eforturi uriașe o deschise și se prăbuși înăuntru. Mai izbuti să-l zărească vag pe omul care se apleca asupra lui :

— Domnule Kan, ora a trecut. Mi-ar plăcea să sper că v-ați distrat frumos, spuse acesta clătinînd cu compătimire din cap.

•

— Nu se poate !

— Ba da, domnule Kan, este exact cum v-am spus

Kan îl cercetă cu priviri furioase pe omulețul din fața sa, prea mic pentru masivul birou după care se ascundea

— Supermașina de iluzii, continuă acesta, redă totul pînă la cele mai mici amănunte. Am investit miliarde de dolari, domnule Kan, în construirea și programarea ei. Asta explică, desigur, costul ridicat al distracției clientului, timp de o oră, în altă lume.

— Nu asta mă interesează, ci faptul că pe Cordoba stelelor cineva moare din vina mea ! strigă Kan.

— Oh, oh ! Văd că n-ați înțeles nimic. Domnule Kan, vă repet încă o dată că toată povestea e fictivă, ea nu există, nici măcar Cordoba asta a stelelor nu există, totul e rodul imaginației mașinii.

— Imaginației supermașinii ?

— Întocmai, domnule Kan. Este una din cele mai extraordinare mașini construite vreodată. Are atît de multe posibilități, noi am stabilit n+», încît cîteodată ne uimește chiar pe noi, totul pare atît de real.

— ...Ar putea fi adevărat ?

— O, nu, nu ! tuși omulețul, vizibil jenat de faptul că mersese atît de departe. E un fel de a spune. La urma-urmei, e doar o mașină, noi o întreținem, noi o alimentăm.

— Dar ați putea, totuși, să-i sugerați să dea o întorsătură nouă, mai optimistă, poveștii de pe Cordoba, se învioră Kan.

— O, nu, domnule Kan, noi nu putem interveni cu nimic în activitatea mașinii. De fiecare dată născocește altă poveste, merge pînă acolo încît nici noi nu știm ce-o să mai creeze, dar niciodată nu revine la aceeași variantă.

Kan ieși bombănind din biroul directorului. Aruncă, la ieșire, o privire strălucitoarei reclame : „PETRECEȚI O ORĂ DE NEUITAT ÎN ALTĂ LUME, FIRMA VISS VĂ STĂ LA DISPOZIȚIE !“ și o porni aiurea pe străzile înguste. Deodată, ochii i se holbară și gura îi secă. Descoperise la gît ciudatul medalion cu încrustații.

Ștefan Sgandar

VÎNĂTOAREA

Ghirl s-a întins și a căscat fericit, făcînd să vuiască spațiile și să pălească aștrii din jur. Se ascunsese pentru Marele Somn într-o stea neutrinică. Acum era bucuros că va începe vînătoarea.

Întotdeauna Ghirl n-a ucis decît de plăcere, hrănindu-se doar cu energia și materia din jur. Vînarea ființelor inteligente îi provoca o plăcere nemaiîntîlnită. Cunoscînd toate black-holl-urile Universului, tunele minunate ale timpului, se putea strecura cînd dorea în ungherele unde apărea viața.

Știa că de multă vreme este urmărit de nevăzutele patrule ale timpului, temute de tot ce se mișcă în Univers, dar întotdeauna reușise să scape recompunîndu-se cînd într-un ghem tahionic, cînd într-un nor de praf interstelar.

S-a întins din nou zîmbind amintirilor adunate, apoi s-a aruncat urlînd de plăcere în jeturile unei supernove ce abia exploda, îmbăindu-și trupul uriaș în plasma fierbinte și binefăcătoare.

După ce supernova s-a stins sub recea lui îmbrățișare, s-a îndreptat fără grabă spre un tunel din apropiere, pe care de abia îl descoperise.

Crezînd că este vreun astru colapsat pe cînd dormea, și-a reglat bioritmul pentru o escapadă în viitor, întrucît de la un timp începuse să-l plictisească vînarea în trecut a unor ființe mult prea fragile.

Astfel, a început să caute pericole care îi dădeau fiori de mulțumire, dar și coșmaruri, de cîte ori se strecura dintr-un univers în altul pentru a-și pierde urma, cînd simțea că este urmărit de înfricoșătoarele patrule.

Încrezător însă în puterile și inteligența sa, Ghirl s-a cuantificat, pătrunzînd cu repeziciune în golul gravitațional.

Toate gîndurile sale erau îndreptate spre ființele viitorului pe care avea să le vîneze.

Adevărul este că nu se aventurase niciodată foarte departe, o teamă nelămurită ținîndu-l mai mult în perioade apropiate.

Și apoi mai erau patrulele...

Nu știa din ce perioadă vin, dar era convins că fuseseră constituite undeva în viitorul pe care el nu avusese curajul să-l străbată încă.

Nevrînd însă să-și strice plăcerea primei vînători, Ghirl și-a îndreptat imediat gîndurile spre lucruri mai plăcute.

S-a gîndit la un moment dat să se regleze pentru planeta uriașilor negri, care nu mureau decît după cinci, șase lovituri mezonice, sau pentru sferele inteligente ale Galaxiei Uru, ce se puteau destrăma, apoi se reconstituiau la loc în cîteva clipe, indiferent de marile energii folosite împotriva lor. Acestea din urmă îi dăduseră într-adevăr de lucru, dar a observat după un timp că sînt foarte sensibile la infrasunete.

De fapt nu mai avea nici un farmec vînarea unor ființe ale căror slăbiciuni le cunoștea.

Trebuia să găsească ceva nou, ceva care să-l facă să freamăte de plăcere.

Tremurînd de nerăbdare, Ghirl nici n-a știut cînd a ajuns în centrul tunelului. Simțea palparea ca o adiere a uriașei torsiuni gravitaționale, dar, ca întotdeauna, aceasta îl făcea mai puternic, întărindu-i încrederea în sine.

Voind să se oprească o clipă, a perceput închiderea bruscă a Universului din care venise, și abia a avut timp să se recuantifice, cînd o forță nemaiîntîlnită a început să-l soarbă spre neființă.

Perdeaua de întuneric s-a lăsat parcă mai densă, și Ghirl a simțit cum alunecă în timp din ce în ce mai repede și pulsează ca un biet punct pe spirala inifinită a necunoscutului.

Cînd și-a dat seama că este o capcană a patrulelor, era prea tîrziu.

Marele Vînător ajunsese la rîndul lui vînat de ființele acelea, pe care de multe ori visase că le va putea sfărîma ca pe niște atomi oarecare.

A încercat să se reconstituie în fel și chip, dar alunecarea devenise de nestăvilit.

Apoi a mai simțit impactul cu antimateria... iar în locul Vînătorului a apărut un nou Univers.

Cristian Mihail Teodorescu

PEDALAȚI ȘI FIȚI FERICIȚI

1. Pedalați și fiți fericiți. S. nu știe să citească, dar recunoaște această inscripție oriunde o vede, pe pereți, deasupra portalului Marii Instituții de Binefacere, deasupra ghișeului unde stă la coadă pînă-și primește Hrana — un cub maroniu ambalat în plastic. Pedalați și fiți fericiți. Bineînțeles, dacă nu pedalați, nu veți fi fericiți. Pentru început, S. desface un colț din cubul de Hrană și mușcă. Mestecă încet. Hrana este dulce și foarte bună. Hrana este foarte bună. Hrana...

Durerea de picioare i-a trecut. A început să pedaleze. Mușchii zvîcnesc, tendoanele se întind. Pedalează și este fericit. Cînd simte nevoia, mai mușcă din Hrană. Ține ochii închiși și savurează imaginile care-i trec pe dinainte. Un drum șerpuit, cu suișuri și coborîșuri line. S. merge cu EA alături. Se opresc la umbra unui copac. Păsările cîntă. Se aude un susur de izvor. S. își așază capul în poala El. S. este fericit.

2. Un om bine antrenat și dopat poate să dezvolte o putere de cinci sute de wați timp de opt ore. În total patru kilowați-oră, ceea ce permite mulțumitor funcționarea unei mașini de prelucrare prin așchiere în tot acest timp. Hrana pe care-o primește conține aproape cinci mii de kilocalorii. În total, energia pe care o dezvoltă omul care pedalează este echivalentul a trei mii cinci sute de kilocalorii. Deci, un randament de șaptezeci la sută. Fără să mai socotim că Hrana celor care pedalează se produce din deșeuri.

3. S. se plimbă cu bicicleta. Pedalează și este fericit. Sau aproape fericit. Visul i se desfășoară acum cu intermitențe, mestecă ultimele dumicate de Hrană, privește contorul, încă puțin și va termina și pe ziua de azi. Nu mai poate să viseze, efectul Hranei s-a consumat. Totdeauna la sfîrșit e ceva mai greu.

S. şi-a dorit mult de tot o bicicletă. Sau o drăcie pe trei roţi, cu mai multe locuri. Ar fi cîştigat mulţi bani, ducînd oameni dintr-un loc în altul. Şi, în plus, ar fi pedalat şi ar fi fost fericit.

Ţîrîitul soneriei. Ziua s-a terminat. S. se ridică, extrage tichetul din maşina de pedalat şi se îndreaptă spre ieşire.

4. Părinţii lui S. erau destul de înstăriţi, aveau două maşini, dar S. avea mulţi fraţi. Tatăl îşi iubea fetele, şi-a vîndut maşina ca să le facă un rost, iar mama îi iubea pe primii doi născuţi, pe care i-a trimis la universitate, iar lui S. şi fraţilor mai mici nu le-a mai rămas nimic. Mai mult, părinţii i-au alungat de acasă, spunînd că nu mai aveau cu ce să-i ţină.

Şi astfel, S. a ajuns să pedaleze şi să fie fericit.

A sperat multă vreme că va cîştiga Pedala de Aur — premiul anual pentru cei mai mulţi kilowaţi — dar mai erau încă douăzeci de mii care sperau acelaşi lucru. Apoi s-a gîndit ca, în fiecare zi, după ce termină ce are de pedalat, să se ducă pe stradă şi să caute de lucru. Însă aşa ceva devine imposibil, pentru că de fiecare dată cînd se ridică de la Aparatul de pedalat este obosit mort, are stomacul gol şi trebuie să se culce.

5. Aparatul de Pedalat este o drăcie în care stă aproape întins, iar pedalele au cursă foarte lungă şi sînt făcute astfel încît să solicite la maximum muşchii picioarelor.

S. muşcă din Hrană, mestecă, înghite. Închide ochii. Aşteaptă să fie fericit ca să înceapă să pedaleze. Dar nu vede nimic, nu aude nimic, decît gîfîitul celor care pedalează în jur. Încearcă să pedaleze fără să fie fericit şi nu reuşeşte. Se concentrează. În zadar. Nu poţi pedala dacă nu eşti fericit. Şi atunci, pentru prima oară, S. se ridică de la Aparatul de Pedalat şi iese din hală.

Afară plouă mărunt şi el este în pantaloni scurţi, care lasă să i se vadă muşchii puternici ai picioarelor. S. se depărtează de Instituţia de binefacere şi caută un loc unde să se adăpostească măcar de ploaie. Ştie că diseară nu va avea tichetul şi nu va avea unde să doarmă. Dar nu se gîndeşte prea mult la aceasta.

N-a mai ieșit de mult în oraș Se refugiază sub o streașină și mănîncă toată Hrana deodată. Poate se întîmplă totuși ceva, poate va reuși să se întoarcă înapoi în Hală, să pedaleze și să fie fericit.

Dar nu simte nimic. Degeaba închide ochii. Hrana de azi avea un defect. Simte numai cum energia i se răspîndește în tot corpul și fără să vrea își încordează pînă la consistența oțelului mușchii picioarelor.

6. O mașină mică, roșie, acoperită oprește în dreptul lui, stropindu-l. Se deschide portiera. O femeie îl întreabă :

— Ai ceva de făcut ?

— Nu, răspunde el.

Femeia privește admirativ la picioarele lui.

— Hai cu mine, îi spune.

S. se urcă în mașină. Privește femeia care se află la volan. Frumoasă și îmbrăcată în haine scumpe. Seamănă cu una din surorile lui. Femeia își retrage picioarele de pe pedale. S. înțelege. Își potrivește picioarele pe pedalele din dreptul lui și apasă. Mașina zvîcnește.

— Mai încet, pînă cînd ieșim din oraș, spune femeia.

S. ascultă. Să pui în mișcare o mașină mică este mult mai ușor decît să pedalezi la Aparatul de Pedalat fără să fii fericit, se gîndește el.

Femeia conduce mașina îndreptîndu-se spre ieșirea din oraș. Ploaia a stat. Îl întreabă cum se numește. Orașul rămîne în urmă. S. apasă pe pedale cu toată forța. Femeia saltă de plăcere.

— Nouăzeci de kilometri pe oră ! exclamă ea. Niciodată n-am mers atît de repede. Tu ce faci ? Ai de lucru ? îl întreabă repede.

— Eu pedalez și sînt fericit la Instituția de Binefacere...

— Nu vrei să pedalezi și să fii fericit în slujba mea ? Te țin pe masă, casă, eventual și cîțiva bani de buzunar...

— Sigur că vreau.

7. Femeia locuiește în orașul vecin. Stă singură. S. intră la ea în casă. Ea privește contorul.

— Pedalează și tu vreo cincizeci de wați-oră. Cît să pot măcina cafeaua și să dau drumul la magnetofon.

Cincizeci de waţi-oră îi iau lui S. exact cinci minute.

— În regulă. Bei o cafea, nu ?

S. bea cafea. E ceva mai bun decît Hrana. Apoi femeia pune muzică. S. mai pedalează puţin, femeia se aşază lîngă el. Îl pipăie.

— Parcă ai fi din oţel, spune.

Îşi întinde mîinile peste gîtul lui. S. o strînge în braţe. O femeie frumoasă. Seamănă cu una din surorile lui. O sărută.

— Ce fericită o să fiu cu tine, suspină ea.

S. s-a gîndit că poate fi fericit şi fără să pedaleze prea mult.

8. Femeia l-a prezentat tuturor cunoştinţelor ca pe logodnicul ei. Femeia este foarte bogată. S. a mîncat tot felul de lucruri de mai de ori mai bune decît Hrana. S. se plimbă prin parc cu ea sau pedalează la maşină toată ziua. Merg la pădure, un drum şerpuit, cu suişuri şi coborîşuri line, opresc maşina sub un copac şi rămîn îmbrăţişaţi, ascultînd susurul pîrîului şi păsărelele...

9. La un moment dat, o păsărică a deschis ciocul, a văzut-o clar, şi a dat glas unui ţîrîit strident. S. a avut impresia că cerul i se prăbuşeşte în cap.

Deschide ochii. Vede contorul, o rămăşiţă de Hrană alături. Azi nu va adormi chiar cu stomacul gol. Mestecă Hrana care i-a mai rămas, o înghite. Îşi extrage tichetul din Aparatul de Pedalat şi se îndreaptă spre ieşire, înregistrînd inconştient o inscripţie de pe perete pe care nu ştie s-o citească, dar o poate recunoaşte oricînd.

Pedalaţi şi fiţi fericiţi.

Dănuț Ungureanu

PLOI TÎRZII

„Distrugeți toate mașinile de pe Pămînt și în scurtă vreme civilizația noastră modernă va fi recălădită datorită gîndurilor care ne trec prin minte."

FRED HOYLE

„La începutul fiecărei perioade mîna dreaptă începe să-l doară mai jos de încheietura cotului. De obicei, într-o noapte, se trezește tremurînd ca de frig, ameţit. Ameţit alunecă din culcușul moale în care s-a ghemuit de cu seară și încearcă să bîjbîie să găsească ieșirea. Stelele îl sorb. Ameţit, se clatină izbindu-se cu zgomot înfundat de pereţii colibei, speriindu-i pe ceilalţi. Și fiorul care i se prelingea pe mînă ca atingerea umedă a frunzei de salcie crește cuprinzîndu-i vîrfurile degetelor, pielea fină a antebraţului, îi îngheaţă ramurile subţiri ale venelor. În cele din urmă se strecoară sfîrșit prin gaura scobită în peretele de lut și se rostogolește pe iarba argintată. În urma lui cineva cere pe șoptite să i se aducă pietrele galbene ca să poată face lumină ciocnindu-le. Ceilalţi mormăie și sîsîie nedumeriţi încă. Somnul îi moleșește.

Atunci mîna tresare ca un animal sub săgetarea primei dureri, vie și limpede — un fulger pe vreme rea. Și el scîncește neputincios și nu știe încă ce ar putea să facă. Ridică mîna în bătaia lunii, deasupra ochilor, ca și cum ar încerca să se ferească de o lovitură nevăzută. Cînd își mișcă umărul, ceva scîrţîie acolo, înăuntru, poticnit. Vede mugurele firav, urît, încolţit lîngă încheietura cotului, zvîcnind, crescînd. Și ţipă înspăimîntat, fără să-și aducă aminte că asta a mai fost, ţipă mereu, pînă către ziuă, alergînd caraghios în jurul colibei.

Atunci ceilalți știu."

— Povestești frumos, s-a cutremurat alba, însă lucrurile pe care le povestești sînt urîte.

Nouă-slutul a ridicat dintr-un umăr. Puțin îi păsa.

— Eu nu știu să povestesc altfel de lucruri, a zis. Poate te descurci tu mai bine. Dar ai grijă să nu ridici glasul, că mai sînt și ai mei prin preajmă !

Atunci alba a părăsit ierburile umbrite și s-a rostogolit la picioarele copacilor de-o vîrstă cu părintele părintelui său. Trestiile firave de lumină crescute prin acoperămîntul frunzișului lunecau piezișe pe luciul blănițel scînteind uneori. Aerul din preajma scorburilor avea consistența apelor încrețite de valuri, în adîncul cărora mijeau contururile unor pești fosforescenți. Pădurea întreagă părea năpădită de întuneric diluat.

Toate acestea le alcătuise alba îndărătul pleoapelor sale albăstrii, abia întredeschise. Nouă-slutul se așezase, parte mirat, parte mînios, pe vine și nu vedea decît o albă ca toate albele, poate puțin mai mare decît una obișnuită, tăvălindu-se de nebună în marginea crîngului, fără să se teamă de mîna lui, batjocorindu-l adică.

După o vreme alba s-a apropiat de el. Mîna-arc s-a înfiorat parcă puțin, însă a căzut la loc, neputincioasă ca o bucată de lemn pentru foc.

— Ei rîd de mine la sfîrșitul fiecărei perioade fiindcă pe peretele lîngă care dorm eu nu se află întinsă nici o piele de-a voastră. Îi aud nopțile șușotind înfierbîntați și îndemnîndu-se unii pe ceilalți să-mi rupă ciotul care mă face de rușine și să mă alunge cu pietre și fum. Apoi adorm obosiți de cuvinte iar eu mai stau să-i pîndesc pînă ce oboseala mă doboară și pe mine. În întunericul colibei ochii mei deschiși nu se văd. Dimineața mă scol cu furnicături în oasele ciotului și, fiindcă sînt încă amețit, cred cîteodată că mi-a venit și mie rîndul, că, uite, acum o să crească din putregaiul ăsta al meu care atîrnă de umăr un arc pe cinste, ceva ce n-a avut nici Opt-celmare. Dar mai apoi îmi trece și bag de seamă că e doar amorțit, că am dormit toată noaptea cu el vîrît sub mine de frică să nu vină ei să mi-l rupă...

— De ce să te gonească ? l-a întrebat alba.

— De ce să nu mă gonească ? s-a ferit slutul de mîngîierea ei, doar nu semăn cu ceilalţi şi nici de vreun folos nu le sînt. Mă ţine pe lîngă el moşul şi lor le e teamă de cuvîntul lui, că doar el mai umblă prin peşterile vîntului şi prin locul numit MAGAZIN fără să păţească nimic. Eu îi adun ierburi de leac şi cîteodată îi duc toiege. Cu el îmi petrec ploile şi zilele în care se mai arată soarele...

...În peşterile vîntului şi în locul MAGAZIN ne strîngem rareori ca să punem rînduială, sub grija moşului, printre cele ce au mai scăpat de putregai.

— Ce rînduiţi acolo ? a întrebat alba cu ochii mijiţi de dorinţă. Eu nu pot urca mai sus de un prag, două. Piciorul meu alunecă pe netezimea pietrei.

Nouă s-a scărpinat cu vrednicie între omoplaţi.

— Vezi ? a zis el. Mîna mea parcă ar fi bună numai pentru asta. Ce să rînduim ? Lucrurile rotunde şi strălucitoare pe care le purtăm cu noi ca să ne aducă noroc şi nenoroc, după nevoie. Vezi că fiecare dintre cei ce străbat hăţişul cu săgeata pregătită îl are pe al său. Lucrul său.

Ce i-a povestit moşului ultima babă de la cotul drumului de piatră :

În inima unui astfel de lucru şi-au făcut cuib vremea din urmă şi cea care este acum, ba chiar şi cele ce stau să vină. Şi el îşi roteşte aiurea săgeţile mici, căutînd să prindă cu amîndouă o bucăţică din vremea prelinsă pe acolo. Auzi-l cum îi bate inima ! Tic... tic... tic... tic... Uneori se pornesc toate să sune ascuţit, iar din altele, ca nişte colibe mărunte, ies păsări de lemn vopsit şi cîntă. Puţin.

Odată, fără să bage de seamă moşneagul, am ucis unul dintre lucrurile astea mici, adică nu era chiar mic, pesemne că trăise mult la cingătoarea unuia mort acum, dar tot aşa îi bătea inima, „Tic... tic... tic... tic...“, l-am călcat cu nădejde, era să-mi strivesc degetele şi, ştii, acolo sub învelişul care a crăpat la iuţeală nu era mai nimic. „Tic... tic... tic... tic...“, s-a oprit în loc inima lui, dar dinăuntru nu a zburat nici una dintre vremurile ace-

lea. Numai dinți mărunți care se mușcau unii pe ceilalți încet, cu răbdare, pînă ce i-am zdrobit.

Plouă.

În peșterile vîntului și în locul MAGAZIN zac atîtea, că nu avem eu și ceilalți degete la mîini și la picioare pentru cîte sînt. Ba chiar dacă am fi încă o dată atîția, ba chiar dacă i-am număra și pe morți și pe cei care nu s-au născut încă. Moșul împarte fiecăruia după nevoie, o dată la mai mult timp, nu cere nimeni mai mult decît îi trebuie.

Și mai sînt lucruri care nu au un nume al lor, lucruri strălucitoare, noi, alunecoase, ascuțite. Lucruri fragede ori uscate, acre, dulci, urît mirositoare. Lucruri mici, grele, aspre la pipăit, reci, ușoare, goale pe dinăuntru. Lucruri întunecate, tari, fierbinți, pline de miez, rotunde...

...acolo e un ochi mare, mare de tot, care privește prin perete. Uneori clipește des, ca și cum l-ar supăra luminile focurilor aprinse de moșneag. Atunci îi arată tot felul de întîmplări.

— Întîmplări frumoase ? a suspinat alba.

— Nu știu. Ele se schimbă atît de repede, încît nu pot să le urmăresc cu privirea. Dacă mă uit mai mult timp în ochiul din perete, culorile se amestecă la mine sub pleoape și mă cuprinde amețeala. Dar moșul îl poate privi mult.

Odată, în ochiul acela m-am văzut și pe mine. Eram eu venind spre mine fără să fac vreun zgomot, eram mare, eram uriaș, cu vreo trei capete mai înalt decît mine, însă și ciotul lui, adică al meu, era de vreo două ori mai lung decît al meu. Nu pot să-ți explic...

— Știu, a murmurat alba ferindu-și privirile, uneori luciul apelor mă arată și pe mine cînd mă aplec să beau și cea din adîncuri e la fel cu cea de pe mal, numai că tremură necontenit ca și cum i-ar fi teamă ori frig.

— Dar acela eram eu ! a strigat Nouă-slutul înfuriat, fluturîndu-și mîna înmugurită strîmb. Nu pricepi ? Eram tot eu cel de acum vreo trei perioade, odată, cînd mă întorceam pe furiș în sat după ce pîndisem alba zadarnic aproape o zi sub frunza umedă de salcie. Și aveam... ăăă... cum le zice ? în ochi, îmi curgeau șiroaie ca la babe și

nimeni n-a ştiut asta vreodată, dar uite că ochiul ăla nenorocit m-a văzut. Veneam spre mine, mai mare şi mai strîmb ca mine şi între mine şi mine stătea moşul privind liniştit. Ce zici de asta ? Dar pe urmă am alunecat şi m-am dat de-a berbeleacul fiindcă celălalt eu era prea aproape şi îmi băgase spaima sub piele. Cred că toate astea le-am văzut într-o clipită...

...tot la două, trei perioade, moşneagul coboară pe furiş, la ridicarea zorilor, în hrubele de sub locul MAGAZIN. Se întoarce pe la amiază cu nume pentru fiecare. Şi noi îl aşteptăm.

— Cum ? a rîs alba cristalin. Cum ?

— Da, da, a urmat Nouă, nume pentru fiecare. Odată m-am numit Lale. Lale slutul. Altă dată Erg. Erg slutul. Mai demult îmi spuneau nimic. Nimic slutul. Şi tot aşa.

— Lumea voastră alunecă. Eu nu ştiu unde alunecă ea. Doar o singură dată am pătruns într-o tainiţă a cărei întunecime s-a căscat pe neaşteptate sub noi, fără să o putem prevesti. Înăuntru era linişte şi răcoare şi sub puţinele raze de soare care intraseră acolo o dată cu ploaia şi cu noi pîlpîiau contururi ciudate. Şi, cînd ne-am apropiat, eu şi ai mei, nu era nimic, doar nişte grămezi mari din ceva fără nume. Ceva subţire şi uşor şi alb ca blănurile noastre. La fel foşnind. Erau sumedenie de semne acolo, mărunte, negre, sumedenie ca frunza salciei după trecerea ploilor. Poate că dintre semnele acelea vă aduce moşneagul vostru numele cu care vă împovărează.

— Cum să ne împovăreze ? s-a dezmeticit slutul. Că doar ştim cu toţii ce înseamnă să porţi un nume. Cum m-aş deosebi eu de lucrul pe care îl port la cingătoare de dimineaţa pînă seara ? Cum i-aş putea deosebi pe ceilalţi ai noştri ? Doar nu e om întreg acela căruia moşneagul nu îi aduce un nume al lui. Şi, dacă s-ar supăra într-o zi şi n-ar mai voi să ni le dea, am împărtăşi soarta pietrelor care se zăresc ici şi colo în cuprinsul cîmpiei. Am fi ca şi morţi. Morţi.

— Nu ştiu, l-a liniştit alba căscînd. Noi am ieşit uşor de acolo. Înainte de a pleca ai mei, au rontăit cîteva dintre

frunzele acelea mari și albe, purtătoare de semne. Aveau gust rău.

Nouă-slutul se gîndea aiurea.

„Ieri soarele s-a săltat din spatele dîmbului de nisip de pe malul celălalt. La capătul zilei s-a ascuns între sălciile putrede de ploaie.

Azi soarele s-a săltat din spatele dîmbului de nisip de pe malul celălalt. La capătul zilei s-a ascuns între sălciile putrede de ploaie."

— Eu nu am amintiri așa cum aveți voi, a zis alba. Pentru mine ieri înseamnă o pată de lumină galbenă jucîndu-mi în fața ochilor. O amețeală plăcută încălzindu-mă. De aceea pietrele umede din pereții locului MAGAZIN mă alungă. Sînt prea reci.

Sînt prea vechi.

— Nu pot rămîne cu tine, a mai zis alba alintîndu-se. Mă cheamă hățișul înapoi.

— Du-te, du-te, a încuviințat grăbit slutul. Du-te fără teamă, n-am săgeată pentru tine. Moșneagul îmi spune mereu că asta e bine pentru mine și pentru alții care vor veni, măcar că ceilalți, cei ce sînt, n-o văd cu ochi buni. Du-te mai repede !

Dar glasul îi tremura deja, parcă împiedicat în strînsoarea uscată a gîtlejului. Așa încît a prins să se joace cu lanțul lucrului strălucitor de la cingătoare, despre care ultima babă a drumului de piatră îi spusese cîndva moșneagului că ar arăta ceva. Și alba, citind înăuntrul lui, a rîs. Blana cu fir mărunt s-a vălurit frumos la încheietura umărului făcînd ape. Și ea a rîs.

Nouă a vrut să se ridice și să plece sau să lovească. Voia să-i facă rău, dar se simțea prea nevolnic pentru asta. Vreme de mai multe clipe a respirat greu și stăpînit așa cum își amintea că li se întîmplă celor care pot să-și trimită săgeata.

Și alba spunea :

— Eu trebuie să plec acum. Ai tăi sînt pe undeva, pe aproape. Cred că sînt doi sau mai mulți, nu mai mulți de cinci, printre respirațiile crengilor împreunate s-au strecurat și ale lor, deși ei și le stăpînesc cum pot mai bine ca să nu se dea de gol. Tu să rămîi aici !

— Pleci ? a întrebat prostește Nouă-slutul neavînd altceva mai bun de spus.

Alba se îndepărtase călcînd cu nepăsare, cu toate că inima îi bătea nebunește sub blăniță, ca unuia dintre lucrurile acelea strălucitoare atîrnate de cingătoarea vînătorului. În urma ei rămăseseră în văzduh, agitîndu-se ca sumedenie de firicele de praf în bătaia razelor de soare, cuvintele nerostite.

„Caută, mîngîie" spuneau unele, „caută, leagănă" șopteau altele, „leagănă, vindecă". Slutul le-a văzut cu adevărat coborînd încet, ca o ninsoare, pe iarba mai mătăsoasă de sub arbori, prăbușindu-se încet sub propria lor greutate, apoi a strănutat și le-a văzut din nou învolburîndu-se, împinse de răsuflarea sa repezită dintr-o dată spre ele. „Leagănă, mîngîie" spuneau unele, „vindecă, leagănă" șopteau altele, „mîngîie, mîngîie..."

Pînă departe luceau stins meandrele panglicii de apă ascunse uneori sub ramurile gemene ale hățișului. Cînd se învolburau norii vineți ca și cum s-ar fi prăbușit fără zgomot din înaltul cerului și se porneau să bîntuie vînturile prin hrube, răsunau a singurătate vocile arcadelor de metal peste care nu trecea nimeni niciodată. Arcade deasupra apelor rîului. Vînătorii adevărați se încumetau de-a dreptul prin undele ce le ajungeau pînă la piept.

Uneori, stoluri subțiri ca ața treceau în zbor tremurat lepădîndu-și umbrele peste drumurile năpădite de ierburi care mai brăzdau încă pămînturile în împrejurimile colibelor. Drumurile cui vor fi fost ? De unde veniseră ele și încotro se pierdeau n-ar fi putut nimeni să spună, nici măcar cioporul de babe care-și culegeau de acolo buruienile pentru fierturi. Piatra care le învelea era aspră, cenușie, se înfierbînta în bătaia soarelui și se înmuia că nu puteai pune talpa pe jos. Ba îți mai rămînea și urma călcăturii acolo. Șerpii și șoarecii se cuibăreau înăuntrul straniilor cutii metalice, cu roți, părăsite din loc în loc. Iar înăuntru zornăiau oseminte albe strălucind tot mai tare sub curgerea continuă a vînturilor și a apelor, spălate de ploi, măcinate de încrîncenarea vremurilor.

Pe deasupra lor treceau zilele umede ale frunzei de salcie ori cele glabene-fierbinți care uscau gîtlejurile și

făceau să curgă globul străveziu al ochilor. Pe deasupra foșneau și nopțile limpezi aducînd cu ele uitare. Totul respira liniște și moarte.

Acolo, printre ochiurile de apă ascunse de bănuți mărunți, verzi, își vedea moșul de treburi. Privită prin împletitura de ramuri a desișului, făptura sa măruntă umbla cu repeziciune de colo pînă colo oprindu-se în răstimpuri, cocoșată, ca să cerceteze ceva. Tainele firii ori alte prostii. Privită mai de aproape, creștea destul ca să poată primi, la îngemănarea grumazului cu spatele firav, săgeata șuierătoare a vreunui vînător mai îndemînatic.

Așa l-a prins moșneagul pe Opt-cel-mijlociu încordîndu-și prosteșe mîna-arc, cugetînd de unde i-ar fi venit mai bine să-l doboare. I-a frînt săgeţile pe genunchi și cu stînga l-a altoit zdravăn. Opt s-a rostogolit printre bănuții verzi împroșcînd mocirla și scuipînd îngrețoșat.

— Nu mai da, moșule ! a strigat, dar moșul l-a mai atins încă de vreo trei, patru ori.

S-au privit o vreme gîfiind. Moșneagul a hohotit :

— Prostule ! i-a zis. Așa te moșmondești și cu femeile tale ? Voiai să mă înțepi, da ?

Și i-a mai ars una.

— Du-te, să nu te mai văd !

Opt-mijlociul a plecat ștergîndu-și lacrimile cu stînga. Să mai fi avut măcar o săgeată întreagă, l-ar fi doborît pe moșneag. Ar fi bătut nestingherit drumurile oprite poposind din cînd în cînd ca să batjocorească ferestrele cutiilor de metal abandonate pe margini. Și ar fi intrat semeț în locul MAGAZIN ca să-și aleagă după pofta inimii lucrurile cele mai frumoase. Să și le atîrne la cingătoare. Să vină în sat și să-l privească toți cu gurile căscate. Să-și aleagă coliba cea mai bună. Să-i rupă slutului ciotul de mînă, ca să se învețe minte să nu se mai țină fudul după coada moșului.

— Să, să, să... l-a îngînat moșneagul din urmă, dispreţuitor, ca și cum ar fi văzut sub țeasta lui ca printr-o cutie cu pereții străvezii.

Apoi și-a privit dreapta cu ciudă. Chiar și așa, nici mînă, nici arc, se putea bizui pe ea pînă la sfîrșitul ploilor. Și s-a aplecat din nou printre ochiurile lui de apă

murdară adunîndu-le în mulțime de căușuri colorate. Printr-un obiect lunguieț, care făcea lucrurile mai mari decît erau, urma să descopere tainele vieții și, într-o bună zi, poate, pricina pentru care tuturor mîna le înmugurea periodic născînd arcul.

„Vînează iepurele mort de frică ascuns în încîlceala ierburilor ! Jupoaie-l, dă-l afară din acoperămîntul său de blană, perpelește-l pe foc viu, mănîncă-l ! Aruncă-i oasele într-o văgăună, într-o scobitură !

Omoară lișița care vîslește prin aer în preajma ta, prea încet, prea neștiutoare ! Doboară-i trupul umed, adu-i ochii mirați, proști, mai aproape de picioarele tale ! Smulge-i penele, trece-o prin foc viu, mănînc-o !

Împinge pe vîrful săgeții porcul, dropia, șarpele, bivolul, alba ! Înghesuie coapsa, greabănul, pîntecele, șira spinării ! Dă-le focului viu, mănîncă-le !"

Parcă sunau tobele cînd și cînd peste iarba unduită de tremur prelung, dar nu erau decît ramuri ale petecelor de pădure răsărite din loc în loc pe întinderea cîmpiei. Ramurile se loveau unele de altele cînd suflau vînturile, cele ale arborilor bătrîni cu altele de-o seamă cu ele, cele mai tinere, mlădioase, cu altele crescute deopotrivă. Cum răsună și pasul apăsat al vînătorului, oricît s-ar strădui el să nu facă zgomot, ritmat, alăturat glasului pădurii, furat din tremurul hățișului. Cum bate inima albei undeva sub neculoarea blănii. Zgomotul acela nu se aude, dar firele mărunte se agită imperceptibil în locul cu pricina, puțin mai jos de scobitura umărului, alăturate freamătului pădurii, furate din tremurul hățișului. Cum clănțăne noaptea dinții slutului de spaimă că au să vină să-i taie mîna înmugurită strîmb. Nimeni nu îl aude însă, ci doar el își stă singur în preajmă cu urechea ciulită. Să prindă ceva din tainele ce vin dinspre pădure. Să fure ceva din tremurul hățișului.

Femeia cea mai tînără a vînătorului Doisprezece mesteca agale în vasul aburit. Glăsuia de una singură pentru că nici măcar babele nu mai aveau răbdare să-i stea aproape cînd o apucau poftele vorbei. Ea spunea :

— Amestecă, amestecă bine ! Pînă apune soarele să fie ca apa, ca uleiul, ca mierea ! S-a pornit și vîntul, uite ! Acum or să se usuce ierburile.

Şedeam odată pe malul apei, acolo unde urlă pietrele zi şi noapte, pe nisip. Şi omul meu abia se trezise om, numai de vreo trei, patru ori i se potrivise mîna pînă atunci ca să poată săgeta cu ea. Amestecă, amestecă vîrtos ! De ce n-or veni pe lume vînători dintr-o dată ? Şedeam în nisip culcată şi nisipul mă învelise de-a binelea de cît mă mişcasem. Şi era fir lîngă fir, strălucitor căci ieşise şi luna, fir lîngă fir pe pielea umedă, un fir de nisip pentru fiecare firimitură de trup.

Amestecă, amestecă bine ! Să fie ca mierea, ca mîlul, ca nisipul. Să fie cum e coaja drumurilor vechi, părăsite, după ce o înfierbîntă bine soarele o zi întreagă. Un fir de nisip, o firimitură de trup. Omul meu caută acum alba. Moşul îşi vede de ale lui. Pînă ce s-o trezi unul mai isteţ ca el să stăpînească cum se cuvine lucrurile din locul MAGAZIN şi să le ţină rînduiala la fel. (Să fie ca pămîntul uscat, ca piatra, ca fierul !) Se tem cu toţii, iepurii ! Ba şi omul meu geme în somn cînd aude pasul şiret al moşneagului, cu toate că acela nu poate aşeza săgeată în ciotul lui de mînă.

Amestecă bine ! Eu spun că moşneagul îşi soarbe fierturile doar doar i-o creşte şi lui un arc adevărat, să intre odată în rîndul bărbaţilor. Tot pocit ca Nouă-slutul, ruşinea satului. Eu spun că bîntuie prin locurile băltite umplînd cu apă murdară căuşurile lui colorate ca să găsească răul cel împiedică să vîneze cu oamenii în fiecare perioadă. Eu spun că priveşte picătura de apă prin ochiul prelung de metal ca să ne strîmbe şi pe noi după felul şi asemănarea sa. Amestecă, amestecă bine ! Iepure !

Aşa grăia, cuprinsă de poftele vorbei, femeia vînătorului Doisprezece.

Fraţii aşteptau ghemuiţi sub frunza umedă de salcie şi din cînd în cînd respirau stăpînit fără să se privească. Marginea de hăţiş unduia ameţitor. Îşi scoseseră cingătorile şi le atîrnaseră în crenguţele elastice de deasupra căpetelor. Opt-cel-mic strîngea între dinţi prima lui săgeată iar cu stînga îl înghiontea pe frate-său.

— Nene, a mîrîit, să mergem acasă ! Putem veni şi mîine ori chiar la noapte, că o să fie luna mare cît creştetul meu. Mi-e foame !

Fratele mai mare a dat încăpățînat din cap. Îl răzbiseră și pe el foamea și umezeala, dar nu se puteau întoarce așa. Mîna-arc îi nădușise toată de încordare.

— Ia ! Ssst ! a făcut el deodată, însă nu era nimic printre frunzele multicolore ale hățișului. Pleoapele i-au fluturat a ciudă.

Încercară să se miște puțin fără să facă zgomot. În picioarele strînse sub ei se înfipseseră sute de ace. Pe sub pielea albă a spinării se zbuciumau încolăciți șerpi.

— Nu putem să ne întoarcem, a cutezat să explice Opt-cel-mare. N-am tras nici măcar o săgeată. E lumină, uite ! Și vîntul bate.

Dar pe urmă și-a mușcat limba furios că trebuise să-i dea socoteală lui frate-său. Dacă a hotărît că vor rămîne, atunci așa o să fie.

— Acum taci, a zis stăpînit. Joacă-te cu un lucru dacă vrei ! Mestecă un fir de iarbă mai fragedă. Dar taci !

Mezinul a vrut să cîrtească, însă amintindu-și că nenea are stînga grea s-a mulțumit să mestece un firicel fraged de iarbă și să se joace cu lucrurile strălucitoare de la cingătoare. Mîna-arc îi spînzura neputincioasă pe lîngă trup.

Pe urmă a mișcat ceva în față și puțin spre dreapta. Mezinul a încremenit cu gura căscată, nici respirația nu i se mai auzea, doar ochii rotunzi alergau înfricoșați cînd spre hățiș, cînd spre frate-său, „acum ce fac ?" îl întrebau ei, „acum ce fac ?".

Nenea s-a lăsat pe un genunchi și i-a pus stînga pe umăr, obligîndu-l să facă la fel. Adulmecînd liniștea care înghițise tufișurile, a potrivit în coarda mîinii-arc o săgeată roșie, prelungă, cu penajul pestriț. Mîna-arc îl durea puțin. Dintr-o margine zdrențuită a așternutului de nori a coborît peste ei o rază de soare tăioasă ca o lamă. Spre sat alergau în salturi mari rotocoale de ciulini încîlciți.

Din hățiș a ieșit alba alunecînd deasupra ierburilor argintate pe picioarele subțiri ca trestia. Pe blăniță îi jucau din nou ape umbroase și aerul răcoros îi aburca răsuflarea. Lui Opt-cel-mic i-a venit deodată să plîngă, nici el nu știa de ce, dar în clipa următoare i-a și scăpat

o lacrimă. „La urma urmei, ce-i aia o lacrimă ?“ s-a trezit gîndind alba înainte de a întîlni ca o izbitură tăietura subțire a ochilor arcașului, pitiți în spatele mîinii-arc și a penajului strunit în coardă. Tot în clipa aceea Opt-cel-mare a depărtat policele de arătător, dînd cale liberă săgeții.

— Ura ! Ura ! a început să strige mezinul și să țopăie și să se bată peste coapsă cu fîrava lui mînă-arc, mîndru de isprava lui frate-său. Ura ! Ura !

Pentru că nu se mai potolea, Opt-cel-mare l-a atins după ceafă dîndu-l de-a berbeleacul. Cingătoarea i se încurcase printre picioare. Cînd s-au apropiat de marginea hățișului, alba murise. De altfel, Opt-cel-mare și-a dat seama fără greutate, murise imediat, fără să sufere, fără să realizeze prea bine ce i se întîmplă. Marginea de hățiș întinsese după trupul ei brațe încolăcite de ramuri și frunze, însă acum nu-l mai puteau ajunge.

— Mare mai e ! s-a minunat copilul dîndu-i roată.

Frate-său s-a strîmbat.

— Mare pe dracu' ! Cred că n-a mai mîncat de-o lună. Hai, ajută-mă s-o ridic !

Cel mic s-a opintit tremurînd sub trupul albei ajutîndu-l pe frate-său s-o pună pe umeri. Pe furiș, a înmuiat vîrful săgeții lui, pe care pînă atunci o ținuse ba între dinți, ba în mîna stîngă, în sîngele călduț, prelins din rană. Știa că asta va atrage pe vîrfurile săgeților lui viitoare sîngele albelor.

Ascuns de palmele hățișului îi privea Nouă-slutul sprijinindu-și ciotul pe un trunchi putred pînă la temelie. Se străduia să străbată pînă dincolo de siluetele lor, acolo unde începuseră să se tîrască pe pămînt zdrențe de nor prevestind iarăși furtuna. Mogîldețele săltau ritmic îndepărtîndu-se, iar pe umerii lor sălta și trupul albei, cuminte, cuminte acum. I-a căutat îndelung ochii.

„Așa îi sînt de limpezi și de frumoși, a gîndit, ca nestematele spălate de ploi tîrzii. Vrei să-i atingi ușor în amurg ca să le simți cu vîrfurile degetelor răcoarea sti-

cloasă. Vrei să-ți preumbli asupra lor boarea călduță a respirației, să le simți jarul adus la suprafață de privirea dezvelită din adînc. Vrei să-i săruți poate, nu să săruți sprîncenele, nu arcul delicat al orbitei, nici genele, ci să-ți lipești umezeala buzelor de oglinda apei lor adînci, neîncrețită de vînturi, și să o aburești.

Și pleoapele nu te lasă..."

CUPRINS

RUXANDRA ANDRIAN CECIU — Arconax / 5
OVIDIU BUFNILĂ — Șapte oameni cu joben / 22
MIHNEA COLUMBEANU — Eternul purgatoriu / 30
CONSTANTIN COZMIUC — Maidanul cu extratereștri / 90
DORIN DAVIDEANU — Zece secunde / 115
DAN D. FARCAȘ — Incidentul de la sera 123 / 119
BOGDAN FICEAC — Inorogul / 128
SILVIU GENESCU — Într-o zi, curînd... / 139
ȘTEFAN GHIDOVEANU — Atenție, folosiți scările !... / 150
GYÖRFFY GYÖRGY — Preț de o clipă, nemuritori... / 156
RĂZVAN HARITONOVICI — Concertul / 162
OSWALD HÖRER — O carte de vizită / 164
CĂTĂLIN IONESCU — Loser / 172
BOGDAN IVAN — Lumea ruaiiilor / 180
CRISTIAN LĂZĂRESCU — Aleea din noapte / 193
MARCEL LUCA — Caroline Project / 197
CORNEL MARANDIUC — Și dacă vin păstorii ? / 207
LUCIAN MERIȘCA — Tic-tac / 212
MARIA NICOLAE-DUMITRESCU — Un copil iubea o floare / 215
MIRELA PACIUGĂ — Error / 222
VIOREL PÎRLIGRAS — Cordoba stelelor / 231
ȘTEFAN SGANDAR — Vînătoarea / 236
CRISTIAN MIHAIL TEODORESCU — Pedalați și fiți fericit / 239
DĂNUȚ UNGUREANU — Ploi tîrzii / 243

Fantastic Club

EDITURA ALBATROS

ÎN ACEEAŞI COLECŢIE

au mai apărut:

Mihail Grămescu
APORISTIKON

Lucian Ionica
ZIUA CONFUZĂ

Leonard Oprea
DOMENII INTERZISE

Alexandru Ungureanu
MARELE PRAG

Gheorghe Paun
SFERA PARALELĂ

Rodica Bretin
EFECT HOLOGRAFIC

Laurenţiu Cerneţ
SALT ÎN MÎINE

* * *
AVERTISMENT PENTRU LINIŞTEA PLANETEI

Tudor Negoiţă
CUTIA PANDOREI

Victor Kernbach
VACANŢELE SECRETE

Ion Hobana
UN FEL DE SPAŢIU

ISBN 973-24-0046-3

Lei 12